DE LA AUTORUL BESTSELLERURILOR

Un băiat numit Crăciun și Fetița care a salvat Crăciunul

Eu și Moș Crăciun

Cea mai îndrăgită serie de povești de Crăciun pentru copii

MATT HAIG

cu ilustrații de CHRIS MOULD

nemi

MATT HAIG, scriitor şi jurnalist, s-a născut pe 3 iulie 1975 la Sheffield, în Marea Britanie. Este un scriitor prolific, multe dintre cărţile lui fiind bestselleruri sau în curs de ecranizare. Printre cele mai cunoscute se numără: *The Last Family in England* (2004), *Shadow Forest* (2007), *Runaway Troll* (2008); *Umanii* (Nemira, 2015), *Băiatul Echo* (trad. rom. 2015), *Câteva motive să iubeşti viaţa* (Nemira, 2018) sau *Cum să opreşti timpul* (Nemira, 2018). Apărută în limba engleză în 2015, *Un băiat numit Crăciun* (Nemi, 2016) a avut un succes imens, fiind tradusă în peste 20 de limbi. Cartea va fi ecranizată de Blueprint şi Studio Canal. A fost urmată în 2016 de *Fetiţa care a salvat Crăciunul* (Nemi, 2017), în 2017 a fost lansat volumul al treilea al seriei, *Eu şi Moş Crăciun* (Nemi, 2018), iar în 2018 a apărut *The Truth Pixie.*

CHRIS MOULD a început Şcoala de Arte la 16 ani. A câştigat Nottingham Children's Book Award şi a fost nominalizat la Sheffield Children's Book Award, în prezent locuieşte în Yorkshire, este căsătorit şi are doi copii. Îşi iubeşte munca şi-i place să scrie şi să deseneze genul de cărţi pe care şi le-a dorit în copilărie.

Eu și Moș Crăciun

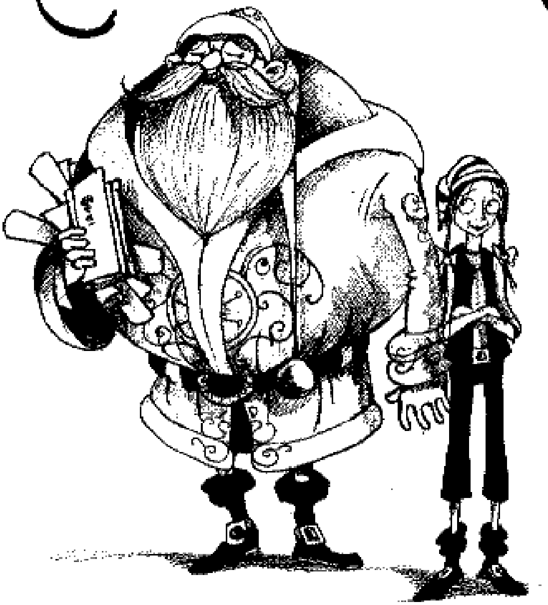

Matt Haig

ilustrații
CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză
CRISTINA JINGA

nemi

MATT HAIG

EU ŞI MOŞ CRĂCIUN

Titlul original: *FATHER CHRISTMAS AND ME* (2017)

Ilustraţii: CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

2018

Lui Pearl, Lucas şi Andrea

În altă parte

Probabil va închipuiţi că ştiţi despre Moş Crăciun. Şi sunt sigur că ştiţi *nişte* lucruri. Probabil ştiţi de Atelierul de Jucării şi despre reni. Ştiţi ce se întâmplă în fiecare Ajun de Crăciun.

Bineînţeles că ştiţi.

Însă probabil nu ştiţi despre mine.

O să încep prin a vă spune lucrurile care sunt mai uşor de crezut.

Numele meu este Amelia Wishart şi am un pisoi negru pe care îl cheamă Căpitanul Funingine. M-am născut la Londra. Am locuit acolo, la Londra, până am împlinit unsprezece ani. Şi apoi am locuit *în altă parte.*

Despre această *altă parte* s-ar putea să vă vină mai greu de crezut.

Presupun că, dacă v-aş spune că m-am mutat în Finlanda, n-aţi avea nicio problemă să credeţi asta, pentru că Finlanda este pe hartă. Şi harta este, teoretic, adevărată. Eu m-am mutat în Finlanda, în nordul foarte foarte *foarte* îndepărtat, dincolo de zona Finlandei cunoscută ca Laponia.

Această *altă parte* în care locuiam se numea, simplu, Nordul Îndepărtat, iar orăşelul era Elfhelm. Ei, problema e că Elfhelm nu se află pe nicio hartă. Niciuna omenească, adică. Iar motivul pentru absenţa lui este că *majoritatea oamenilor nu-l pot vedea.* E *invizibil* pentru ei. Cum să vă spun, Elfhelm este un loc magic şi, ca să vezi locurile magice, trebuie să crezi în magie. Iar tipurile de oameni care desenează toate hărţile sunt cel mai puţin înclinaţi să creadă în magie.

Dar Elfhelm e un oraş obişnuit, din multe puncte de vedere. Un oraş mic. De fapt, un sat mai mare. Şi în el se găsesc lucruri obişnuite, cum ar fi magazine şi case şi o primărie. Există străzi şi copaci, ba chiar şi o bancă.

Însă oamenii care locuiesc aici sunt diferiţi de mine. Şi

foarte diferiţi şi de voi.

Nici măcar nu sunt oameni. Nu sunt *fiinţe omeneşti*, adică.

Ei sunt speciali. Sunt magici.

Sunt, ei bine...

Sunt elfi. Însă problema e că, atunci când eşti înconjurat de elfi, nu elfii sunt creaturile ciudate, neobişnuite.

Nu.

Ci tu eşti.

Drumul Renilor nr. 7

Moş Crăciun locuia pe Drumul Renilor la numărul 7, imediat lângă Câmpul Renilor, la marginea Elfhelmului. Casa lui, ca multe alte case din Elfhelm, era făcută din turtă dulce întărită şi – spre deosebire de aproape toate celelalte case din Elfhelm – uşa de la intrare era atât de mare, încât nu trebuia să te apleci ca să intri.

Era plină de lucruri distractive. De la etaj la parter coborai pe un tobogan. Soneria de la uşă te întâmpina cu o versiune a cântecului *Clopoţei, clopoţei.* Pretutindeni găseai jucării. Bucătăria avea rafturile pline cu borcane cu cele mai gustoase dulciuri – ciocolată, turtă dulce, gem de mure. În sufragerie era un orologiu cu ren, care semăna cu un ceas cu cuc, numai că, în loc de cuc, ieşea un ren care anunţa ora. O, şi nu indica orele omeneşti obişnuite, chestiile plictisitoare ca „şase fix” sau „nouă şi douăzeci”. El indica timpul-elf, iar orele elfilor se numeau, de pildă, Foarte Devreme Într-adevăr şi Mult Trecut de Ora de Culcare.

Moş Crăciun locuise singur aici, dar, de curând, îl rugase pe Slumber, elful care meşterea paturi, să-i facă două paturi în plus şi „cel mai confortabil coş de pisici din lume” pentru Căpitanul Funingine.

— Deşi, la noapte, a spus el în prima zi, o să dorm la parter, pe trambulină.

Moş Crăciun a insistat că era o trambulină foarte confortabilă.

Motivul pentru care Moş Crăciun avea nevoie de două paturi în plus eram noi, Mary Ethel Winters şi cu mine.

Mary era femeia de care Moş Crăciun se îndrăgostise. Roşea de fiecare dată când se uita la ea. Şi ea îl iubea, bineînţeles.

Mary era cea mai blândă şi mai drăguţă Femeie pe care o cunoscusem în viaţa mea. Obrajii ei erau roşii ca merele, iar zâmbetul ei putea încălzi o cameră. Prima oară o întâlnisem la Londra, când se întâmplase cel mai rău lucru

din toate. Mama se îmbolnăvise foarte rău de la atâtea hornuri pe care le curăţase. Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca s-o îngrijesc, dar, până la urmă, boala a fost mai puternică. Nu am putut s-o salvez. Tata ne părăsise de când eram eu foarte mică, aşadar, după moartea mamei, am fost trimisă la azilul de săraci al domnului Jeremiah Creeper. Eram din cale-afară de nefericită, dar Mary – care lucra la bucătăriile de acolo – se purta întotdeauna drăguţ cu mine. Îmi punea, în secret, o lingură de miere în terciul apos de ovăz pe care ni-l dădeau să-l mâncăm. N-o să uit asta niciodată.

Şi ea avusese o viaţă grea. Înainte să vină să lucreze la azilul de săraci, nu avea casă şi dormea pe o bancă de lângă Tower Bridge, înconjurată de porumbei.

Oricum, când eu şi Căpitanul Funingine am evadat, în cele din urmă, de la azil, mulţumită lui Moş Crăciun, Mary a venit cu noi. Şi, ca şi mine, a fost foarte mulţumită să vină aici.

Am ajuns la Elfhelm în Ziua de Crăciun, când toţi copiii oamenilor din lume îşi deschideau cadourile, apoi ne-am ospătat la cea mai mare cină de Crăciun la care am participat eu vreodată şi am ascultat cele mai isteţe şi mai vesele melodii, interpretate de o formaţie de elfi numită Zurgălăii. Am râs şi am cântat şi am dansat spickle. Spickle este un dans de-al elfilor, foarte complicat, care implică multă mişcare energică din picioare, multe răsuciri şi ceva plutit magic prin aer.

— Cred cd o să-ţi placă aici, mi-a spus Moş Crăciun mai târziu, când ieşiserăm să patinăm pe un lac îngheţat.

— Da, cred că da, am zis eu.

Şi aşa a fost. Chiar mi-a plăcut. Mă rog, pentru o vreme. Înainte să izbutesc să-mi fac praf fericirea într-un milion de cioburi.

Caramela Speranţă

Ca să ajungi oriunde în Elfhelm, trebuie să mergi de-a lungul unei străzi mari, numite Strada Principală. Elfii nu sunt întotdeauna foarte inventivi în ceea ce priveşte denumirile. De pildă, mai era o stradă cu şapte curbe, pe care ei o numeau Strada Celor Şapte Curbe.

În fine, pe când mergeam noi pe Strada Principală, aceasta forfotea de elfi. De o parte şi de alta erau ateliere de saboţi de lemn, ateliere de tunici, ateliere de centuri. Exista până şi ceva numit Şcoala de Condus Sănii pe Strada Principala. Vedeai acolo toate tipurile de sănii, deşi niciuna nu arăta la fel de impresionant ca aceea cu care călătorisem până la Elfhelm – cea pe care Moş Crăciun o ţinea parcată în Câmpul Renilor.

Moş Crăciun l-a salutat fluturând din mână pe un elf înalt (după standardele elfilor) şi slab care lustruia o sanie mică şi albă. Sania sclipea şi arăta de-a dreptul minunat.

— Salutare, Kip! Asta e noua sanie de care am auzit?

Elful a zâmbit. Era un zâmbet abia schiţat. Genul de zâmbet surprins că se afla pe faţa aceea.

— Da, Moş Crăciun. Vifor 360.

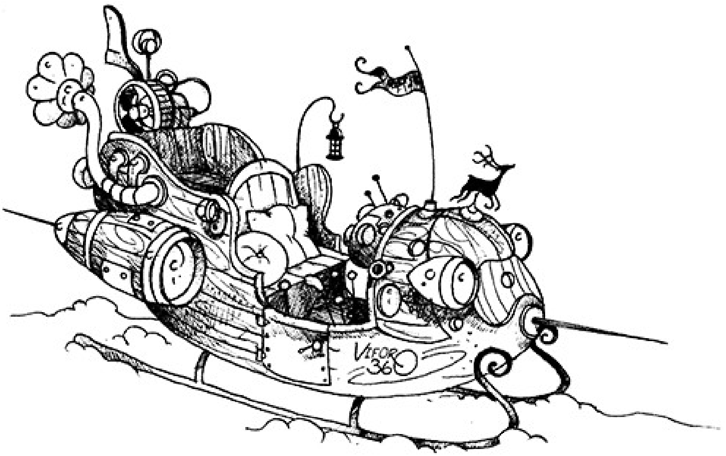

— E o frumuseţe. Cu un singur ren?

— Da. Cu un singur ren.

Şi apoi Moş Crăciun a început o conversaţie lungă şi tehnică despre vitezometre, hamuri, altimetre şi busole.

A încheiat conversaţia cu o întrebare:

— Aşadar, o să-i laşi pe copii să meargă cu ea când începe şcoala?

Kip a părut deodată foarte îngrijorat.

— Nu, a zis el. Asta nu e o sanie de copii. Uite ce mărime are. E o sanie pentru elfii mai mari – numai pentru adulţi.

Atunci Mary a intervenit în discuţie.

— Ei bine, a zis ea, punându-şi un braţ pe după mine, şcoala o să aibă un nou elev anul acesta. Un copil care e mai mare decât un copil de elf. Un copil care e, de fapt, mai înalt şi decât un elf adult.

— Ea e Amelia, m-a prezentat atunci Moş Crăciun lui Kip, şi, crede-mă, e o conducătoare de sanie înnăscută.

Kip s-a uitat la mine şi s-a făcut alb ca zăpada.

— Ooo. Înţeleg. Hmm. Ăăă. Da. Bine.

Şi asta a fost tot. S-a întors la lustruitul saniei lui, iar noi ne-am continuat drumul de-a lungul străzii.

— Bietul Kip, a zis Moş Crăciun încetişor. A avut o copilărie îngrozitoare.

Toţi ceilalţi elfi cu care ne-am mai întâlnit erau foarte prietenoşi şi vorbăreţi. Mama Breer, meştera de centuri, i-a dăruit lui Moş Crăciun o centură nouă. („O, Moş Crăciun, ţi-a *crescut* burta. Va trebui să dăm o gaură nouă la curea.”)

Apoi ne-am dus la prăvălia de dulciuri şi am cunoscut-o pe Bonbon, cofetara, care ne-a lăsat să gustăm câteva dintre noile specialităţi pe care le pregătea. Am încercat Ciocolata de Mur Pitic Violet, apoi o bomboană cu gust puternic de anason, numită Răzbunarea lui Blitzen (după renul preferat al lui Moş Crăciun) şi, după aceea, Alinarea Bebeluşului.

— De ce se numeşte Alinarea Bebeluşului? am întrebat-o eu.

Atunci cofetara a făcut semn spre copila ei – „mica Suki”

– cu o fetişoară simpatică şi nişte urechiuşe ascuţite – care stătea fericită într-un scaun săltăreţ, sugând o acadea.

— La ea întotdeauna dă rezultate.

Totuşi, sortimentul cel mai uluitor dintre toate a fost cel numit Caramela Speranţă.

— Oo, caramele! am exclamat eu, bătând din palme. Ador caramelele. Asta ce gust are?

— Este Caramela *Speranţă.* Are gustul pe care speri tu c-o să-l aibă.

Bonbon s-a uitat la mine de parcă pusesem o întrebare foarte stupidă.

Aşadar, când am băgat-o în gură, am sperat din suflet c-o să aibă gust de ciocolată şi chiar gust de ciocolată a avut, apoi am sperat c-o să aibă gust de plăcintă cu mere şi caramela s-a încălzit în gura mea şi a devenit exact ca plăcinta de mere, după aceea m-am gândit la castanele prăjite pe care obişnuiam să le mănânc la fiecare Crăciun, înainte ca mama să ajungă foarte săracă, şi, numaidecât, caramela a devenit delicată, caldă şi crocantă ca amintirea în gura mea. Iar acest gust din urmă, deşi delicios, m-a întristat totodată, fiindcă nu mai aveam mamă, aşa că am înghiţit caramela şi n-am mai cerut alta. În schimb, am luat nişte Bomboane de Chicotit, care îţi gâdilau limba şi te făceau să râzi.

Clopoţelul de la uşa prăvăliei a scos un clinchet şi doi clienţi eleganţi şi-au făcut apariţia, amândoi îmbrăcaţi în tunici roşii. Unul era chel şi purta ochelari, iar celălalt era rotund ca un globuleţ.

— A, salutare Pi! i s-a adresat Moş Crăciun celui cu ochelari.

Apoi s-a întors spre mine:

— Pi este noul tău profesor de matematică.

— Salut! a zis Pi, mestecând nişte lemn-dulce. Eşti copil de om. Am auzit despre matematica omenească. Pare din cale-afară de ridicolă.

Eu am rămas nedumerită.

— Credeam că matematica e aceeaşi pretutindeni.

Pi a râs.

— Exact contrariul! Exact contrariul!

Şi apoi am fost prezentată celuilalt elf, pe care îl chema Columbus.

— Şi eu sunt profesor. Predau geografia.

— Geografia elfilor seamănă cu geografia oamenilor? a întrebat Mary.

A răspuns Moş Crăciun în locul lui Columbus:

— Nu. În primul rând pentru că, în geografia omenească, Elfhelm nici măcar nu există.

Apoi am mai mâncat nişte dulciuri şi am cumpărat câteva ca să ducem acasă şi, după aceea, am ieşit în stradă şi ne-am luat la revedere de la Bonbon, Pi şi Columbus. Am trecut pe lângă un chioşc de ziare care vindea *Zăpada Zilei.*

— O, vai de mine! făcu Moş Crăciun. Nu e coadă... Nimeni nu mai vrea să cumpere *Zăpada Zilei.*

Ştiam câte ceva despre *Zăpada Zilei.* Era principalul ziar al elfilor. Întotdeauna fusese condus de un elf pe nume Moş Vodol. Moş Vodol era un Elf Foarte Rău. Îl urâse mereu pe Moş Crăciun şi – când Moş Crăciun ajunsese prima oară în Elfhelm, pe vremea când era doar un băiat – îl băgase la închisoare. Vedeţi voi, Moş Vodol obişnuia să fie Şeful Consiliului Elfilor şi guverna Elfhelmul făcând pe toată lumea să se teamă de străini, precum oamenii. Dar când Moş Crăciun ajunsese Şef Moş Vodol continuase să conducă ziarul *Zăpada Zilei* ani la rând, până de Crăciunul trecut, când devenise limpede că el îi ajutase pe troli să vină să distrugă Elfhelmul. Pedeapsa lui nu fusese închisoarea (elfii nu mai mergeau la închisoare), ci fusese pierderea ziarului *Zăpada Zilei* şi trimiterea lui să locuiască într-o căsuţă de pe cea mai liniştită stradă din Elfhelm, care se numea Strada Foarte Liniştită. Era privită ca o pedeapsă obligaţia de a locui pe Strada Foarte Liniştită, pentru că elfii *urau* liniştea.

Singura problemă cu *Zăpada Zilei* era că, de când o preluase Noosh, fosta Corespondentă la Reni a ziarului, se întâmplaseră două lucruri. Primul, că ziarul devenise mult mai bun. Al doilea, că încetase totodată să se mai vândă.

Se părea că elfii îl preferau când Moş Vodol născocea zvonuri şi minţea despre toate lucrurile.

Vă spun acestea acum întrucât e important pentru ceea ce o să se întâmple mai târziu. Însă la momentul acela – când ieşiserăm noi din magazinul de dulciuri – eu aveam alte griji în minte.

— N-am mai fost niciodată la şcoală. La azilul de săraci nu te învaţă nimic, tot ce faci e să munceşti. Şi, de altfel, şcoala elfilor sună foarte ciudat. Cum o să mă descurc eu aici?

— O, ai să vezi, a răspuns Moş Crăciun. Te subestimezi. Te-ai descurcat foarte bine la condus o sanie de la bun început, nu-i aşa?

— Dar dacă...

— Ascultă, a continuat Moş Crăciun, nu trebuie să-ţi faci griji. Acesta este *Elfhelm.* Acesta este locul unde orice se poate întâmpla. E la fel cu bomboana pe care tocmai ai mâncat-o. Orice speri că o să simţi, aia o *să* simţi.

— E chiar aşa de simplă viaţa, Nikolas? a întrebat Mary, care îşi luase obiceiul să-i spună lui Moş Crăciun pe numele mic.

— Poate fi, a zis Moş Crăciun.

Şi era uşor să te simţi la fel de încrezător ca el, în clipa aceea, când ne plimbam pe Strada Principală. Totul arăta fericit şi luminos.

Atunci am observat că Moş Crăciun şi Mary se ţineau de mână şi m-am gândit că arătau foarte drăguţ. Poate era chiar cel mai drăguţ lucru pe care-l văzusem vreodată. Şi am fost atât de copleşită de drăgălăşenia imaginii lor, încât m-am trezit spunând cu voce tare ce gândeam:

— Ar trebui să vă căsătoriţi.

Amândoi s-au întors să se uite la mine pe acea stradă fericită, aglomerată şi acoperită de zăpadă şi păreau foarte surprinşi.

— Scuze, m-am fâstâcit eu. N-ar fi trebuit să spun asta.

Ei s-au uitat unul la altul şi au izbucnit în râs. Iar Mary a zis:

— Ce idee bună, Amelia!

Şi Moş Crăciun a zis:
— Cea mai bună idee!
Şi aşa a ajuns Mary Ethel Winters să se mărite cu Moş Crăciun.

Mama Crăciun

Nunta a avut loc în ultima zi a sărbătorilor de iarnă. Cu o zi înainte, eu trebuia să încep cursurile la Şcoala Elfhelm. Era plăcut să aştepţi o nuntă, căci îmi mai distrăgea gândul de la începerea şcolii.

Aproape tot Elfhelmul a venit la Primăria Satului în acea zi. Au venit chiar şi câţiva spiriduşi din Dealurile Împădurite. Venise şi Spiriduşa Adevărului, împreună cu Spiriduşul Minciunii. Spiriduşul Minciunii a spus că-i plăceau sincer urechile mele, ceea ce a fost un pic îngrijorător. Şi renii lui Moş Crăciun erau prezenţi cu toţii. El îl pusese pe Blitzen să-i promită că n-o să-şi facă nevoile pe podea în timpul ceremoniei, iar Blitzen se ţinea de promisiune. Era şi un tomtegubb de faţă. Auzisem de spiriduşi şi de elfi încă de pe vremea când locuiam la Londra. Dar nu auzisem niciodată de tomtegubbi. Se părea că nu existau prea mulţi şi se puteau întâlni numai în estul Elfhelmului. Tomtegubbii nu aveau nume şi nu erau niciodată bărbaţi sau femei. Erau doar tomtegubbi şi aveau culori diferite. Acesta de la nuntă răspândea o lumină gălbuie şi era o creatură scundă şi dolofană, care zâmbea şi fredona cântece pentru sine tot timpul. De asemenea, venise şi Căpitanul Funingine, care ronţăia firimituri de prăjitură scăpate pe podea.

O, şi a mai fost, de asemenea, un cutremur. Sau ceea ce s-a simţit ca un cutremur. Însă s-a dovedit a fi doar un trol care străbătuse tot drumul din Valea Trolilor până aici, ca să vină la nuntă. Era un trol femeie, dar atât de mare, că nici n-a încăput în primărie şi a fost nevoită să stea pe pământul acoperit cu zăpadă de afară, uitându-se înăuntru pe fereastră. Aceasta era Urgula, Conducătoarea Supremă a Trolilor, care era mai mare chiar decât toţi untertrolii şi ubertrolii pe care-i cârmuia. Eu n-am văzut-o pe toată, ci numai capul ei, cu părul la fel de ciufulit ca un copac răvăşit de vânt.

Moş Crăciun a deschis fereastra, la un moment dat, ca

să stea de vorbă cu ea.

— Salutare, Urgula, mă bucur să te văd aici!

Urgula a zâmbit şi şi-a arătat cei trei dinţi ai săi, fiecare de mărimea unei uşi putrezite.

— Eu fi aici pentru urare ţie şi iubitei tale cea mai mare fericire de la noi toţi troli.

— Asta-i foarte drăguţ, a zis Mary, stând alături de Moş Crăciun.

Zurgălăii au interpretat un cântec pe care îl scriseseră special pentru această ocazie, intitulat *Arăţi minunat pentru mine, iubito (Chiar dacă eşti o fiinţă omenească).*

Moş Topo, cel mai bun prieten al lui Moş Crăciun, a oficiat ceremonia. Nunţile din Elfhelm, mi-am dat eu seama curând, erau uşor diferite de cele omeneşti.

— Uitaţi-vă unul în ochii celuilalt, a poruncit Moş Topo. Şi încercaţi să nu râdeţi.

Au reuşit amândoi să facă asta, până când Moş Topo a început să spună nişte bancuri foarte slabe.

— Ce mănâncă Moş Crăciun pe drum?

— Nu ştiu, a recunoscut Mary.

— Aisburgeri… V-aţi prins?

— Da, a zis Moş Crăciun. Eu ţi-am spus bancul ăsta!

Dar Moş Vodol mai ştia:

— Cine spune „Oh, oh, oh”? Tu mergând de-a-ndărătelea… V-aţi prins? Pentru că tu, de regulă, spui „Ho, ho, ho”. Bine. De ce nu poate un schelet să facă armata? Pentru că nu se poate încorpora. Încorpora! V-aţi prins? De ce nu trece Moş Crăciun prin pădure? Ca să nu-l confunde Lupul cu Scufiţa Roşie…

Şi glumiţele astea teribile au continuat o bună bucată de vreme. Până când, în cele din urmă, şi Moş Crăciun şi Mary râdeau – nu pentru că glumele ar fi fost amuzante, ci tocmai pentru că erau atât de nereuşite. Şi acesta a fost momentul – exact momentul când amândoi râdeau în acelaşi timp – când Moş Topo a spus:

— Vă declar CĂSĂTORIŢI!

Pentru că aşa se căsătoreşte lumea în Elfhelm. Râzând împreună în acelaşi moment, în mijlocul unei ceremonii de

nuntă.

Mary a devenit automat Mama Crăciun şi, pentru că Moş Crăciun era şeful Consiliului Elfilor, a devenit şi membru al Consiliului Elfilor. De aceea unii erau numiţi Mama Ceva sau Moş Ceva. Pentru că erau membri ai Consiliului Elfilor, ceea ce însemna că puteau asista la şedinţe şi puteau încuraja luarea unor decizii despre Elfhelm şi viaţa elfilor. Teoretic, oricine putea fi membru în Consiliul Elfilor. Se întâmpla, însă, că o mulţime de elfi nu voiau să fie niciodată membri, pentru că se ştia că şedinţele erau plictisitoare şi le dădeau mâncărimi. Nişte mâncărimi grozave.

După această primă parte a nunţii, plină de vorbărie, a venit partea cu mâncare *(multă* mâncare), mai multă muzică şi chiar şi mai mult dans spickle.

Spre sfârşitul petrecerii a apărut un elf cu o înfăţişare morocănoasă şi barbă neagră, care se plimba prin mulţime încruntându-se la Moş Crăciun şi la Mary – sau Mama Crăciun – şi la oricine părea fericit. Ceea ce însemna absolut toată lumea din încăpere, mai puţin Spiriduşa Adevărului, care părea că ar fi vrut ca Moş Crăciun să rămână pe cont propriu (ştiu asta pentru că am auzit-o din întâmplare spunând „Mi-ar fi plăcut ca Moş Crăciun să rămână pe cont propriu”), aşadar aceasta era o zi un pic mai dificilă pentru ea.

— Te distrezi bine? am întrebat-o eu pe Spiriduşa Adevărului cu nevinovăţie.

— E cea mai neagră zi din viaţa mea, a răspuns ea înainte să înfulece nişte tort de nuntă.

Elful încruntat era Moş Vodol. Când Moş Crăciun a ridicat paharul ca să ţină un toast de final, l-am văzut pe Moş Vodol privind fix pocalul cu suc de mur pitic al lui Moş Crăciun.

— Dragi elfi, spiriduşi, fiinţe omeneşti, reni, troli – o, şi tu, tomtegubb –, vă mulţumesc tuturor c-aţi venit. Astăzi a fost o zi foarte specială pentru mine. Ca un milion de Zile de Crăciun într-una singură. Pentru că m-am căsătorit cu cea mai bună, cea mai prietenoasă şi cea mai amuzantă

persoană pe care am cunoscut-o vreodată – tu, Mamă Crăciun – şi pentru că vă am pe voi toţi în jurul meu. Aş vrea, de asemenea, să mai menţionez pe cineva din încăpere.

Atunci a arătat spre mine.

— Persoana de acolo, Amelia Wishart, fetiţa care a salvat Crăciunul. Am învăţat multe de la ea. Şi, în primul rând, am învăţat de la ea puterea magiei. După cum ştiţi, speranţa este un soi de magie. Iar acum cea mai mare speranţă şi credinţă a mea sunt că Elfhelm o va primi – pe ea şi pe draga mea Mary – cu aceeaşi căldură în satul nostru cum aţi făcut-o deja. Ca şi mine, poate şi ele arată un pic diferit, dar vă asigur că o să aducă şi mai multă vioiciune aici, în Elfhelm.

— Aşa, aşa! a aprobat Noosh, care stătea lângă stră-stră-stră-stră-străbunicul ei, Moş Topo, ţinându-şi în braţe fiul, pe Micul Mim.

— Fără îndoială, a adăugat şi Moş Topo. Elfhelm e mult mai vesel dacă îi primeşte pe toţi cu braţele deschise. Un sat plin numai de elfi ar fi la fel de plictisitor ca o şosetă umplută cu acelaşi fel de daruri.

— Ei bine, eu sunt foarte fericită să mă aflu aici, a zis Mary. Şi ştiu că şi Amelia este. Nu-i aşa, Amelia?

Toată sala s-a întors să se uite la mine.

— O, da, am confirmat eu. Sunt foarte fericită. Cu siguranţa e mai bine ca într-un azil de săraci, credeţi-mă.

Elfii mi-au zâmbit, dar cu o expresie de nedumerire sau poate chiar amuzament pe feţele lor. Bănuiesc că din cauză că eu eram *diferită.* Eram diferită chiar şi faţă de Mary şi Moş Crăciun. Nu exista nici pic de drimwick în mine. Drimwick este magia de elf. O magie care fusese folosită ca să i se salveze viaţa lui Moş Crăciun pe când era copil, şi pe care, la rândul lui, o folosise ca să-i salveze viaţa lui Mary, Crăciunul trecut. Eu n-aş fi putut face lucrurile pe care elfii şi Moş Crăciun şi Mary – odată ce avea să-şi încheie cursurile de drimwick – le puteau face. Dar nu-mi păsa. Nu deocamdată, cel puţin. Chiar îmi plăcea să fiu diferită. Toată viaţa mea, în Londra, fusesem

invizibilă. Doar un alt copil sărac, neîngrijit, cu faţa murdară de funingine. Era plăcut să se uite lumea la mine. Mă făcea să mă simt un pic specială şi nu mă mai simţisem niciodată specială până acum.

Iar Moş Crăciun m-a scos din încurcătură spunând:

— Deci hai să ridicăm paharele pentru fericire şi prietenie! Nu contează cine este cineva sau de unde a venit, acum este în Elfhelm şi noi o să-l întâmpinăm cu drag.

Moş Vodol, am observat eu, încă se mai uita la pocalul din mâna lui Moş Crăciun. Şi, în timp ce îl fixa cu privirea, am văzut pocalul cum începe să tremure şi să se zgâlţâie, iar Moş Crăciun a părut şocat, încercând să-l ţină bine. Însă degeaba. Pocalul a zburat prin încăpere şi a aterizat cu un zăngănit puternic la picioarele mele. Când m-am uitat, am văzut sucul roz-portocaliu de mur pitic vărsat pe jos.

Nimeni nu şi-a dat seama că fusese opera lui Moş Vodol, pentru că nimeni nu fusese atent la cât de intens se uitase el la Moş Crăciun.

— Ce-a fost asta? a întrebat Mary.

— Habar n-am, a răspuns Moş Crăciun.

— El a fost! am zis eu, arătând spre vinovatul cu barbă neagră.

Toată primăria a amuţit dintr-odată. Cu toţii păreau un pic îngrijoraţi, inclusiv Moş Crăciun. Şi atunci am început şi eu să mă simt un pic îngrijorată.

— A fost Moş Vo...

Dar n-am putut să-mi termin vorba, căci gura mi s-a închis brusc. Buzele mi s-au strâns forţat, deşi nimeni nu mi le atingea.

Atunci am înţeles: *el* făcea asta.

— N-am nicio idee despre ce vorbeşte fata de om, a zis Moş Vodol cu un surâs. În mod clar se înşală.

Am încercat să vorbesc, dar n-am putut. M-am uitat la feţele tulburate ale lui Moş Crăciun şi Mary. Nu voiam să le stric ziua specială, aşa că am dat din umeri şi m-am străduit să zâmbesc crispat.

Moş Crăciun s-a uitat la mâna lui, acum goală, şi la balta de pe podea, de la picioarele mele. Şi-a scos în afară buza de jos.

— Ei bine, hai să nu plângem după sucul vărsat. Suntem aici să sărbătorim!

A bătut din palme:

— Zurgălăi, cântaţi-ne o altă melodie!

Muzica a început din nou şi elfii au umplut ringul de dans, pornindu-se într-un soi de concurs de dans spickle. Şi am dansat şi eu, într-un mod mai degrabă omenesc şi nemagic, până când Moş Vodol a venit şi s-a proţăpit în faţa mea.

Eram un pic speriată, dar hotărâtă să n-o arăt. Aşa că am zis:

— Îţi place să dansezi?

Iar el a răspuns:

— Nu, nu-mi place. Vezi tu, problema e că trebuie să fii atent pe unde calci. Dacă faci un pas greşit, ar putea exista consecinţe.

Eu am râs.

— Nu cred că dansul trebuie să fie luat atât de în serios.

Dar atunci mi-am dat seama că el nu despre dans vorbea, pentru că mi-a spus:

— Eu nu despre dans vorbesc.

— Aha.

— Eu vorbesc despre tine.

— De ce trebuie să fiu atentă pe unde calc?

— Pentru că picioarele tale sunt prea mari.

— Ce? Ba sunt exact cum ar trebui să fie. Sunt o fiinţă omenească.

— *Exact.*

S-a holbat la mine. Arăta chiar sărit de pe fix.

— Tu eşti o fiinţă omenească. Nu aparţii acestui loc.

— Moş Crăciun este o fiinţă omenească. Mary este o fiinţă omenească. Ei nu aparţin acestui loc? Toţi ceilalţi elfi aşa par să creadă.

El s-a aplecat mai aproape de mine, ca să poată vorbi încet şi să-l aud, totuşi, peste muzică.

— O, nu înţelegi gândirea elfilor. Vezi tu, ei sunt foarte schimbători. Fă un pas greşit şi-or să se întoarcă împotriva ta. O să vezi. O să am eu grijă de asta.

— Nu mi-e teamă de tine.

— Încă, a completat el. Nu ţi-e teamă de mine *încă.* Doar bagă de seamă, cu picioarele tale mari.

Şi apoi s-a întors şi a plecat, iar toată lumea era prea ocupată cu distracţia ca să observe că zâmbetul meu dispăruse, înlocuit fiind acum de o expresie tulburată. Eram atât de îngrijorată că tocmai mi-l făcusem duşman pe cel mai răutăcios elf din Elfhelm, încât, pentru restul serii, am uitat cu desăvârşire că aveam să încep noua mea şcoală chiar în ziua următoare.

Primul meu an la şcoala elfă

Elfii sunt mici, dar copiii elfi sunt şi *mai mici.* Chiar dacă eu eram, practic, un copil, eram destul de înaltă după standardele copiilor de om, aşadar eram chiar foarte înaltă după standardele copiilor de elf.

Întotdeauna dădeam cu capul de pragul de sus al uşilor din şcoală, abia-mi puteam îndesa picioarele sub bancă, iar scăunelul mi se părea la nivelul podelei. Caietele şi creioanele erau prea mici, iar toaletele – ei bine, toaletele erau o glumă.

Însă mi-a plăcut mult că toate clasele aveau câte un nume. Erau Clasa Chiciură, Clasa Turtă Dulce şi Clasa Sanie cu Zurgălăi, iar elfii mai mari erau în Clasa Vâsc.

Am stat lângă o fată elf zâmbitoare pe nume Twinkle, care era bună la toate. Toţi elfii erau buni la toate, dar mai cu seamă Twinkle. Motivul pentru care Twinkle era atât de bună la toate era că, deşi era copil, avea de fapt trei sute şaptezeci şi doi de ani.

— Trei sute şaptezeci şi doi de ani şi jumătate, de fapt, mi-a spus ea în prima zi. Ştiu că trebuie să sune derutant, dar asta se întâmplă cu elfii. Noi creştem din ce în ce mai mult şi apoi ne oprim din crescut în clipa în care atingem vârsta perfectă, vârsta la care ne cunoaştem într-adevăr pe noi înşine şi la care o să fim veşnic fericiţi. Majoritatea elfilor în general nu află cine sunt – ce îi face fericiţi, ce vor să facă – până ce nu ajung foarte bătrâni.

Asta ştiam deja. De pildă, ştiam că Moş Topo împlinise nouăzeci şi nouă de ani înainte de a se opri din îmbătrânit. Moş Crăciun – care, practic, nu e un elf, ci un om vrăjit cu drimwick – s-a oprit din înaintarea în vârstă undeva pe la şaizeci de ani, când şi-a descoperit menirea. Însă unii, precum Twinkle, şi-o descoperă când sunt foarte tineri. De aceea Twinkle avea trei sute şaptezeci şi doi de ani (şi jumătate) şi rămăsese tot copil.

Eram vreo douăzeci în clasa noastră, numită Bulgăre de Zăpadă. În afară de Twinkle, mai era un foarte micuţ, dar

foarte entuziast elf pe nume Shortcrust, campionul de juniori la dans spickle, şi o fată elf pe nume Snowflake, care era un pic enervantă şi întotdeauna râdea de mine când făceam vreo greşeală, ceea ce se întâmpla destul de des.

Aveam profesori diferiţi pentru diversele materii, dar diriginta noastră era Mama Jingle. Întotdeauna mă privea cu bunăvoinţă, dar eu nu puteam să nu mă gândesc că mă considera o mare pierdere de spaţiu.

Ea a fost cea care mi-a spus, în prima mea săptămână, că nu eram încă pregătită pentru lecţiile de condus sania.

Am simţit cum mânia clocotea în mine. Era o mânie pe care n-o mai simţisem de când scăpasem de azil şi de domnul Jeremiah Creeper.

— Dar am mai zburat cu o sanie înainte! Am zburat cu sabia lui Moş Crăciun! Cea mai mare sanie care există!

Ea a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar când copiii ajung la această şcoală, trebuie să aştepte şase luni înainte de a li se permite să înceapă să zboare cu săniile. Acestea sunt regulile lui Kip, mă tem.

— Dar cei mai mulţi copii care încep şcoala asta au cinci ani. Eu am unsprezece.

— Tu ai trăit unsprezece ani ca fiinţă umană, ceea ce e diferit. Oamenii nu sunt făcuţi pentru a zbura cu săniile.

Şi acesta a fost finalul discuţiei. Trebuia să aştept. Şi, între timp, trebuia să continui cu toate celelalte lecţii la restul materiilor.

Una era matematica, cu domnul Pi, o materie foarte înşelătoare. Vedeţi voi, matematica elfă este extrem de diferită de matematica omenească. În matematica elfă cel mai bun răspuns nu este cel corect, ci este cel mai interesant.

— Amelia, cât fac doi şi cu doi? întreba Pi.

— Patru, ziceam eu.

Şi întreaga clasă izbucnea în râs. În afară de Twinkle.

— Twinkle, spune-i Ameliei răspunsul corect.

Şi Twinkle îşi îndrepta spatele şi spunea:

— Zăpadă.

— Da, aproba Pi. Doi şi cu doi fac zăpadă. Sau ai fi putut spune puf de pană.

Şi Twinkle se uita la mine şi îşi cerea iertare că a avut dreptate, ceea ce înrăutăţea şi mai tare situaţia.

Celelalte materii erau la fel de înşelătoare.

Erau Scrierea, Cântatul (vocea mea nu era destul de veselă), Râsul Chiar Şi Atunci Când Sunt Vremuri Grele (o materie *foarte* dificilă), Făcutul de Glume, Studiul Crăciunului, Dansatul de Spickle (un dezastru), Drimwickeria Practică (evident, un dezastru şi mai şi), Turta-Dulce, Fericirea Generală şi Geografia.

Columbus – profesorul de geografie pe care-l întâlnisem odată cu Pi, în ziua aceea, la magazinul de dulciuri – era un elf încântător şi nutream mari speranţe pentru lecţiile lui. Sunau chiar obişnuite şi omeneşti, dar bineînţeles că nu erau. Geografia elfă era la fel de nebunească precum şi celelalte materii. Întreg cuprinsul globului, la sud de Muntele Foarte Mare, era numit simplu „Lumea Omenească”. Nu conta dacă era Finlanda sau Britania sau America sau China, asta era absolut egal pentru elfi şi de aceea îl lăsau pe Moş Crăciun – şi acum şi pe Mama Crăciun – să plănuiască traseul pe care să călătorească în fiecare an.

Pe de altă parte, tot ce se afla de partea aceasta a muntelui era studiat cu mare atenţie la detalii. Acestea erau aşa-numitele Locuri Magice şi cuprindeau Teritoriul Elfilor (alcătuit din Elfhelm şi Dealurile Împădurite, care ar fi fost mai potrivit să se numească teritoriile *spiriduşilor,* dar aparent spiriduşii erau varză la geografie şi nu le păsa prea mult de numele lucrurilor, aşa că niciunul nu obiecta). Celelalte Locuri Magice erau Valea Trolilor, Câmpurile de Gheaţă (unde se puteau găsi adesea tomtegubbii), Tărâmul Hulder[1] (leagănul poporului hulder) şi Ţinutul Movilelor şi al Vizuinilor.

Astfel se scurgeau zilele, săptămânile, lunile. Moş

---

[1] Hulder, în mitologia scandinavă, este un spirit al pădurilor, care ia cel mai adesea înfăţişarea unei femei seducătoare.

Crăciun venea acasă târziu de multe ori, pentru că anul acela era cel mai aglomerat din toate timpurile pentru Atelierul de Jucării. Mary era, de asemenea, foarte ocupată, căci primise misiunea de a stabili ruta călătoriei de Crăciun. Pe deasupra, începuse să ia lecţii de drimwickerie, ca să-şi poată descătuşa magia, însă găsea treaba asta foarte dificilă. În orice caz, amândoi erau ocupaţi până peste cap, iar eu nu voiam să-i sâcâi cu problemele mele, aşa că îmi şopteam nemulţumirile la urechea Căpitanului Funingine, care întotdeauna torcea şi-mi oferea alinare.

De când mă ştiam, fusesem genul de persoană care-şi putea purta singură de grijă. Într-adevăr, fusesem mereu nevoită s-o fac şi adevărul este că în cea mai mare parte a anului mă folosisem din plin de capacitatea asta. Şi de multe ori mă distrasem. Mă distrasem foarte bine. Să trăiesc în Elfhelm era, totuşi, de o mie de ori mai bine decât să fiu orfană în Londra.

Mă duceam adesea acasă la Twinkle ca să jucăm tenis elf, care era exact ca tenisul normal, dar cu o minge imaginară în loc de una adevărată. Acesta era singurul sport elf la care eram bună şi mi-ar fi plăcut să-l putem juca şi la şcoală. Atunci, m-aş fi putut întoarce fericită acasă şi să citesc sau să sar pe trambulină sau să citesc *în timp* ce sar pe trambulină.

Totuşi, nici lecţiile mele nu erau toate foarte grele. Era amuzant să stai lângă Twinkle, care mereu spunea glume grozave, iar Shortcrust ne amuza adesea cu felul în care dansa el spickle, în recreaţii. Şi chiar în zilele proaste îmi tot spuneam că lucrurile aveau să stea mult mai bine când o să ajung la lecţia de condus sania. Însă şase luni au trecut şi nimic. Apoi şapte. Apoi opt. Iar, curând, avea să fie decembrie şi se părea că mie n-o să mi se dea voie niciodată să iau parte la lecţia de condus sania, ci aveam să stau mereu de una singură într-o sală de clasă goală, uitându-mă lung pe fereastră la ceilalţi elevi din clasa mea cum trec în zbor cu săniile lor.

Se apropiase destul de mult Crăciunul, când le-am vorbit

prima oară lui Mary şi lui Moş Crăciun despre asta. Era în ziua în care auzisem pentru prima oară menţionându-se de Ţinutul Movilelor şi al Vizuinilor.

— Unde se află? l-am întrebat eu pe Columbus.

— Foarte departe. Cel mai departe cu putinţă dintre toate Locurile Magice. La vreo sută de mile la est de Valea Trolilor.

— Şi cine locuieşte acolo?

Întreaga clasă ştia răspunsul, însă, în loc să râdă de mine, cum făceau de obicei, cu toţii au devenit foarte tăcuţi.

— Nişte creaturi mai degrabă periculoase.

— Care?

— *Iepurii.*

A fost rândul meu să râd.

— Iepurii? Iepurii nu sunt periculoşi.

Columbus a dat din cap, cu înţelepciune.

— Înţeleg. Tu te gândeşti la acei iepuri care se găsesc în Lumea Oamenilor. Făpturi mici şi drăguţe, cu urechi mari, ţopăind de colo până colo. Ţup, ţup, ţup! Moş Crăciun mi-a povestit despre ei. Dar, nu, iepurii aceştia sunt mai mari. Stau drept pe picioarele din spate. Şi sunt... – s-a oprit un moment şi a înghiţit un nod din gât – *mortali.*

— Mortali?

Am zâmbit fără să vreau. Suna foarte ridicol.

— E serios, mi-a şoptit Twinkle.

— Da, a întărit Columbus, ale cărui sprâncene se coborâseră dezaprobator. Şi nu e de râs... Cine îi poate spune Ameliei despre iepurii care trăiesc în Ţinutul Movilelor şi al Vizuinilor?

Snowflake a fost prima cu mâna pe sus.

— Da, Snowflake?

— Conducătorul lor este Iepuraşul de Paşte.

Mi-am stăpânit cu greu un chicotit.

— Corect, a zis Columbus. Conducătorul lor este Iepuraşul de Paşte. Toată lumea ştie asta. Mă rog, toată lumea în afară de Amelia. Acum, altceva?

Twinkle, inevitabil, a ridicat mâna.

— Au o armată foarte mare. Sunt mii şi mii. Zeci de mii. Şi, în urmă cu sute de ani, au purtat bătălii cu trolii şi cu elfii. Acestea au fost Războaiele Trolilor, pe care ei le-au câştigat, iar înainte de asta, pe când elfii obişnuiau să locuiască pe tot cuprinsul Locurilor Magice, Armata Iepurilor a luptat împotriva lor şi i-a învins, şi astfel a pus stăpânire pe Ţinutul Movilelor şi al Vizuinilor.

Columbus, ca întotdeauna, a părut foarte mulţumit de Twinkle.

— Exact. În zilele foarte de demult, pe când iepurii trăiau în iepurăriile de sub pământ, elfii şi iepurii o duceau chiar bine unii cu alţii. Dar, într-o zi, când Iepuraşul de Paşte a luat conducerea armatei, a avut o altă idee. El voia ca toată lumea să ştie despre iepuri. Da, încă îşi păstrau iepurăriile ca să doarmă şi să muncească în ele, dar nu mai voiau să fie speriaţi sau să se ascundă. Mai ales vara. Le plăcea lumina. Le plăcea căldura. Voiau să zburde liberi. Voiau să se ducă oriunde aveau poftă. Ceea ce ar fi fost în regulă, dar nu voiau pe nimeni altcineva în jurul lor decât pe iepuri. I-au silit pe elfi să plece. Mă rog, pe aceia dintre elfi care au reuşit să scape vii – nu foarte mulţi.

— O, nu! am exclamat eu. Groaznic.

Columbus a oftat.

— Ei bine, asta a fost cu foarte mult timp în urmă. Şi iepurii stau izolaţi, ei între ei, la fel şi noi. Aşadar nu există motive de îngrijorare.

— Cum poţi fi sigur? l-am întrebat.

— Pentru că el e profesor! a intervenit Twinkle.

Toată lumea a râs, de parcă eu aş fi fost lipsită de minte. Totuşi, capul mi se învârtea de întrebări şi întrebările nu aveau unde să iasă decât pe gură.

— De ce i se spune lui Iepuraşul de Paşte aşa? am întrebat eu.

Columbus a arătat din nou spre Twinkle.

— Twinkle, explică-i de ce Iepuraşului de Paşte i se spune Iepuraşul de Paşte.

Twinkle şi-a tras mult aer în piept şi s-a ridicat în picioare foarte băţoasă.

— Lui i se spune Iepuraşul de Paşte pentru că era Paştele când au ieşit ei din vizuinile lor. Paştele e atunci când lucrurile devin mai calde şi mai luminoase şi, de asemenea, a fost ziua când s-a dat prima şi ultima bătălie dintre elfi şi iepuri.

— O, şi înainte cum era numit Iepuraşul de Paşte?

— Şapte-patru-nouă, a lămurit-o Columbus. Iepurii au înclinaţia să îşi dea mai degrabă cu numere decât cu nume. Sunt o specie foarte matematică.

— Da, înţeleg, am zis eu.

Dar nu înţelesesem, de fapt. Mai erau încă întrebări în capul meu. De pildă: dacă Iepuraşul de Paşte şi Armata Iepurilor voiau să fie pretutindeni, de ce nu voiseră niciodată să fie şi în Elfhelm? Chiar se sfârşise cu ameninţarea iepurilor? Iar Iepuraşul de Paşte mai era încă în viaţă?

Când am ajuns în seara aceea acasă, l-am întrebat pe Moş Crăciun despre Iepuraşul de Paşte.

— O, a început el, în timp ce făceam lanţuri de hârtie colorată, Războiul Iepurilor a fost cu mult înainte de a sosi aici. Cu mult înainte şi de a mă fi născut. Mai sunt câţiva elfi foarte, foarte bătrâni care-şi mai amintesc cum era viaţa în Ţinutul Movilelor şi al Vizuinilor. Moş Topo este unul dintre aceştia. Avea şase ani pe vremea aceea, când elfii au fost siliţi să se retragă aici. A spus că nu era nimic deosebit şi că majoritatea elfilor nu-i duceau cu adevărat dorul. Era un ţinut foarte plat. Nicio pădure. Niciun munte. Doar vizuini de iepuri…

O oră mai târziu, şedeam toţi în jurul mesei, mâncând plăcintă de cireşe.

Eu tot mai eram curioasă în legătură cu iepurii.

— Dacă e atât de plictisitor, de unde ştim că iepurii n-o să vină aici să pună stăpânire şi pe Elfhelm?

Moş Crăciun a zâmbit cu zâmbetul acela liniştitor al lui. Ochii i-au sclipit.

— Pentru că asta a fost în urmă cu trei sute de ani. Şi în tot răstimpul ăsta nici măcar un singur iepure n-a ţopăit o dată prin preajma Elfhelmului. Indiferent ce fac iepurii,

sunt foarte departe, aşadar nu există niciun motiv să ne facem griji. Nimic nu s-a schimbat.

Răspunsul lui m-a liniştit. Dar faţa mea trebuie să fi arătat încă posomorâtă, pentru că Mary a întrebat:

— Care-i problema, scumpa mea?

Am oftat. Întotdeauna am crezut că e mai bine să nu mă plâng prea mult de viaţa de aici, căci fără îndoială era mult mai bună decât viaţa în Azilul de Săraci al lui Creeper din Londra. Dar privirea insistentă a lui Mary parcă te obliga să mărturiseşti adevărul, aşa că l-am spus fără ocolişuri.

— Şcoala, am zis eu. Şcoala e problema.

Mary şi-a plecat capul, compătimitoare.

— Ce nu merge la şcoală?

— Nimic. Tot anul a fost un pic complicat. Pur şi simplu nu sunt bună la materiile elfilor. Pentru mine n-au nicio noimă. Şi n-o s-o scot *niciodată* la capăt cu matematica elfilor…

Moş Crăciun a încuviinţat.

— A, da. Matematica elfilor cere mai mult timp ca să te obişnuieşti cu ea. Mie nu mi-a venit să cred când am aflat că tabla înmulţirii cu cinci este aici o tăblie de masă propriu-zisă – o masă din lemn, cu cinci picioare. Şi că împărţirea numerelor mari este doar împărţirea normală, pe care o scrii, însă, *foarte* mare. Dar nu te îngrijora. Toată lumea o consideră dificilă.

— Ba nu, am insistat eu, având în minte mâna lui Twinkle care se ridica mai repede decât o cometă. Şi nu numai matematica e o problemă. Mi se pare totul foarte greu. Sunt cântăreaţa cel mai puţin veselă pe care a cunoscut-o vreodată şcoala, chiar şi atunci când îmi dau toată silinţa. Iar Râsul Chiar Şi Atunci Când Sunt Vremuri Grele este o materie de-a dreptul stupidă. Adică, de ce *ar trebui* cineva să râdă când sunt vremuri grele? Dacă vremurile sunt grele, mi se pare perfect normal să nu zâmbeşti. N-ar trebui să zâmbeşti la *orice,* nu-i aşa?

— Vai de mine! a exclamat Moş Crăciun. Nici nu îndrăznesc să întreb despre dansul spickle.

— E dezastru. Fiinţele omeneşti chiar nu sunt făcute

pentru dansul spickle.

— Mie-mi spui? a intervenit Mary.

— Vreau să zic, n-am probleme cu mişcarea picioarelor, ci cu plutitul în aer. Asta-i de-a dreptul imposibil.

Moş Crăciun a tresărit de parcă tocmai explodase un foc de artificii.

— Nu rosti cuvântul ăla.

Eu probabil că eram într-o dispoziţie foarte proastă, pentru că dintr-odată l-am rostit, la nesfârşit.

— Imposibil. Imposibil. Imposibil. Imposibil.

— Amelia, m-a dojenit Mary, ştii bine că în casă nu se vorbeşte urât.

— Dar imposibil nici n-ar trebui *să fie* un cuvânt urât. Unele lucruri pur şi simplu sunt imposibile. Pentru o fiinţă omenească obişnuită, dansul spickle pur şi simplu *este* imposibil. Şi Drimwickeria Practică e imposibilă. Şi, într-unele dimineţi de luni, până şi Fericirea e imposibilă.

— Fericirea nu e niciodată imposibilă, a zis Moş Crăciun. Nimic nu e imposibil. O imposibilitate este doar o…

— Ştiu, ştiu. O imposibilitate e doar o posibilitate pe care n-o înţelegi încă. Am auzit asta de sute de ori. Dar mersul pe tavan? Asta este ceva imposibil. Dar zborul până la stele? Şi asta-i imposibil.

— De fapt, nu e, a murmurat Moş Crăciun. Nu este imposibil. Numai că nu e ceea ce trebuie făcut. Şi asta-i o foarte mare deosebire.

— Ascultă, a reluat Mary. Ştiu cât e de greu să te integrezi. Eu iau lecţii de drimwickerie de luni bune şi n-am făcut niciun progres, dar o să continui să încerc. Trebuie să fie şi nişte materii care-ţi plac, nu?

M-am gândit. Căpitanul Funingine şi-a frecat capul de piciorul meu, parcă pentru a mă consola.

— Da, este una. Scrisul. Îmi place să scriu. Îmi place mult. Când scriu, mă simt liberă.

— Ei, vezi? Bravo. Asta-i bine, a zis Moş Crăciun. Şi apoi mai e şi condusul saniei. Îţi place condusul saniei, nu? Eşti *genială* la condusul saniei.

În clipa aceea le-am spus ceea ce-mi fusese prea ruşine

să le spun până atunci.

— Nu mă lasă să fac asta.

— Cum? au exclamat Mary şi Moş Crăciun într-un glas.

— Pentru că acesta este primul meu an la şcoală. Şi pentru că sunt o fiinţă omenească. Au spus că trebuia să aştept şase luni până să pot începe să zbor cu sania. Şi a trecut aproape un an. Dar e în regulă. S-ar putea să aibă dreptate. Poate că Moş Vodol a avut dreptate, la nunta voastră. Poate că nu aparţin lumii ăsteia.

— Ce grămadă de caramel moţat! a exclamat Mary, ai cărei obraji erau chiar mai roşii decât de obicei. Aparţii lumii acesteia tot atât cât aparţin şi eu. Sau tot atât cât oricine, de fapt. Cei asemenea nouă, Amelia, întotdeauna ne-au făcut să ne simţim că eram o povară. Ne-au trimis la azilul de săraci! Să nu ne mai vadă! Dar tu eşti o persoană bună, Amelia, iar bunătatea îşi are loc oriunde în lumea aceasta. Să ţii minte asta!

— Mary are dreptate, a întărit şi Moş Crăciun. Iar Moş Vodol e un elf plin de ură, care n-ar trebui băgat în seamă. Tu ai tot atât de mult drept să zbori cu o sanie ca orice copil elf. Nicio grijă! O să vorbesc eu cu şcoala. Şi cu meşterul Kip de la Şcoala de Condus Sănii. O să pun capăt acestei prostii. Însă, doar cu o condiţie…

— Care? am întrebat.

— Să încerci să nu mai rosteşti cuvântul *imposibil* în casa aceasta.

Am izbucnit în râs. Şi Mary a râs. Până şi Căpitanul Funingine a părut să râdă.

— Bine. Ne-am înţeles.

jepure

Cursa de sănii

S-a întâmplat.

Moş Crăciun trebuie să fi pus o vorbă bună.

Fiindcă în următoarea luni, după-amiaza – cu o săptămână înainte de Crăciun am primit în sfârşit voie să iau parte la lecţia de condus sania. Şi am fost, trebuie să vă spun, foarte, foarte emoţionată. Abia de am închis un ochi tot weekendul. Iar când m-am trezit, în acea luni dimineaţă, Moş Crăciun mi-a recomandat sărituri la trambulină „cel puţin o jumătate de oră”, ca să-mi ţin entuziasmul sub control. Asta era, vedeţi voi, singura mea şansă de a mă integra. Era unicul lucru de-al elfilor pe care ştiam că-l pot face şi eu.

Profesorul, Kip, era prieten bun cu Moş Crăciun. Când Kip avusese cinci ani, Moş Crăciun îi salvase viaţa. Odată, când îl întrebasem pe Moş Crăciun cum îi salvase viaţa, a clătinat din cap şi a spus, „Unele lucruri e cel mai bine să rămână uitate”. Lui Kip nu-i plăcea să vorbească deloc, decât despre sănii, aşa că asta era tot ce ştiam eu.

Aşadar, iată-mă aici, la Şcoala de Conducere a Săniilor, de pe Strada Principală. Toate săniile învăţăceilor, roşu-cu-alb, erau aliniate frumos.

Erau mici, mult mai mici decât sania lui Moş Crăciun, şi nu aveau nevoie decât de un ren să le tragă.

— Shortcrust, ia-l pe Prancer! a strigat Kip, arătând spre cea mai apropiată sanie.

Shorcrust a chiuit:

— Este!

— Twinkle, tu-l iei pe Dasher.

— Da, domnule Kip, a răspuns Twinkle.

— Snowflake, tu mergi cu Cornet.

Şi aşa mai departe, până când tuturor elfilor li s-a dat câte o sanie de condus.

I-am făcut cu mâna lui Kip. El s-a prefăcut că nu mă vede.

— Nu pot să conduc şi eu o sanie? am întrebat. Ochii lui

Kip s-au îngustat. Se uita la mine pe sub bretonul lui des cu suspiciune.

— Oamenii nu pot zbura cu săniile.

Am avut senzaţia că lui Kip nu-i plăceau prea mult oamenii.

— Moş Crăciun este om.

Kip a clătinat din cap.

— Moş Crăciun nu e un om *obişnuit.* Moş Crăciun este un om căruia i-a fost dăruit *drimwick.*

Mi-am amintit cum oamenii considerau că eram prea mică să curăţ coşurile de fum, când mama era bolnava şi eu obişnuiam să mă duc pe la casele clienţilor ei. Le dovedisem că se înşelau şi aveam să-i dovedesc şi lui Kip. Am rămas fermă pe poziţii.

— Eu pot zbura cu o sanie, am insistat. De aceea sunt aici.

Am privit cum Twinkle şi Dasher şi-au luat locul pe pistă, urmaţi imediat de Shortcrust şi Prancer şi toţi ceilalţi elfi.

Am avut oribilul sentiment, bine cunoscut, de a fi lăsată pe dinafară. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Bine, bine, a încuviinţat Kip. Presupun că mai bine am găsi o sanie, atunci.

Am zâmbit.

— Mulţumesc, domnule Kip.

— Doar să faci tot ce spun eu. Bine?

— Da, da, promit.

M-am uitat prin curte. Toate săniile şi renii erau deja luaţi. Atunci am zărit, într-un colţ al curţii, o sanie goală, mică, albă, lucioasă, la care era înhămat Blitzen, renul lui Moş Crăciun. Era aceeaşi sanie pe care o văzusem cu luni în urmă, în ziua în care vizitasem magazinul de dulciuri al lui Bonbon. Sania aceea frumoasă şi scumpă.

— Iată! am zis, arătând spre ea. Aceea!

— Dar aceea e un Vifor 360, a protestat Kip, părând cu adevărat îngrijorat.

— Şi?

— Este cea mai nouă sanie a mea. Valorează o mie de monede de ciocolată.

S-a uitat în jur, încercând disperat să găsească o altă sanie în care să mă pună, dar toate aveau elfi înăuntru, gata de start.

Kip şi-a ridicat capul spre mine şi şi-a dat ochii peste cap.

— Bine, atunci. Poţi să zbori cu Vifor 360. Dar trebuie să ai multă grijă. Foarte, foarte multă grijă. Foarte, foarte, foarte, foarte, foarte, multă grijă. Înţelegi?

— Da. Foarte, foarte, foarte, foarte, foarte multă grijă. Cinci de foarte. Am priceput.

M-a dus până la sanie şi m-am suit în ea. Bancheta părea foarte confortabilă şi luxoasă.

Kip a arătat spre tabloul de bord. Vârfurile degetelor lui de elf ieşeau afară din mănuşile fără degete. Tabloul de bord era ca o versiune mai mica a celui din sania lui Moş Crăciun.

— Acesta e altimetrul tău şi acesta este Barometrul Speranţei – care trebuie să rămână cu săgeata îndreptată aici – şi trebuie să verifici dacă semnul convertorului de speranţă luminează verde tot timpul. Busola e chiar aici, în mijloc. Cadranul pentru unităţile de propulsie trebuie să arate între optzeci şi cincizeci ca să decoleze şi încetineşti la şaizeci, când eşti gata să aterizezi. Iar Frâiele sunt cele mai bune care există, aşa că trebuie să le manevrezi cu blândeţe când cârmeşti. Tragi uşurel de ele pentru dreapta sau stânga. Tragi în jos ca să cobori. Trei smucituri pentru o întoarcere din scurt. Înţelegi?

Am dat din cap.

— Am înţeles.

M-am uitat la Barometrul Speranţei. Acesta funcţiona colectând toate particulele de speranţă din aer. Şi era multă speranţă în aer, zilele astea, de când Elfhelmul încheiase pacea cu trolii.

Kip a mormăit ceva în barbă şi m-a lăsat singura. S-a dus în faţa curţii, lângă pistă, şi a început să ne strige instrucţiuni.

— Atenţie, toată lumea, peste un minut, când vă strig numele, o să trageţi de frâie de cinci ori şi renul o să

pornească la galop cât poate el de repede de-a lungul pistei.

Pista era exact ca orice altă bucată de pământ acoperită cu zăpadă din Elfhelm. Şi nu era prea lungă. Trebuia să te înalţi în aer foarte repede, dacă nu voiai să sfârşeşti ciocnindu-te de şcoală.

— Apoi o să vă ridicaţi încet de la sol, a continuat Kip. Lăsaţi-vă pe spate în banchetele voastre şi nu daţi drumul frâielor. Odată ce sunteţi în aer, e simplu. O uşoară tragere de frâu la dreapta, ca să mişcaţi sania la dreapta, şi la stânga, pentru stânga. Aţi înţeles?

— Da, au răspuns vioi toţi elfii.

— Amelia, a strigat Kip, m-ai auzit?

Am dat din cap.

— Aşa, bine. Aşadar, acum, există o singură regulă importantă. Când zburaţi, fiţi siguri că zburaţi doar deasupra Elfhelmului, în cercuri. Nu vă apropiaţi de Muntele Foarte Înalt şi cu niciun chip nu vă abateţi spre Dealurile Împădurite. E foarte important.

Am dat din cap şi apoi am auzit un mieunat subţirel. M-am uitat în jos şi am dat de ochii verzi ai Căpitanului Funingine privind în sus, la mine. I-am văzut urmele de paşi mărunţi prin zăpada groasă. Nu-mi venea să cred.

— *Ţi-am spus să rămâi în casă,* i-am şoptit. *Du-te înapoi. N-ar trebui să fii aici. Pisicile n-au voie.*

Căpitanul Funingine nu m-a ascultat şi a sărit în sanie.

— *Nu! Dă-te jos de aici. Ieşi. Du-te acasă. Nu poţi să fii aici, Căpitane, o să am necazuri...*

— E vreo problemă, Amelia?

Kip observase că mă purtam un pic ciudat şi acum toţi elfii se uitau drept la mine.

Nu aveam cum să le spun adevărul. Aş fi intrat în bucluc, iar Kip ar fi folosit întâmplarea ca pretext ca să mă facă să pierd lecţia, ceea ce m-ar fi făcut să mă simt chiar şi mai mult ca o fiinţă umană înaltă şi ciudată, care nu se pricepea la nimic. Asta era singura mea şansă să le dovedesc că exista un lucru la care mă pricepeam – condusul saniei.

— Nu, nicio problemă. Absolut niciuna.

Kip m-a cercetat suspicios încă vreo câteva momente.

— Bine. Atunci, apucă de frâie. Suntem gata să dăm startul.

Nimic nu se compara cu senzaţia aceea.

Să fiu sus, în cer, cu Elfhelmul departe sub picioarele mele, cu aerul izbindu-mă în faţă şi cu Blitzen trăgând sania, galopând înainte, fără nimic sub copitele lui.

Totul mergea perfect. Kip rămăsese jos, dând comenzi printr-o pâlnie de strigat – cum o numeau elfii – vărgată, cu dungi roşii şi albe.

— Foarte bine, Shortcrust! Mai strânge de frâie, Twinkle! Mai încet, Snowflake! Aşa, Amelia, bravo!

Nu-mi venea să cred. Era uimitor. Kip îmi făcuse un compliment. Credea că mă descurcam bine. Şi asta pentru că într-adevăr mă descurcam bine, iar acum toţi elfii din săniile lor se întorseseră să se uite la mine, în timp ce mă ridicam în cercuri mari spre cer.

Aveam un bun control al frâielor. Blitzen era relaxat şi galopa fără prea mare efort. Barometrul Speranţei se menţinea constant la nivelul „Cu Adevărat Plin de Speranţă”.

Am privit în jos şi am văzut şcoala, şi Atelierul de Jucării, şi primăria satului. Cred că i-am zărit şi pe Moş Crăciun şi pe Mary, ţinându-se de mână, plimbându-se pe Strada celor Şapte Curbe.

Am continuat să zbor.

— Bravo, Blitzen! l-am felicitat eu. Dă-i mai departe!

— Încă o tură! a strigat Kip. Apoi toată lumea va trebui să aterizeze pe pistă. Trageţi frâiele în jos, vă rog. Unul câte unul. Începând cu Shortcrust şi Dancer… Bine? Încă o tură!

Totul mergea atât de bine că zâmbeam – aproape râdeam. Viaţa mea fusese odinioară una de fiinţă omenească nefericită, închisă într-un azil de săraci de dimineaţa până seara, însă aici eram pe un tărâm magic plin de elfi şi de minunăţii şi *zburam cu o sanie.* Da, e

drept că mi se păreau unele materii de la şcoală cam grele, însă lucrurile aveau să se îmbunătăţească de acum.

— Uau! a exclamat Snowflake, când Blitzen şi cu mine am depăşit-o. Eşti grozavă!

Şi atunci Dasher a galopat prin aer pe lângă mine, mai repede ca niciodată, cu Snowflake după el, stând în picioare, în sanie.

— Uau, Amelia! a exclamat ea. Se pare că ţi-ai găsit materia la care străluceşti!

Şi cum vântul sufla cu putere prin părul meu, nu m-am putut abţine să nu strig:

— E MINUNAT! VIAŢA E MINUNATĂ! IUU-HUU!

Şi asta a fost cu mulţi, mulţi ani înainte ca altcineva să fi zis „iuu-huu". Sunt foarte sigură că eu l-am inventat. Dar, sincer, tot ce pot spune este că, în momentul acela, totul părea *bine.* Perfect, chiar.

Însă atunci…

Căpitanul Funingine, care stătuse ascuns la picioarele mele, mi-a sărit în poală.

— Nu, Căpitane, stai jos! E periculos aici, sus. Suntem la foarte mare înălţime.

Dar Căpitanul Funingine nu fusese niciodată înclinat să asculte instrucţiunile. Era un pisoi, la urma urmei.

Am ţinut frâiele cu o mână şi cu cealaltă am încercat să-l iau pe Căpitanul Funingine ca să-l pun la loc, la picioarele mele. Tocmai când am dat să-l apuc, Căpitanul Funingine a sărit pe botul saniei, peste panoul de bord. Şi apoi a început să alunece.

— O, nu!

Ghearele ascuţite ale Căpitanului Funingine au zgâriat până jos botul saniei Vifor 360.

Am dat drumul frâielor, m-am ridicat şi m-am aplecat în faţă ca să-l prind. Sania a început să-şi piardă puţin direcţia.

— Amelia! Ce faci? a strigat Snowflake din spatele meu.

Nu era timp să-i răspund. Căpitanul Funingine făcuse ochii mari de spaimă. L-am înşfăcat rapid, dar neîndemânatic, fiindcă alunecase atât de mult.

— E în regulă, Căpitane. Te-am prins.

Dar el nu s-a liniştit. Vântul rece sufla cu atâta iuţeală peste el, încât a fost cuprins de o şi mai mare panică. Apoi s-a întâmplat ceva groaznic.

Căpitanul Funingine, în spaima lui nebună, la aproape o jumătate de milă înălţime în aer, a sărit din braţele mele.

Pisoiul şi renul

Nu! am ţipat eu.

Lucrurile ar fi ieşit bine, dacă pisoiul ar fi sărit înapoi în sanie. Dar n-a făcut-o. A sărit în partea opusă. Înainte. *Afară* din sanie. Iar când m-am uitat peste marginea saniei, nu l-am putut vedea. Nu era pe nicăieri.

Şi apoi l-am zărit.

Căpitanul Funingine aterizase în spinarea lui Blitzen, de care se agăţase cu disperare. Blitzen a întors capul şi-a văzut micul animal blănos şi negru, care-şi înfipsese ghearele în spinarea lui, cu ochii holbaţi de groază. S-a scuturat, încercând să dea pisoiul jos. După asta, n-am mai văzut mare lucru, pentru că am fost smucită îndărăt, căzând în sanie şi nemaiputând să mă ridic, căci sania se zgâlţâia prea tare. Am încercat să apuc frâiele, dar sania se înclina atât de repede – când sus, când jos, ba la stânga, ba la dreapta.

— Blitzen! Calmează-te! Blitzen! E în regulă! E doar un pisoi! Blitzen! BLITZ-AAAAAAAAHHH!

Blitzen o pornise în goana mare, întrecându-l până şi pe Dasher şi lăsându-i pe toţi ceilalţi elfi şi reni mult în urmă, pe cer.

Abia am mai desluşit vocea lui Kip, de foarte departe, răcnind:

— Amelia! Amelia! Ce faci? Vino înapoi aici în clipa asta! Stăpâneşte-ţi imediat renul! Amelia! Asta e ultima oară când îţi…

Nu l-am mai auzit pe Kip. Blitzen galopa cu o viteză de-ţi tăia respiraţia. Sania era acum un pic mai stabilă, pentru că Blitzen fugea într-o singură direcţie, iute ca săgeata.

Cumva, cu mari eforturi, am izbutit să mă ridic în picioare. Apucându-mă cu mâinile de marginile saniei, am privit în jur şi am descoperit, spre groaza mea, că ne îndreptam exact spre locul pe care ni se spusese să-l evităm – Dealurile Împădurite.

M-am uitat înapoi şi abia de-am mai zărit celelalte sănii.

Elfhelm era ca un mic sătuc colorat de jucărie, dispărând rapid în depărtare.

— O, nu! O, nu! O, nu!

M-am aplecat peste o margine, încercând disperată să prind frâiele de piele care biciuiau în jur ca nişte şerpi întărâtaţi.

— O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu!

Degeaba, nu le puteam prinde! L-am văzut pe Căpitanul Funingine târându-se în spinarea lui Blitzen, făcându-şi drum spre gâtul lui.

— Nu, Căpitane! Nu. În partea astălaltă. Vino la mine. Haide. Te rog, Căpitane. Te rog!

N-avea niciun rost să-i spui „te rog” unui pisoi. De fapt, n-avea niciun rost să-i spui nimic unui pisoi. Un pisoi e un pisoi. Dar ce altceva puteam face?

Se părea că Blitzen aproape că încerca să scape fugind de Căpitanul Funingine. Ceea ce era foarte dificil, de vreme ce Căpitanul Funingine era lipit de spinarea lui.

M-am uitat din nou în jos, spre pământ. Eram foarte sus. Mai sus decât copacii deasupra cărora zburaserăm. Şi foarte departe de Elfhelm, acum. De fapt, satul nu se mai vedea deloc. Eram probabil la kilometri depărtare.

— O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu!

Am mai strigat o ultimă dată spre renul înnebunit:

— Blitzen! E în regulă. E în regulă. E…

Mi-a venit o idee.

O idee complet absurdă, dar a fost singura care mi-a venit.

Trebuia să-l stăpânesc pe Blitzen. Şi nu-l puteam stăpâni din sanie. Asta era absolut imposibil acum, când nu mai aveam frâiele în mâini.

Nu. Singurul mod în care aş fi reuşit să-l stăpânesc pe Blitzen, să iau frâiele înapoi şi să-l prind pe Căpitanul Funingine era să sar şi eu din sanie în spinarea renului.

Aşadar, m-am prins cu mâinile de partea din faţă a saniei şi am pus piciorul stâng pe panoul de bord, chiar deasupra Barometrului Speranţei, care se afla acum la cel

mai scăzut nivel dintre toate: „De Fapt, Aproape Nicio Speranţă”. Apoi m-am ţinut de mica bară din faţă, chiar deasupra bordului, şi mi-am ridicat şi celălalt picior.

Vântul rece mă izbea în faţă cu o forţă feroce, suflându-mi părul drept înapoia mea.

— Bine, mi-am spus eu. Haide, Amelia! Poţi să faci asta. Căpitanul Funingine a reuşit. Dar Căpitanul Funingine e un pisoi, iar un pisoi e foarte bun la sărituri şi, de asemenea, e foarte bun la aterizări. Ei, haide, nu te mai certa cu tine însăţi. Fă-o şi gata. FĂ-O ODATĂ!

Am făcut-o.

Am sărit prin aer şi am aterizat cu o bufnitură chiar pe fundul lui Blitzen. Asta l-a făcut pe ren să zvârle din picioare prin aer ca un taur sălbatic, încercând să mă arunce din spinare.

— Blitzen! am strigat eu, căzând în nas pe spinarea lui. Blitzen, ce faci? Sunt eu, Amelia!

Şi abia atunci a părut să înţeleagă şi a devenit ceva mai puţin sălbatic şi înnebunit, apoi, în sfârşit, galopul lui aerian a încetinit până la un trap uşor.

— Bun băiat, Blitzen! Bun băiat!

Acum aveam de ales una din două. Puteam fie să întind mâna după Căpitanul Funingine, fie să apuc frâiele.

În clipa aceea m-am decis pentru frâie.

N-a fost alegerea cea bună.

Vedeţi voi, clipa în care am apucat frâiele a fost, de asemenea, clipa în care Căpitanul Funingine a alunecat.

— O, nu!

Am întins iute mâna să-l prind, dar n-am reuşit decât să-i ating vârful alb al cozii, înainte ca el să înceapă să cadă, cu mare viteza, spre pământul de dedesubt.

— Căpitaneeeee!

Am strâns bine de frâie şi le-am tras în jos, pentru că ştiam – Kip îmi spusese – că era manevra prin care făceai un ren să înceapă să coboare şi să se pregătească de aterizare.

— Coboară, Blitzen! Coboară, coboară, coboară!

Cred că Blitzen înţelesese ce făcuse. Nu cred că până în

momentul acela îşi dăduse seama că fusese un pisoi în spinarea lui. El ştiuse doar că fusese *ceva* pe el şi nu-i plăcuse deloc. Însă acum a părut să înţeleagă că nu fusese doar un ceva. A priceput că a fost pisoiul meu şi că el era important pentru mine şi, prin urmare, probabil că era important şi pentru Moş Crăciun şi, dacă exista un singur lucru pe care un ren – mai cu seamă Blitzen – să nu şi-l dorească, acesta era să-l supere pe Moş Crăciun. Aşadar, Blitzen plonja acum rapid prin aer, mai rapid decât gravitaţia, spre Căpitanul Funingine.

Sania ne încetinea căderea, aşa că am desfăcut curelele care o legau de ren şi s-a dus vâjâind în urma noastră.

Atunci l-am văzut.

O mică pată neagră, devenind mai mare pe măsură ce goneam spre el, mai rapid decât cădea el.

Ajunsese la nivelul vârfurilor celor mai înalţi molizi de pe dealuri. Însă verdele întunecat al crengilor nu i-ar fi încetinit sau amortizat căderea, fiindcă era prea departe de ele, nimerise exact între copaci.

— Mai iute, Blitzen! Grăbeşte-te cât poţi! Fii la fel de rapid ca magia!

Mi-am dorit să fi fost Moş Crăciun de faţă. Dacă Moş Crăciun s-ar fi aflat aici, el ar fi putut să facă nişte drimwickerie şi să oprească timpul. Dar, pe de altă parte, dacă Moş Crăciun ar fi fost aici, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, în primul rând.

Căpitanul Funingine.

Era chiar acolo.

Îl puteam vedea rotindu-se ameţitor prin aer, codiţa fluturându-i ca un frâu scăpat din mână.

Mi-am întins braţele şi l-am prins fix înainte să atingă pământul, iar Blitzen a virat, descriind un U prin aer, ţâşnind cu viteză în sus, ca să nu ne prăbuşim toţi trei.

— E în regulă, Căpitane! Te-am prins! Eşti în siguranţă acum! Suntem în viaţă! Nu ştiu cum, dar suntem în viaţă!

Un val de uşurare m-a străbătut ca laptele cald. Şi tocmai când Blitzen încetinise, ca să aterizeze cu binişorul pe solul pădurii, s-a auzit un incredibil zgomot în spatele

nostru care ne-a curmat fericirea.

Zbang!

M-am întors şi am văzut sania, sclipitorul Vifor 360, făcut zob într-o grămadă fumegândă pe solul pădurii.

— O, NU!

m aterizat şi, ţinându-l în braţe pe Căpitanul Funingine, am coborât din spinarea lui Blitzen.

O gaură în pământ

Am aterizat şi, ţinându-l în braţe pe Căpitanul Funingine, am coborât din spinarea lui Blitzen.

Odată ajunsă teafără pe pământ, l-am mângâiat pe ren.

— Îmi pare rău, Blitzen. Căpitanul Funingine a fost doar speriat. Eşti bine?

Blitzen s-a uitat la Căpitanul Funingine din braţele mele şi a scos un sunet ciudat, ca de trufă dezumflată.

— O să iau asta ca pe un da. Haide, ar fi bine să găsim sania şi să inspectăm stricăciunile.

Am mers printre copaci. Îi puteam simţi inima Căpitanului Funingine bătând incredibil de rapid şi, de aceea, cu toate că eram supărată pe el fiindcă aproape că ne omorâse pe toţi, l-am sărutat pe creştet şi l-am mângâiat.

Am auzit ceva fâlfâind pe deasupra capului şi mi-am ridicat ochii, zărind un spiriduş cu nişte aripi transparente, argintii şi sclipitoare, zâmbind răutăcios la mine. A coborât din zbor la mine ca o pasăre şi mi-a şoptit la ureche.

— A fost odată ca niciodată o pasăre de hârtie… a zis el, cu o voce mieroasă. Care a ieşit în zbor dintr-o gaură din pământ şi la lumină…

— O pasăre de hârtie?

— Păsări ar fi trebuit să spun. Păsări de hârtie, da. Sau cuvinte. Te rog, mi-ai putea da nişte cuvinte?

Apoi băiatul spiriduş a chicotit.

— Cuvinte?

— Da, cuvinte. Îmi plac cuvintele. De pildă, vizuină. Ăsta e un cuvânt bun.

— Ştiu o grămadă de cuvinte, i-am spus eu, oprindu-mă din mers şi trăgând de frâiele lui Blitzen ca să se oprească şi el.

M-am uitat la spiriduş. Aripile lui luceau ca sticla, iar soarele se reflecta în ele.

— Dar acum o să mă duc să văd ce s-a întâmplat cu sania mea.

Spiriduşul mi-a dat un ocol în zbor şi s-a oprit în aer exact în acelaşi loc. Erau mai multe specii de spiriduşi care trăiau pe Dealurile Împădurite, iar el făcea parte dintre Spiriduşii Poveste Zburătoare. Văzusem o ceată întreagă din aceştia, în noaptea când îl întâlnisem prima oară pe Moş Crăciun. Spiriduşii Poveste Zburătoare, după cum o sugerează şi numele lor, erau spiriduşi care zburau prin pădure spunând poveşti altor spiriduşi şi oricui ar mai fi întâlnit în drumul lor.

Ei se hrăneau cu cuvintele la fel cum urşii se hrănesc cu miere şi erau întotdeauna la vânătoare de cuvinte noi, exotice, cu care să-şi condimenteze poveştile.

— Dar acum o să *mă duc să văd ce s-a întâmplat cu sania mea*, a repetat Spiriduşul Poveste Zburătoare, încreţindu-şi nasul mic de parc-ar fi gustat ceva ce nu-i plăcea.

A mai încercat o dată.

— Dar acum o să mă duc să văd ce s-a întâmplat cu sania mea. Trebuie să spun că sunt nişte cuvinte foarte obişnuite, astea pe care mi le-ai dat.

— Îmi pare rău, dar tocmai am păţit un mic dezastru.

— Îmi pare rău, dar tocmai am păţit un mic dezastru. Hmmm. Da, aşa-i mai bine. *Dezastru* e un cuvânt bun. Nu la fel de bun precum catastrofă. Sau calamitate. Sau imposibil. Care este un cuvânt urât în elfă. Îmi place să-l rostesc, mai ales în faţa elfilor. Imposibil. Imposibil. Ei se înfurie atât de tare.

— Ascultă, îmi face plăcere conversaţia asta, dar problema e că într-adevăr trebuie să mă duc să mă îngrijesc de sania mea.

Spiriduşul Poveste Zburătoare a zâmbit şi a bătut din palme.

— Da. Ăsta e exemplul perfect de imposibil. Pentru că, hai s-o recunoaştem, *este* imposibil. Tocmai am zburat peste sanie şi pot să-ţi spun că într-adevăr e făcută praf.

— Mă rog, oricum, mai bine mă duc să văd.

M-am îndepărtat.

Spiriduşul a părut întristat.

— Te rog... te rog, dă-mi un cuvânt pe care nu l-am mai auzit niciodată.

Am încercat să mă gândesc. Mi-am dat seama că n-avea de gând să plece şi să mă lase în pace până ce n-aveam să-i dau într-adevăr un cuvânt nou.

El s-a uitat la Căpitanul Funingine din braţele mele.

— Ce e ăla? m-a întrebat.

Căpitanul Funingine a şuierat la el.

— Ăsta e un pisoi.

— Pisoi? Pisoi? Pisoi! Ăsta e un cuvânt genial. Pisoi. Pisoi. Îţi mulţumesc foarte mult. N-am mai auzit niciodată cuvântul ăsta până acum. N-am mai văzut niciodată un pisoi pâna acum.

— Nu cred că o să găseşti mulţi ca el pe aici, am zis eu şi l-am pus pe Căpitanul Funingine pe pământ. Oricum, a fost plăcut să vorbim. Pa!

Spiriduşul a înţeles aluzia şi a plecat ca săgeata printre copaci. Eu, Blitzen şi Căpitanul ne-am îndreptat spre sanie. Sau spre ceea ce mai rămăsese din sanie.

Spiriduşul avusese dreptate.

Chiar era într-un hal fără de hal.

— Nu pot să cred aşa ceva! am exclamat eu.

Bordul era sfărâmat. Se vedea o crăpătură chiar prin Barometrul Speranţei şi acul cadranului se învârtea la nesfârşit. Arcurile ieşiseră în afară de peste tot. Bancheta se desprinsese complet şi zăcea pe jumătate afară din sanie. Corpul principal avea o crăpătură gigantică, care-l străbătea dintr-o parte în cealaltă. Toată sania era despicată în două. Ăsta era un dezastru. În urmă cu doar câteva minute, trăisem cele mai grozave senzaţii din viaţa mea, iar acum mi-era rău.

— Of, Blitzen, ce-o să facem?

Blitzen nu ştia. Îşi lăsă capul în pământ şi scoase din nou sunetul acela de trufă dezumflată, dar de data asta cu îngrijorare.

M-am uitat în jur, la pădure. Copacii erau înalţi şi întunecaţi. Nu aveam nicio idee, cât de mică, unde ne aflam. Foarte curând avea să se însereze. Atunci toţi trei

am fi fost cu adevărat la ananghie. Dar, dacă ajungeam în Elfhelm fără sanie, atunci aş fi fost eu într-un mare bucluc.

— Bine, Blitzen. Putem face un singur lucru. O să prind din nou hamul de tine şi apoi va trebui să mergem pe jos, iar tu să tragi sania. Fără galop. Fără zburat. Nu vrem să mai provocăm şi alte stricăciuni.

Aproape că m-a podidit plânsul când am spus asta. La drept vorbind, nu părea că ar mai fi fost posibil să strici mai tare sania.

Am legat, aşadar, curelele hamului dintre sanie şi Blitzen şi apoi l-am luat în braţe pe Căpitanul Funingine, care tremura de frig, şi am pornit la drum.

Am mers, şi am mers, şi am mers. Am auzit o pasăre cântând în depărtare şi, când şi când, fâlfâitul vreunui spiriduş trecând în zbor pe deasupra, şi am văzut pălăriile roşii ale ciupercilor otrăvitoare care creşteau din pământ. Aerul rece mirosea a brad. Copacii păreau să atingă cerul. Crengile lor acopereau soarele. Totul era atât de învăluit în umbre, încât acestea apăreau la fel de solide şi de reale ca şi copacii care le dădeau naştere. Şi părea că pădurea n-avea să se mai sfârşească niciodată.

Însă nu acesta era principalul meu motiv de îngrijorare. Lucrul care mă punea pe gânduri era cât de ciudat era pe aici. Am început să aud un zgomot. Un soi de zumzet. Zumzetul a devenit din ce în ce mai puternic. Mă întrebam de unde o fi venit. Şi apoi mi-am dat seama că venea din jur, de pretutindeni. Erau flori, flori înalte turcoaz, dintr-odată, peste tot. Iar când m-am aplecat să mă uit mai bine la ele, zumzetul a crescut şi mai mult. Era un zumzet gros, un zgomot chiar înspăimântător. Cu cât mă apropiam de flori, cu atât mai zgomotoase deveneau.

— A fost odată ca niciodată o floare, a zis o voce de deasupra, care zumzăia la fiecare oră exactă.

Mi-am ridicat privirile.

O Spiriduşă Poveste Zburătoare stătea într-un copac, mâncând mure.

Atunci m-am întors spre cea mai apropiată floare turcoaz de lângă mine.

— Şi, odată, o fată a mirosit-o ca pe un trandafir. Şi floarea a scuipat-o – chiar pe nas.

Spiriduşa a suspinat.

— Acestea sunt Flori Scuipătoare. Dacă te apropii prea mult, o să…

Şi, chiar în clipa aceea, floarea de care eram cel mai aproape a scuipat un nectar scârbos, lipicios, albastru-intens, împroşcându-mă în faţă.

— Ah, ador o poveste cu sfârşit fericit! a râs Spiriduşa Poveste Zburătoare, luându-şi zborul. Ai zece secunde înainte să mori.

— Ce?

— Nicio grijă! Glumeam. De fapt, sunt cinci secunde.

Înnebunită, mi-am şters picăturile de nectar de pe faţă şi de pe blana Căpitanului Funingine cu mâneca. M-am uitat în ochii Căpitanului Funingine şi am şoptit:

— Îmi pare rău, Căpitane, îmi pare atât de rău, ai fost cel mai bun pisoi din toate timpurile.

Şi am aşteptat să mor. Însă au trecut cinci secunde, apoi zece, apoi un minut şi eu încă mai respiram. La fel şi Căpitanul Funingine. L-am strâns în braţe.

— Da! am exclamat. Suntem în viaţă, suntem în viaţă!

Căpitanul Funingine a mieunat de parcă n-ar fi fost mare scofală şi ne-am continuat drumul.

Mai erau şi alte lucruri stranii în pădure. De fapt, erau *numai* lucruri stranii. O veveriţă cu două capete. Un grup de urşi miniaturali cu patru ochi, mici cât şoarecii, care au încercat să se caţăre pe picioarele lui Blitzen ca să-l atace. Şi apoi am întâlnit cel mai straniu lucru dintre toate. La început, arăta ca un pin absolut obişnuit, dar scoarţa de pe trunchi a clipit şi a deschis o pereche de ochi. Apoi, sub ei, o scorbură s-a deschis într-o gură.

— V-aţi rătăcit, nu-i aşa? ne-a întrebat.

M-am dat înapoi, împleticindu-mă de stupoare, strângându-l mai bine pe Căpitanul Funingine.

— Eşti un copac vorbitor.

— Ei, da, bună observaţie. Eu sunt Copacul Vorbitor, a zis copacul, cu un suspin. Dar voi v-aţi rătăcit, nu-i aşa?

— De unde ai ştiut?

— Toată lumea e rătăcită pe aici.

— Da, păi, noi nu suntem chiar rătăciţi. Ştim unde ne ducem. Numai că nu ştim foarte bine cum să ajungem acolo.

— Asta, a continuat copacul, care părea un soi arogant de copac, este însăşi definiţia rătăcirii.

— Mă rog, presupun că da, dar nu e nevoie să fii aşa de… Bine, da, trebuie să mă întorc acasă.

Copacul a zâmbit. Era un zâmbet straniu, de fapt, singurul tip de zâmbet pe care-l ştia copacul.

— *Acasă nu e un loc, cum orice copac ştie. Îţi porţi casa cu tine oriunde te duci.*

— Asta e o cilimitură drăguţă. Mulţumesc. Însă eu chiar trebuie să ajung la Elfhelm.

Copacul a răsuflat prelung. Nu se grăbea. A vorbit foarte lent:

— Tu eşti un elf cu o înfăţişare foarte ciudată.

— Nu sunt elf.

— Atunci de ce vrei să te duci la Elfhelm?

— Pentru că acolo locuiesc.

— Mda, şi eu sunt o margaretă.

— Nu, pe cuvânt, chiar locuiesc acolo. Te rog, ştii cumva drumul?

Blitzen mă împungea cu botul în umăr, încercând să-mi spună ceva, dar nu eram atentă. Sau, cel puţin, nu am fost până ce n-am simţit ceva încolăcindu-se în jurul gleznei mele. M-am uitat în jos şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor. O rădăcină a copacului ieşise din pământ şi se înfăşurase în jurul piciorului meu. Iar acum încerca să mă tragă spre gura copacului.

— Îmi pare atât de rău, a zis copacul. Serios, nu-i nimic personal.

Blitzen a muşcat cu putere de rădăcina care mă prinsese. Rădăcina s-a descolăcit imediat şi eu am făcut iute câţiva paşi înapoi, în timp ce copacul a scos un urlet de durere.

Ne-am grăbit să ne îndepărtăm de Copacul Vorbitor şi

ne-am văzut de drum. Îmi doream cu disperare să ies din pădure, chiar dacă ştiam că meşterul Kip avea să fie furios pentru sanie.

Am mai mers vreun kilometru, trecând pe lângă alte Flori Scuipătoare şi pietre acoperite cu muşchi violet, dar fără alţi Copaci Vorbitori.

Am dat cu şutul într-un con de pin şi l-am văzut cum dispare în ceva foarte ciudat, care întretăia poteca pădurii dinaintea noastră.

O gaură în pământ.

Un cerc strâmb şi întunecat, mai negru decât umbrele.

M-am apropiat de ea în timp ce Blitzen a ocolit-o, trăgând sania după el. M-am aşezat chiar la margine şi am privit în jos. Gaura era probabil cât sania de mare. Poate chiar un pic mai largă.

Era beznă adâncă jos. Mă ducea cu gândul la întunericul din hornuri. M-am întrebat de ce era o gaură mare în mijlocul unei păduri. Poate era a trolilor. Sau poate era a iepurilor. Arăta prea mare să fi fost făcută de un iepure, dar mi-am amintit lecţia de geografie a lui Columbus, la care ne vorbise despre Iepuraşul de Paşte şi iepurii uriaşi din Ţinutul Movilelor şi al Vizuinilor. Însă aceştia ar fi trebuit să fie foarte, foarte departe. Poate că fusese săpată de o altă creatură. O creatură de care eu nu auzisem niciodată. Aproape c-ai fi zis c-o făcuse pădurea însăşi, după desimea umbrelor dinăuntru. Oricum, era chiar înfricoşător să te afli acolo. M-am aplecat şi mi s-a părut că zăresc ceva în beznă. O umbră care se mişca foarte repede.

Am sărit înapoi.

Şovăind, mi-am aruncat din nou ochii peste margine.

Nimic. Numai întuneric.

Am făcut un pas înapoi şi o crenguţă s-a rupt sub piciorul meu. Am tresărit puternic, cât pe-aci să-l scap pe Căpitanul Funingine din braţe.

— Scuze, Căpitane. Hai să mergem de aici!

Am lăsat gaura în urmă şi am luat-o prin pădure, coborând o lungă pantă printre copaci.

Căpitanul Funingine se foia în braţele mele, uitându-se când încoace, când încolo.

— Linişteşte-te, Căpitane. E în regula. Cu siguranţa nu mai avem mult.

Dar el nu voia să se liniştească.

Îşi întorcea brusc capul ba într-o parte, ba într-alta, ca o pasăre. Zărise ceva pe pământ. Mai înainte să am timp să-l ţin mai bine, mi-a sărit din braţe şi a ţâşnit printre picioarele lui Blitzen.

Am luat-o la fugă după el şi, curând, am văzut o colibă mică de lemn, cu pereţi galbeni şi un acoperiş galben-închis. Era chiar mai mică decât o casă de elf, care sunt foarte mici. Capul meu era probabil la nivelul hornului. Căpitanul Funingine s-a dus direct la căsuţă şi, tocmai când ajunsese aproape de ea, uşa s-a deschis şi el a dispărut înăuntru, iute ca glonţul.

— Grozav! mi-am zis eu.

Întorcând capul, am văzut că Blitzen venea încet, trăgând sania, spre mine. Aceasta scârţâia şi gemea, alunecând pe pământul denivelat al pantei.

— Bine, Blitzen, ai grijă. Va trebui să bat la uşa asta şi să-l iau înapoi pe Căpitanul Funingine.

Aşadar, m-am dus la uşă şi m-am lăsat un pic pe vine, pentru că evident era o uşă mică. Am putut auzi zgomote dinăuntru şi o voce care spunea:

— E în regulă, Maarta. Mami e aici. Mami e aici.

Şi apoi l-am auzit pe Căpitanul Funingine scoţând un mieunat puternic.

Am bătut la uşă de trei ori.

Am aşteptat.

Şi *am aşteptat.*

Apoi…

Uşa s-a deschis şi o fetiţă spiriduş a scos capul afară ca să se uite în sus, la mine. Avea nişte ochi mari, foarte depărtaţi, o piele curată şi nişte urechi mai ascuţite şi decât cele mai ascuţite urechi de elf.

Am recunoscut-o numaidecât.

— Salut. Eşti Spiriduşa Adevărului, nu-i aşa?

Spiriduşa Adevărului a dat din cap.

— Bineînţeles că da. De ce pui o întrebare care nu e întrebare? Ştii cine sunt. M-ai întâlnit de două ori. Tu eşti o fiinţă omenească. Vii din lumea oamenilor. Eu am fost prima spiriduşă pe care ai întâlnit-o vreodată. Aşadar, nu pune un semn de întrebare aici. Spune doar „Salut, Spiriduşa Adevărului”. Aşa. Înţelegi?

— Înţeleg.

— Bine. Acum, o zi buna îţi doresc.

Şi mi-a trântit uşa în nas.

Am bătut din nou.

Am aşteptat din nou.

Şi am aşteptat.

Şi am aşteptat.

A deschis uşa şi a părut extrem de dezamăgită să vadă că eram tot eu.

— Ce mai e de data asta? Am crezut că am terminat.

— Nu. Eu nici măcar nu întrebasem ceea ce voiam să întreb.

— Ei, ce voiai să întrebi?

— Voiam să întreb dacă ai putea să-mi dai pisoiul înapoi.

— Pisoi? Ce e un *pisoi?*

— Ăla, am zis eu, arătând spre Căpitanul Funingine, care stătea mulţumit pe un covoraş galben, lângă micuţul şemineu. Ăla este un pisoi. Pisoiul *meu.*

— O, eu am crezut că e un cal. Am auzit despre cai. Moş Crăciun mi-a povestit odată despre cai. Cu patru picioare, animale frumoase, fără coarne de cerb şi eu mi-am zis, ah, iată un animal cu patru picioare, frumos şi fără coarne de cerb. Trebuie să fie un cal. Şi pentru un minut m-am simţit atât de fericită să fiu posesoarea unui cal. Deşi, ca să spun adevărul, mă rog, eu întotdeauna spun adevărul, căci sunt o Spiriduşă a Adevărului, la urma urmei, Maarta nu e atât de fericită.

— Maarta? am întrebat. E cumva…

Voiam să spun „fiica ta”, dar Spiriduşă Adevărului deja dădea din cap cu mare entuziasm şi spunea:

— Şoricica mea. Da, e şoricica mea. Se plimba prin

pădure, ca de obicei, când deodată am auzit-o chiţăind la uşă şi, când am deschis-o – pe uşă, nu pe şoricică – înăuntru a intrat nu numai Maarta, dar şi calul, totodată.

— Pisoiul.

— Pisoiul. Exact. Şi Maarta era atât de agitată, încât a trebuit s-o urc pe poliţa ei.

Spiriduşa Adevărului a deschis mai mult uşa ca să-mi arate şi, într-adevăr, o şoricică cafenie ronţăia în siguranţă dintr-o bucăţică de brânză pe policioara de deasupra căminului, unde Căpitanul Funingine n-o putea ajunge.

— Ascultă, Spiriduşa Adevărului, pisoiul meu n-ar trebui lăsat în preajma şoricelului tău. Vezi tu, spre deosebire de cai, pisicile mănâncă şoareci. Iar Căpitanul Funingine în mod clar a alergat după Maarta şi de asta…

— Eşti urâtă, a zis Spiriduşa Adevărului.

— Ce? Asta-i nepoliticos.

— Scuze. Nu mă pot abţine. Sunt Spiriduşa Adevărului. Adevărul e meseria mea. Dar nu e nimic personal.

— Ei bine, se simte personal.

— De ce? Acum am văzut trei fiinţe omeneşti şi toate trei sunt hidoase. Moş Crăciun, Mary şi cu tine. Dintre voi trei, aş zice probabil că tu eşti cel mai puţin urâtă. Şi totuşi eşti incredibil de hidoasă de privit. Din cauza urechilor. Sunt atât de rotunde. Şi ochii tăi. Sunt ridicoli. Şi uite ce deşirată eşti. Ce rost are să fii atât de înaltă? Pe cuvânt dacă ştiu, dar mi se pare că toţi oamenii sunt făcuţi să ocupe mult mai mult spaţiu decât au nevoie, de fapt. Însă nu mă înţelege greşit, ca fiinţă omenească, nu eşti chiar *atât* de dezgustătoare.

— Mulţumesc… cred.

— Vreau să spun, Mary aceea! Uau! N-am văzut niciodată ceva asemănător. E atât de mare şi de durdulie şi de hidoasă! Şi chiar dacă a fost vrăjită cu drimwickerie, nu poate face deloc magie. Aşa am auzit.

— Hei! am exclamat eu. Nu vorbi aşa! Mary e una dintre cele mai drăguţe persoane din toată lumea.

Spiriduşa Adevărului a părut întristată şi s-a uitat în jos, la mica floare violet de la picioarele ei.

— Da, pare foarte drăguţă, în pofida felului în care arată.

— Şi de ce te întristează asta?

Spiriduşa Adevărului şi-a dat ochii peste cap şi apoi şi-a pus mâna la gură, de parcă ar fi încercat cu disperare să nu lase cuvintele să-i scape de pe buze.

— Pentru că s-a măritat cu bărbatul visurilor mele! Acum, te rog, gata cu întreb…

— Bărbatul visurilor tale?

Mi-am amintit că, la nuntă, ea spusese „Mi-ar fi plăcut ca Moş Crăciun să rămână pe cont propriu”.

— Moş Crăciun e bărbatul visurilor tale?

— Aaah! s-a văitat Spiriduşa Adevărului. De ce? De ce? De ce pui întrebări ca asta? Eu sunt Spiriduşa Adevărului! Nu pot spune nimic altceva decât adevărul şi tu îmi tot pui genul de întrebări la care chiar ar trebui să minţi. Dar eu nu pot! Trebuie să-ţi spun adevărul. Trebuie. Asta-i natura mea. Trebuie să-ţi spun că, da, sunt îndrăgostită de Moş Crăciun şi, da, ziua în care s-a căsătorit cu drăguţa aceea durdulie de femeie umană a fost cea mai tristă zi din viaţa mea şi, da, în fiecare noapte îmi strâng perna în braţe şi-mi închipui că e burta lui grăsană şi moale şi, da, în Ajunul Crăciunului n-am putut dormi, de grijă că i s-ar fi putut întâmpla ceva îngrozitor.

Spiriduşa gâfâia de parcă adevărul fusese o cursă lungă şi o epuizase.

Eu am rămas pe loc, puţin stupefiată.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama. Eu doar… îmi pare rău.

— Ştiu. Mă judeci. Crezi că e greşit pentru o mică spiriduşă ca mine să se îndrăgostească de un om mare şi urât ca Moş Crăciun. Dar adevărul este că am două sute optzeci şi patru de ani, ceea ce ştiu că înseamnă că sunt foarte tânără, dar nu la fel de tânără ca el. Şi, oricum, spiriduşii se îndrăgostesc adesea de făpturi din alte specii. Una dintre Spiriduşele Poveste Zburătoare s-a îndrăgostit de un trol şi s-a dus să locuiască împreună cu el. Mă rog, înăuntrul urechii lui. Dar a murit. A rămas prinsă acolo. Din cauza cerii din ureche. Vezi tu, asta-i problema cu

trolii. Produc foarte multă ceară de urechi. Of, biata Flitter! Dar, da, trebuie să recunosc că, pentru o persoană atât de, ei bine, inteligentă şi fermecătoare ca mine, să se îndrăgostească de un om păros hohoho-itor şi iubitor de elfi pare, totuşi, un pic ridicol, însă ce să-i faci? Dragostea e dragoste e dragoste.

Am încercat să cuprind cu mintea toate acestea. Dar atunci mi-am adus aminte că nu eram aici ca să vorbesc despre iubirea spiriduşei. Eram aici ca să-mi iau înapoi pisoiul. Trebuia să mă întorc în Elfhelm şi să-i arăt lui Kip sania lui.

În clipa aceea a văzut şi Spiriduşa Adevărului sania distrusă şi pe Blitzen, croindu-şi cu grijă drum printre copaci.

— E unul dintre renii lui Moş Crăciun, nu-i aşa?

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu sania?

I-am povestit Spiriduşei Adevărului ce se întâmplase cu sania şi ea m-a invitat înăuntru, să mă aşez şi să gust nişte chec şi să-mi iau pisoiul.

— Probabil n-ar trebui. O să am necazuri dacă mă întorc târziu.

— Cred că o să ai necazuri oricum.

— Cam cât de mari crezi c-o să fie necazurile mele? Spune-mi adevărul.

— Foarte mari. Problema cu elfii e că, deşi se arată numai veselie şi distracţie şi cântă o grămadă de cântece de Crăciun, chiar dacă e iulie, sunt, de fapt, nişte făpturi foarte stricte. Motivul pentru care muncesc cu atâta sârguinţă pentru Moş Crăciun în atelierul lui este că, pe dinăuntru, pe sub pălăriile lor caraghioase şi hainele vesele, elfilor le place ordinea. Le place disciplina. Le place să urmeze regulile. Le place să meargă totul ca pe roate. Iar când lucrurile nu merg bine – când cineva face vreo greşeală – au tendinţa să fie foarte, foarte, foarte, foarte, foarte supăraţi.

— O, nu! am zis eu. Cinci de foarte. Exact ca şi Kip.

— Ce?

— Nimic. Ascultă, îţi mulţumesc foarte mult pentru checul oferit. Este într-adevăr foarte amabil din partea ta. Dar ar fi mai bine să plec. Pot să... ăă... îmi iau pisoiul acum, te rog?

Spiriduşa Adevărului l-a luat în braţe pe Căpitanul Funingine şi s-a întors să mi-l dea. Căpitanul Funingine era chiar foarte greu pentru spiriduşă ca să-l ducă pe sus şi faţa ei era roşie de la efort.

— Eşti sigură că nu e cal?

— Da. Categoric.

M-am aplecat să-l iau pe Căpitanul Funingine de la ea. El torcea mulţumit, în mod clar trecuse peste şocul celor întâmplate mai devreme.

— Poftim. Gata. Acum e la tine. Din ce mi-ai spus, pare că e blestemat.

— E doar un pisoi.

— Păi, la revedere. Şi te rog, te rog, nu-i spune nimic lui Moş Crăciun despre, ştii tu, că îl iubesc sau despre pernă, nimic de genul ăsta.

— N-o să-i spun. Promit.

— Promisiunile sunt pentru mincinoşi. Dacă spui adevărul tot timpul, n-ai nevoie de promisiuni.

Am zâmbit.

— Ei bine, oamenii au nevoie de promisiuni. Şi eu promit că n-o să spun nimic.

Iar acum Blitzen ajunsese chiar lângă mine, cu botul la umărul meu, privind în jos la mica spiriduşă.

— El e Blitzen.

Spiriduşa Adevărului s-a strâmbat.

— Ştiu cine e. E renul preferat al lui Moş Crăciun. Cel special al lui. Poate dacă aş fi şi eu mare şi mirositoare şi aş avea nişte beţe care să-mi iasă din cap, ar crede şi despre mine că sunt specială.

— *Eşti* speciala, i-am zis eu. Tu eşti Spiriduşa Adevărului.

Ea a clătinat din cap şi s-a uitat în jos, la saboţii ei.

— Da. Exact. Eu sunt Spiriduşa Adevărului. Şi cui îi place adevărul? Nimănui, asta e. L-ai cunoscut pe

Spiriduşul Minciunii, nu-i aşa, în cea mai neagră zi a vieţii mele?

— Cea mai neagră zi a vieţii tale? O, da, ziua nunţii.

— Da, păi, el este fostul meu iubit. Locuieşte ceva mai departe spre sud. Toată lumea îl place. El le spune exact ceea ce vor să audă. El ţi-ar spune că oamenii sunt minunaţi şi că a avea urechi rotunde este la fel de potrivit ca a avea urechi ascuţite. Ţi-ar spune că, atunci când o să ajungi la Elfhelm, n-ai să fii în niciun fel de necaz şi, chiar dacă o să fii, curând va trece şi totul va fi bine.

— Da, am zis, amintindu-mi cum îmi spusese că îi plăceau urechile mele. Vrea doar să fie amabil.

— Da. Exact. Dar nu e amabil. Nu poţi cunoaşte mereu adevărul despre cineva din ceea ce spune.

Printre crengile pădurii care se încrucişau deasupra capului, puteam vedea cerul. Lumina cu o uşoară nuanţă de roz. Asfinţitul. Urma să se însereze.

— Chiar ar trebui să plec.

— Da, chiar ar trebui.

— Cât mai e până la Elfhelm de aici? am întrebat.

— Continuă să mergi drept în josul dealului până o să vezi turnul Atelierului de Jucării. Coborâşul dealului e mai rapid decât urcuşul, aşadar o să fii probabil acolo în zece mii de minute.

— Zece mii de minute? Ăsta e un timp lung.

— Sunt minute de-ale spiriduşilor. Minutele spiriduşilor sunt mult mai scurte decât celelalte. Zece mii de minute de-ale spiriduşilor e un timp destul de scurt. E cât îţi ia să coci un chec.

— Bine. Genial. Îţi mulţumesc, Spiriduşa Adevărului!

Şi atunci, poate pentru că se făcea întuneric şi mai multe griji începuseră să-mi umble prin minte, am întrebat-o pe Spiriduşa Adevărului altceva.

— Ştii ceva despre gaura din pământ?

— Gaura?

— Da. E o gaură. Acolo, i-am arătat eu. În direcţia aia.

Spiriduşa Adevărului a dat din cap.

— O, da, am văzut-o.

— Ei bine, cine crezi că a făcut-o? Trolii? Iepurii? Iepuraşul de Paşte? Ar putea să fi fost chiar spiriduşii?

— Nu ştiu.

— Credeam că eşti Spiriduşa Adevărului.

— Da. Spiriduşa *Adevărului.* Nu Spiriduşa Cunoaşterii. Nu ştiu chiar totul. Eu doar spun adevărul despre lucrurile pe care le ştiu şi trebuie să recunosc cinstit atunci când nu ştiu. Însă ştiu că nişte găuri mari în mijlocul pădurii în general *nu sunt lucruri bune.*

— Deci ce-o să zică Moş Crăciun când o să-i spun?

— Pai, o să fie un pic îngrijorat. Iar îngrijorările sunt opusul speranţei. Ele fură speranţa.

— Şi dacă nu mai e speranţă, am zis, gândind cu voce tare, atunci n-o să mai fie Crăciun. Iar Crăciunul este foarte aproape.

— Da, a oftat Spiriduşa Adevărului, acesta e adevărul.

Şi astfel, după ce ne-am despărţit, urmând indicaţiile Spiriduşei Adevărului, am început să văd clădirile pline de culoare din Elfhelm apărând, una câte una, printre copaci, în depărtare. Iar eu mi-am promis că n-o să spun nimic despre gaură, nici despre toate celelalte belele pe care le găsisem în pădure. Sania avea să-i îngrijoreze destul.

Plăcinta de mure

Era delicioasa plăcintă de mure fierbinte, din care ieşeau aburi. Moş Crăciun o gătise după reţeta lui Mary, în timp ce ea încercase să pună decoraţiile de Crăciun cu puterea minţii, prin arta drimwickeriei, şi dăduse greş lamentabil. Figurinele cădeau din pomul de Crăciun înclinat, iar fulgii de zăpadă din hârtie şi lanţurile-ghirlandă erau împrăştiate prin toată încăperea.

Eram cu toţii în jurul mesei, unde în mijloc se afla plăcinta, gata să fie mâncată, dar nici măcar ea nu îmbunătăţea situaţia.

Moş Crăciun nu mă certase. Nu tocmai. Tot ce făcuse, când auzise veştile, fusese să ofteze şi să clatine din cap, cu o expresie dezamăgită. Într-un fel, asta fusese mai rău. Să-l faci pe Moş Crăciun să arate dezamăgit – şi să ştii că tu eşti persoana care l-a făcut să arate dezamăgit – era un sentiment groaznic.

Mary a tăiat plăcinta şi mi-a dat o porţie.

— Nu-ţi face griji, draga mea, a zis ea. Se întâmplă lucruri şi mai rele pe mare. Cel puţin, eşti în viaţă. Ăsta-i lucrul cel mai important, nu-i aşa, Nikolas?

— Da, a răspuns el. Categoric.

Însă continua să se încrunte. M-am întrebat dacă aş fi putut găsi cuvintele prin care să îmbunătăţesc situaţia.

— Kip a fost foarte, foarte, foarte, foarte, foarte supărat. A zis că n-a văzut niciodată vreo sanie într-o stare mai proastă. Barometrul Speranţei e ireparabil. Iar afacerea lui deja are dificultăţi. Îşi face griji că s-ar putea să fie nevoit să închidă şcoala, căci oamenii vor fi speriaţi să mai zboare cu săniile lui. Bietul Kip.

— O, nu! am exclamat eu.

— O, da!

— N-a fost chiar vina mea, am încercat să mă scuz. Adică n-am ştiut de Căpitanul Funingine că venise după mine până acolo. Nu l-am văzut decât în ultima clipă. Şi atunci era prea târziu.

— Dar i-ai fi putut spune lui Kip că pisoiul era acolo, nu-i aşa?

— Însă atunci Kip ar fi spus că n-ar trebui să mă urc în sanie.

— Păi, cinstit vorbind, ar fi avut probabil dreptate.

Vinovăţia s-a ridicat în mine ca fluxul.

— O să-l ajut pe Kip să repare sania, am zis eu.

Moş Crăciun a clătinat din cap.

— Nu.

— Nu?

— Nu. Kip e un elf foarte ciudat. Îl iubesc foarte mult, dar e ciudat. Are ciudăţeniile lui. Spre deosebire de cei mai mulţi elfi, el n-a fost niciodată foarte sociabil. Nu-i plac petrecerile şi nimic asemănător. Odată i-am oferit un loc de muncă în Atelierul de Jucării, dar m-a refuzat. El este singurul elf – în afară de Moş Vodol, bineînţeles – care m-a refuzat vreodată. Însă, de fapt, este un elf foarte fragil. Din pricina a ceea ce i s-a întâmplat când era băiat… O, Amelia, e complicat. Ştiu că n-ai vrut să faci nimic rău, dar totodată cred că noi ar trebui să încercăm să facem totul bine. Nu crezi?

Am dat din cap.

— Ba da. Deci ce să facem?

Moş Crăciun s-a scărpinat în barbă.

— Păi, sania era foarte scumpă. Era un Vifor 360.

— Ştiu. Mi-a spus Kip. O mie de monede de ciocolată.

— Ei bine, o să-i dăm banii înapoi.

— Cum? s-a întrebat Mary. Ei abia dacă ne plătesc cu ceva. *Tu* abia dacă ne plăteşti ceva!

— O să avem banii. Nu vă faceţi griji în privinţa asta. De fapt, hai să mergem la Banca de Ciocolată chiar acum şi să luăm bani!

Banca de ciocolată

Am inspirat adânc aroma de ciocolata dulce şi cacao, în timp ce Moş Crăciun a arătat spre partea din spate a băncii, unde funcţionarii elfi ai băncii cărau saci uriaşi cu monede aurii.

— Ştii din ce sunt făcute monedele alea, nu-i aşa? Din ciocolată. Toţi banii elfilor sunt din ciocolată. Cea mai delicioasă ciocolată din lume.

— Încă mai găsesc asta foarte caraghios! a râs Mary.

Apoi Moş Crăciun s-a dus la o funcţionară a băncii, care stătea în spatele unui birou, cu o plăcuţă pe care era scris numele ei: „SOVEREIGN”[2].

— Salut, Sovereign! a zis Moş Crăciun.

— Salut, Moş Crăciun! a răspuns Sovereign.

Zâmbea foarte entuziasmată.

— Mă bucur atât de mult să te văd! Şi acestea sunt fiinţele omeneşti care locuiesc cu tine?

— Da, da, ea e Mary şi ea e Amelia.

— Salut! am salutat-o eu şi Mary în cor.

Sovereign a chicotit.

— Uau! Fiinţele omeneşti sunt atât de înalte. Sunt aproape la fel de înalte ca tine, Moş Crăciun.

— Pai, la drept vorbind, eu *sunt* o fiinţă omenească. Una vrăjită cu drimwick, totuşi fiinţă omenească. Acum, Sovereign, am mare nevoie să scot nişte bani din contul meu bancar.

— Desigur, Moş Crăciun. De câţi bani ai nevoie?

Moş Crăciun şi-a dres glasul.

— Ăăă, o mie de monede, te rog.

Sovereign aproape că a căzut de pe scaun.

— O *mie de monede?*

— Da, te rog.

Sovereign a scos o carte de sub biroul ei. Cartea avea scris pe copertă „CÂŢI BANI ARE FIECARE”.

---

[2] Veche monedă de aur britanică (înlocuită ulterior cu lira sterlină).

— Of, a făcut Sovereign. Of Of.
— Of, ce?
— Of, vai de mine.
— Of, vai de mine, ce?
— Of, vai de mine, nu ai destui bani.
— Dar câţi bani am în cont?
— Ai opt sute treizeci şi şapte de monede. Ceea ce e ciudat, căci ai avut douăzeci şi trei de mii, şapte sute douăzeci şi nouă de monede de aur, în noiembrie trecut.
Moş Crăciun a oftat şi a părut puţin stingherit.
— Eu… i-am… i-am mâncat pe cei mai mulţi.
Sovereign s-a încruntat şi a clătinat din cap, dezaprobator.
— N-ar trebui să-ţi mănânci banii, Moş Crăciun.
— Dar sunt aşa de buni. Şi atunci era noiembrie. Şi eu eram stresat, cu sărbătoarea Crăciunului care se apropia. De ce trebuie să-i faceţi atât de delicioşi? Această nouă ciocolată pe care o puneţi în ei este incredibilă.
— Da. E noua formulă a lui Coco. Am introdus-o toamna trecută.
— N-are nicio logica. Dacă nu vreţi ca lumea să mănânce bani, n-ar trebui să-i faceţi atât de gustoşi.
Sovereign a oftat.
— Acesta este Elfhelm. Nimic n-are logică aici. De pildă, n-are nicio logică faptul că tu eşti Şeful Consiliului Elfilor *şi* însărcinat cu întregul Atelier de Jucării, dar nu te plăteşti decât cu cincizeci de monede pe lună.
— Păi, a zis Moş Crăciun, de ce să mă plătesc mai mult decât oamenii care lucrează pentru mine? Ei muncesc la fel de mult. Şi, de altfel, eu nu fac asta pentru bani.
— Ei bine, poate c-ar trebui s-o faci, a zis Sovereign.
Atunci Moş Crăciun şi-a întors privirea la Sovereign şi a zis:
— Aş putea să fac un împrumut? Am nevoie doar de o sută şaizeci şi trei de monede de aur în plus.
Atunci Sovereign s-a scărpinat în cap şi s-a gândit, apoi s-a scărpinat în cap încă puţin.
— Da. Da, poţi.

— Genial.

— Dar va trebui să aştepţi şase luni.

— Şase luni?

— Da. Elfii sunt foarte muncitori, dar nu se pricep deloc la documente. Ştii şi tu asta. Sunt mai nepricepuţi decât spiriduşii.

Moş Crăciun s-a încruntat.

— Mai nepricepuţi decât spiriduşii? Nimeni nu-i mai nepriceput decât spiriduşii.

— Îmi pare rău, s-a scuzat Sovereign.

— Nicio problemă, a încuviinţat Moş Crăciun. Atunci, o să economisesc banii. Curând, o să am destui.

— O să mă duc să câştig, cumva, banii de care mai avem nevoie, am zis eu când ne-am întors acasă.

Mary a clătinat atât de tare din cap că am crezut că o să-i cadă de pe umeri.

— Nu te prosti, Amelia. Tu te duci la şcoală. Ai unsprezece ani. Eşti mult prea tânără să-ţi iei o slujbă.

Am ridicat din umeri.

— Am curăţat cele mai murdare şi mai pline de funingine hornuri din Londra de la opt ani. Sunt făcută pentru muncă... O să mă duc să-l întreb pe Kip dacă nu vrea un ajutor la Şcoala de Condus Sănii.

Moş Crăciun a oftat.

— Ţi-am mai spus. El e un pic mai ciudat. Îi place să muncească singur.

— Ştiu. Dar dacă mă duc şi fac curat pentru el când nu e el acolo?

— Cred că ar fi mai bine să stai departe de Kip o vreme.

Căpitanul Funingine a sărit în poala mea şi a început să toarcă, simţind că e ceva în neregulă. Am luat o bucăţică de plăcintă pe care o pusesem deoparte, mai devreme. Era cu adevărat delicioasă, însă nu mă puteam bucura de ea. Asta e problema când te simţi vinovat. Îţi fură toate sentimentele. Chiar şi bucuria unei plăcinte cu mure.

— Ei bine, va trebui să încep din nou să curăţ hornuri.

Mary a făcut ochii mari de groază.

— Să cureţi hornurile? Amelia! Asta a fost vechea ta viaţă. Asta a fost viaţa de la care ai fost salvată.

— Ştiu. Dar la asta mă pricep eu. Nu mă pricep la lucruri de elf. Să curăţ hornurile e ceva ce ştiu. Şi, de altfel, n-a fost *atât* de rău. Nu la fel de rău ca la azilul de săraci.

A fost rândul lui Moş Crăciun să clatine din cap.

— Nu, Amelia. Nu poţi.

— De ce?

— Tu ai *văzut cât* de mari sunt hornurile elfilor? N-ai încăpea niciodată în vreunul.

Avea dreptate. Hornurile elfilor – ca toate celelalte lucruri ale elfilor – erau mult mai mici decât cele ale oamenilor.

— Literalmente nu există nicio cale prin care să fii în stare să urci pe un horn de elf. Şi dac-ai face-o, n-ai mai ieşi niciodată.

— Dar tu încapi în toate tipurile de hornuri.

— Nu în cele de elfi, asta-i regulă. Şi, oricum, e altceva. Eu am primit drimwick. Sunt magic.

— Şi eu de ce nu pot primi drimwick? am întrebat.

Mi se părea groaznic să fiu fiinţa cel mai puţin magică din întregul Elfhelm. Eram chiar mai puţin magică decât Căpitanul Funingine, pentru că el era pisoi, iar pisoii erau magici pur şi simplu pentru că erau pisoi.

— Ştii de ce, Amelia. Nu poţi primi drimwick decât dacă ai murit – sau eşti aproape să mori. Drimwick este ceea ce aduce viaţa înapoi. Nu poţi să pui pur şi simplu drimwick în oricine. Drimwick e despre speranţa sinceră şi adevărată. Nu-l poţi mima. Şi e foarte riscant.

— În plus, odată ce-ai primit magia drimwick, nu înseamnă că poţi face şi tu magie, a zis Mary. Eu am primit-o acum aproape un an. Şi apoi am tot luat lecţiile alea în fiecare săptămână, dar încă nu pot să plutesc sau să mişc lucrurile cu puterea minţii sau să opresc timpul sau orice de felul ăsta. Vreau să spun, uită-te la decoraţiunile astea!

Ne-am uitat cu toţii prin cameră şi am început să

chicotim.

— Nu pot nici măcar să dansez spickle, a râs Mary.

Moş Crăciun i-a atins mâna lui Mary.

— O să reuşeşti, tochitura mea. Cu timpul.

Mary a oftat şi s-a uitat la mine.

— În orice caz, tu eşti destul de magică aşa cum eşti, Amelia.

A fost rândul meu să oftez. Un oftat lung.

Atunci, ochii lui Moş Crăciun au sclipit puţin.

— Ştiu! a zis el. Poţi lucra în Atelierul de Jucării.

— Atelierul de Jucării?

— Da. Sâmbătă. Şi nu e o sâmbătă oarecare. E chiar sâmbăta de dinaintea Crăciunului. În săptămâna de dinaintea Crăciunului, elfii primesc două sute de monede de ciocolată pe zi.

— Şi dacă nu mă pricep prea bine?

Moş Crăciun a râs de parcă aş fi spus un lucru ridicol.

— Bineînţeles că o să te pricepi.

— Dar la şcoală sunt sub orice critică la asamblatul jucăriilor.

Moş Crăciun a dat din mână prin aer de parcă îngrijorarea mea ar fi fost o muscă şi o alunga.

— Atelierul de Jucării nu este numai pentru *făcut* jucării. Sunt o mulţime de lucruri de făcut acolo. O să-ţi găsim ceva şi ţie.

Am zâmbit. Eram îngrijorată, dar nu voiam să fiu o pacoste mai mare decât dovedisem deja că sunt.

— Prea bine, atunci, am zis eu. La ce oră o să încep?

— Foarte Devreme Într-adevăr. Care este ora preferată a elfilor.

Am vrut să spun „Dar eu nu sunt elf”, însă am tăcut. Am spus-o doar în mintea mea.

BANCĂ

Cea mai mare magie dintre toate

Aşa s-a întâmplat că am ajuns în marea sală cu pereţi de turtă dulce a Atelierului de Jucării, Foarte Devreme Într-adevăr, în sâmbăta de dinaintea Crăciunului.

Nu mai fusesem niciodată aici şi mi s-a părut o privelişte impresionantă să văd toţi acei elfi – cu sutele – muncind de zor.

Moş Crăciun m-a condus într-un tur al atelierului, arătându-mi diversele lucruri.

Am trecut pe lângă o masă rotundă, uriaşă, la care elfii coseau, în mare viteză, ursuleţi de pluş, reni de pluş şi căţeluşi de jucărie. Era înfricoşător să vezi toate acele ace cosând atât de repede. Moş Crăciun m-a văzut pălind puţin.

— Nicio grijă, m-a liniştit el. N-ai să coşi jucării de pluş. Elfii care lucrează la jucăriile de pluş sunt cei mai experimentaţi meşteri de jucării din tot Elfhelmul. În perioada de dinaintea Crăciunului, pot face, fiecare, o mie de ursuleţi de pluş pe oră.

Am mers mai departe.

Am trecut pe la o altă masă mare, cu o uriaşă tiparniţă roşie, unde un elf apăsa nişte butoane mari, verzi. Când apăsa pe butoane, diverse cărţi zburau din vârful uriaşei maşinării şi aterizau în diverse mâini.

— Cărţile, a zis Moş Crăciun, sunt cele mai grozave daruri dintre toate. Nimic altceva nu se compară cu ele.

Am văzut *Oliver Twist* de Charles Dickens – autorul meu favorit, pe care îl întâlnisem odată – ieşind ca ghiuleaua din maşinărie. O fată elf cu ochelari a prins cartea, a deschis-o şi a început să citească.

— Aş putea să fac şi eu asta, am zis eu, văzând că fata elf citea cartea şi-o verifica să nu aibă greşeli. Ar fi munca perfectă pentru mine şi mi se pare…

Era cât pe-aci să spun „uşoară”, dar curând am văzut că nu era deloc uşoară. Fata elf citea mai rapid decât văzusem eu pe cineva citind vreodată o carte. Degetele ei

dădeau o pagină pe secundă şi capul i se mişca de sus în jos cu atâta viteză, în timp ce citea fiecare pagină, că pălăria abia îi mai stătea pe cap.

— Ea este Annabel. Este cea mai rapidă cititoare pe care o avem.

Pe măsură ce înaintam în încăpere, s-a făcut deodată foarte cald. M-am uitat în jur şi am văzut o mulţime de copaci cu mii de portocale mici atârnând de crengi.

— Aceştia sunt mandarini pitici, a explicat Moş Crăciun. Vezi tu, m-am gândit că ar fi un gest drăguţ să las câte un mandarin pitic în şosetele de daruri. Ceva deosebit. Mandarini pitici! Moş Topo a zis că sunt într-o ureche, dar eu am ştiut că le va plăcea mult copiilor. Îşi vor aminti astfel că magia nu e numai despre jucării. Poate fi oriunde. Poate fi un fruct care creşte într-un pomişor. Am aranjat lucrurile astfel încât mandarinele să fie coapte, numai bune, în Ajunul Crăciunului.

Apoi camera a devenit răcoroasă la loc şi ne-am apropiat de o secţiune zgomotoasă a atelierului. Sute de mingi erau testate, fie aruncate, fie bătute, fie jonglate.

În apropiere era o masa la care numeroşi elfi stăteau aplecaţi deasupra titirezilor de metal, meşterindu-i cu ciocanele sau vopsindu-i sau făcându-i să se învârtă.

— Asta e secţia din care m-am gândit eu că te-am putea pune să porneşti, a zis Moş Crăciun vesel. Este locul de unde pornesc munca la atelier cei mai mulţi dintre elfii noi.

Din nou mi-au răsărit în minte cuvintele nerostite: *Dar eu nu sunt un elf.* Cu toate acestea, am continuat să zâmbesc şi am zis:

— Bine. Deci, dă, ce o să fac?

— Asta e o întrebare pentru Humdrum. Vino, Amelia! Hai să mergem să vorbim cu el!

L-am găsit repede.

— Iată-l! a zis Moş Crăciun, bătându-l prieteneşte pe spate pe un elf care părea nervos, îmbrăcat într-o salopetă vărgată, albastru cu alb, puţin cam mică pentru el.

Elful aproape că şi-a pierdut echilibrul şi ochelarii i-au zburat de pe nas.

— Humdrum este Maistru Adjunct Responsabil cu Jucăriile Care se Învârt sau Sar, mi-a explicat Moş Crăciun.

Humdrum s-a îmbujorat şi şi-a pus ochelarii înapoi.

— Humdrum este unul dintre cei mai harnici muncitori ai noştri. Şi chiar dacă este doar maistru adjunct, în weekenduri este într-adevăr elful principal, însărcinat cu toate jucăriile care se învârt sau sar. Salut, Humdrum!

— S-s-s-salut, Moş Crăciun! a răspuns Humdrum, care tocmai făcea o minge să sară şi marca înălţimea săriturii cu ajutorul unui elf cu un centimetru de croitorie.

— O cunoşti pe Amelia, nu-i aşa? Ea este om.

Humdrum a dat din cap şi a şoptit, ca pentru el:

— Da-da, da-da.

— Ar vrea să înceapă să lucreze la atelier. Numai în weekenduri. Pentru că, deşi este mai înaltă decât toţi elfii din sala aceasta, are de fapt numai unsprezece ani şi trebuie să se ducă la şcoală.

— Salut, Humdrum! am zis eu şi i-am întins mâna. Humdrum a părut de-a dreptul îngrozit de mâna mea. Poate din pricina dimensiunii ei. Dar mi-a strâns-o, politicos.

— Bună, A-Amelia!

— Bun, a continuat Moş Crăciun, o să te las cu Humdrum. El o să-ţi arate ce să faci. Ne vedem peste zece ore.

— Zece ore? am îngăimat eu, dar Moş Crăciun deja se îndepărtase.

M-am întors spre Humdrum.

— Ce ai vrea să fac?

— Să învârţi titirezii, mi-a spus el. Urmează-mă.

Jucăriile care se învârt sau sar

Am început munca la masa de învârtit titirezii. La început, mi s-a dat sarcina să bat cu ciocanul titirezii ca să le dau formă, pentru că Humdrum a socotit că aş fi puternică, fiind umană. Şi eram puternică. Mai puternică decât păream. După toţi anii aceia de urcat pe hornuri, braţele mele erau la fel de puternice ca ale majorităţii oamenilor adulţi. Poate că eram un pic prea puternică, pentru că tot ştirbeam metalul cu ciocanul. Aşa că atunci mi s-a dat sarcina vopsirii titirezilor, dar era şi mai greu. Dacă aţi primit vreodată cadou un titirez de Crăciun, ştiţi că, de obicei, are nişte modele foarte complicate pe el, care par să fi fost pictate în zile întregi. Dar adevărul este că un elf poate picta un titirez în câteva secunde.

Cel mai bun pictor elf din atelier era (şi probabil mai e încă) o femeie elf pe nume Spiral, care avea părul aranjat în cinci cocuri mici şi strânse şi care avea spirale roşii pictate pe obraji. Am stat lângă ea, după cum mă instruise Humdrum. Şi atunci Spiral mi-a spus ce să fac.

— Mai întâi, ia o pensulă din ulcică.

Am luat o pensulă din ulcică.

— Apoi, pune vopsea verde pe pensulă.

Am pus vopsea verde pe pensulă.

— Acum, învârte titirezul în faţa ta.

Am învârtit titirezul în faţa mea.

— Aşa. Foarte bine, Amelia. Acum, pictează titirezul.

M-am întors spre Spiral.

— Deci vrei să-l pictez *timp se învârte?*

— Bineînţeles! Cum altfel să-l pictezi?

Am ridicat din umeri.

— Poate când nu se învârte, nu?

Spiral a clătinat din cap.

— Nu te prosti. Ţi-ar lua o veşnicie.

Mi-a înmânat o bucată de carton cu un foarte frumos, dar foarte complicat model pe el.

— Ăsta e modelul. Va trebui să facem trei mii de din

ăştia azi.

— *Trei mii?* Câţi elfi lucrează la ei?

— Numai eu, Lupin, cel de acolo, şi cu tine. O mie de fiecare.

A observat că titirezul din faţa mea începuse să se clatine.

— Repede! învârte-l! Ia vopseaua. Apoi o să apăs pe buton.

— Ce buton?

Mi-a arătat spre nasturele de sus al hainei sale. Un nasture verde, absolut obişnuit.

— De îndată ce apăs butonul ăsta, titirezii vor curge rapid din jgheabul acela, unul câte unul. Tu învârţi, vopseşti, apoi treci la următorul. Acum, începe! Ulcelele cu vopsea sunt toate în faţa ta.

Şi am început. Am învârtit titirezul şi am încercat să urmez modelul. Am apăsat pensula pe metal şi titirezul a căzut imediat, rostogolindu-se de pe masă pe podea, cu un zdrăngănit puternic. Şi, până s-apuc să clipesc, un alt titrez era în faţa mea.

— Nicio grijă! m-a liniştit Spiral. Încearcă-l pe următorul. Un pic mai uşor cu pensula, de data asta.

Şi, de data asta am reuşit, cel puţin, să nu fac titirezul să cadă de pe masă. Măcar nu imediat. Am apăsat pensula, înmuiată în vopsea verde, foarte uşor pe titirezul învârtitor şi am încercat să urmăresc modelul în zigzag de pe cartonaş.

— Vai de mine! a exclamat Spiral, în timp ce Lupin nu s-a putut abţine să nu chicotească la efortul meu. Va trebui să te mişti mai repede de-atât! Tot titirezul trebuie vopsit, şi perfect, înainte să se oprească din învârtit.

Aşadar, am încercat să mă mişc mai repede, dar, când titirezul s-a oprit din învârtit, Lupin râdea şi mai tare. Îmi ieşise doar o mare mâzgăleală de vopsea verde şi roşie. Era cel mai jalnic titirez pe care-l văzusem vreodată.

Şi nu numai atât: durase atât de mult vopsitul lui, încât acum aveam trei alţi titirezi în faţa mea, aşteptând să fie pictaţi – iar acum patru, nu, stai puţin, cinci!

— Continua, m-a îndemnat Spiral. O să capeţi tu îndemânarea necesară.

Însă, bineînţeles că nu am căpătat îndemânarea necesară. Am tot învârtit la titirezi şi am vopsit, şi am învârtit şi am vopsit, şi am învârtit şi am vopsit până am ameţit. Şi pentru că încercam să mă mişc mai repede, aveam mai puţină grijă cu vopseaua şi, tocmai când Humdrum a trecut pe acolo să vadă cum mă descurcam, luasem cu pensula un mare gogoloi de vopsea verde, iar când am atins unul dintre titirezi, vopseaua a sărit şi ne-a stropit şi pe Spiral, şi pe Lupin, şi pe Humdrum, şi pe mine.

Humdrum a fost cel mai rău împroşcat, pentru că se aplecase să se uite mai îndeaproape.

— Nicio grija, a zis el, ştergându-şi vopseaua de pe ochelari. E doar un pic de vopsea.

S-a auzit un alt zdrăngănit – şi încă unul – când titirezii nevopsiţi continuau să cadă pe podea.

A căzut şi ultimul titirez pe care îl pictasem, iar Spiral l-a ridicat de jos, dându-i-l lui Humdrum ca să-l inspecteze.

Humdrum s-a înecat când s-a uitat la mâzgăleala învârtejită de vopsea.

— Poate că ăsta ar putea ajunge în ciorapul de cadouri al unui copil foarte neascultător, a zis el.

— Mă îndoiesc că a fost cineva atât de neascultător, a adăugat Spiral, turnând gaz pe foc.

— Îmi pare rău, am zis, simţindu-mă prea omenească. M-am străduit cât am putut.

Humdrum, stropit cu vopsea verde, a zâmbit împăciuitor.

— N-n-nicio grija. E doar un pic cam nebunie aici. Cu C-C-Crăciunul atât de aproape. Poate ar trebui să faci nişte teste de sărituri în loc de asta.

Prin urmare, am făcut teste de sărituri.

Testele de sărituri păreau o treabă simplă. Trebuia să faci o minge să sară, dând-o de pământ cât puteai de tare, şi să vezi cât de sus ajungea. Totuşi trebuia, de asemenea, să măsori săritura cu un metru de croitorie. Aşadar, să faci mingea să sară era simplu, dar apoi trebuia să măsori cât de sus s-a dus mingea. Pentru mine a fost imposibil, pentru că nu eram destul de rapidă cu metrul de croitorie.

Şi atunci a apărut Moş Crăciun şi l-a întrebat pe Humdrum:

— Cum merge treaba?

Tocmai când una dintre mingile mele a sărit în capul lui.

— Şi de ce ai vopsea verde pe toată faţa?

— Ăăă… păi… problema e… s-a fâstâcit Humdrum.

M-am hotărât să-l ajut eu. Voiam să spun adevărul.

— Problema e că eu am fost de vină. A fost greşeala mea. S-a dovedit că…

Moş Crăciun a zărit titirezii – cei mâzgăliţi de mine şi cei căzuţi şi împrăştiaţi peste tot pe podea.

— Vai de mine! a exclamat el.

Humdrum încă îşi mai căuta cuvintele pentru a-i răspunde lui Moş Crăciun.

— N-n-nu ştiu dacă atelierul de jucării e cel mai bun l-l-loc pentru o fiinţă omenească.

— Nu mă pricep la absolut nimic în afară de curăţat

hornuri.

Moş Crăciun a părut chiar supărat.

— Nu te pricepi la nimic? Nu mai spune prostii. Asta nu e Amelia pe care o cunosc eu. Amelia care a supravieţuit celui mai înfricoşător azil de săraci din Londra. Sunt destule lucruri la care te pricepi.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi curajul. Eşti cea mai curajoasă fată pe care o cunosc. Şi Salvatoare de Crăciun. Eşti foarte pricepută să salvezi Crăciunul.

— Astea nu sunt *ocupaţii*, am zis eu, cu un început de încruntătură.

Vedeam cum făcea eforturi să se gândească la lucrurile la care mă pricepeam eu. Apoi, însă, ochii i s-au luminat şi a bătut din palme, când a găsit ceva.

— Scrisul! a exclamat el.

— Ce?

— M-am întâlnit întâmplător cu Mama Jingle astăzi. Mi-a spus că ţi-a citit povestea despre pisoiul care a rămas blocat într-un horn şi a zis că n-a mai citit niciodată ceva asemănător. După părerea ei, a fost uimitoare.

— Pe cuvânt? A zis ea asta?

— De bună seamă. Şi ţie îţi place să scrii, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— E ocupaţia mea preferată. După citit. Însă, de fapt, cititul şi scrisul sunt acelaşi lucru. Scrisul e doar cititul unei poveşti pe care o ai în minte şi o aşterni pe hârtie.

— Ei bine, eşti foarte pricepută la asta. Ai putea fi următorul Charles Dickens. Poate că ar trebui să scrii o carte.

— Asta ar dura probabil prea mult, am zis. Eu scriu cu viteza omenească. Nu cu viteză de elf.

Însă acum Humdrum făcea ceva ce nu-l văzusem făcând toată ziua. Zâmbea.

— Ştiu, a zis el, sfios. Vreau să spun, s-s-s-ar putea să ştiu. Posibil. Poate. Probabil.

— Ce ştii? l-a întrebat Moş Crăciun.

Elful şi-a scos ochelarii şi apoi i-a pus la loc. Şi-a muşcat

buza de sus.

— Păi – dar asta e doar o idee – tocmai mi-a trecut prin minte că Amelia ar putea lucra pentru Noosh.

— Noosh? am întrebat.

— Soţia mea. O cheamă N-N-Noosh. A fost, hm, numită după strănutul preferat al mamei sale.

— Da, ştiu cine este Noosh.

— Ea este editorul ziarului *Zăpada Zilei.* L-a preluat de la Moş Vodol. Sunt foarte mândru de ea. Este cel mai deştept elf din tot Elfhelmul. Ştie unele dintre cele mai lungi cuvinte din lume. Ca de pildă… de pildă… antidrimwickificare şi cvasiiritantohurducatorespiraţie.

Şi-a scos din nou ochelarii şi a încercat să şteargă de urmele de vopsea verde rămase.

— Caută noi scriitori. Ştiţi, Moş Vodol a înfiinţat un nou ziar ca să încerce să-l bată pe *Zăpada Zilei.*

— Ei, nu mai spune! a exclamat Moş Crăciun, arătând îngrijorat, dar încercând pe cât putea să zâmbească. Am auzit şi eu zvonurile, dar el m-a asigurat că nu face nimic de genul ăsta.

Humdrum a oftat.

— Păi, există un nou ziar pus în vânzare chiar acum pe Strada Principală, începând de azi. Se numeşte *A-A-A-Adevărul Zilei.* Noosh e convinsă că e opera lui Moş Vodol.

Şi eu mi-am amintit ce-mi spusese Moş Vodol în ziua nunţii: „O, nu înţelegi gândirea elfilor. Vezi tu, ei sunt foarte schimbători. Fă un pas greşit şi-or să se întoarcă împotriva ta. O să vezi. O să am eu grijă de asta”.

M-am gândit la toţi paşii mei greşiţi. Ca de pildă zdrobirea saniei.

— Ei bine, mă îndoiesc că el ar înfiinţa un ziar numit *Adevărul Zilei,* a râs Moş Crăciun. Ultimul lucru de care e interesat Moş Vodol e adevărul.

Dar apoi s-a scărpinat în barbă, nedumerit.

— Cum poate un ziar să apară aşa? Unde sunt birourile lui?

A încercat să-şi alunge gândul.

— Oricum, necazul e, Humdrum, că Amelia se duce la

şcoală cinci zile pe săptămână.

— Aş putea lucra în weekenduri, la fel ca aici, am spus eu şi deodată ideea a strălucit în mine ca un soare.

M-am simţit din nou acasă.

— Asta ar fi minunat! Aş putea fi un jurnalist al realităţii!

Moş Crăciun a râs uşurel.

— Bine, Amelia. De ce nu? Hai s-o găsim pe Noosh.

Zăpada Zilei

În clădirea de birouri a ziarului *Zăpada Zilei,* la ultimul etaj, m-am aşezat pe un fotoliu făcut din turtă dulce cu nişte perne uriaşe, roşu-aprins şi pufoase. Aproape tot din încăpere – în afară de perne – era făcut din turtă dulce. Până şi pereţii. Deşi nu era o turtă dulce obişnuită. Nu. Aceasta era o turtă dulce *armată,* extradură şi lucea într-o nuanţă foarte întunecată de brun-portocaliu. Biroul avea o singură fereastră, una rotundă, uriaşă, completată cu o vedere asupra tuturor străduţelor întortocheate şi căsuţelor multicolore din Elfhelm. Pe pereţi erau multe pagini de titlu mai vechi ale *Zăpezii Zilei,* atârnate în rame groase, aurite, de tablouri.

Noosh însăşi stătea la un birou imens şi mult timp m-a privit cu ochii larg deschişi, pe sub părul ei negru, încâlcit.

Părea obosită. Chiar şi pungile de sub ochi ei aveau pungi. Însă, în pofida acestui fapt, era chiar foarte însufleţită şi dădea mult din mâini, şi zâmbea chiar şi când se încrunta.

— Trebuie să mă trezesc Foarte Devreme Într-adevăr în fiecare dimineaţa. Uneori chiar mai devreme. Trebuie să mă dau jos din pat, să-mi pregătesc micul dejun, să fac un elf de zăpadă cu Micul Mim – el insistă să-i fac unul în fiecare dimineaţă – înainte să-l duc la grădiniţă. Mă rog, uneori îl duce Humdrum. Depinde de tura lui, de fapt.

A ridicat ceaşca din faţa ei şi a luat o înghiţitură.

— Ciocolată fierbinte triplu-concentrată, cu extratopping de ciocolată. E singurul lucru care mă ajută să rezist toată ziua. Eşti sigură că nu vrei şi tu?

— Da, i-am spus eu, sunt sigură. Îţi mulţumesc, totuşi. Prea multă ciocolată îmi dă dureri de cap.

— Uau. Trebuie să-ţi fie greu să te integrezi în Elfhelm, nu?

— Puţin, am răspuns eu, când de fapt aş fi vrut să spun, *Da! Foarte greu! Mă simt ca un monstru!*

— Aşadar, eşti bună la scris, după câte am auzit.

— Păi, ştiu doar că îmi place să scriu.

— Problema e că a scrie pentru un ziar e foarte diferit de a scrie poveşti pe care le născoceşti din mintea ta.

— Da, am încuviinţat eu, înţeleg.

M-a văzut uitându-mă la una dintre vechile pagini de titlu ale *Zăpezii Zilei.* Titlul principal era „CRĂCIUN PENTRU OAMENI – O IDEE FOARTE PROASTĂ!”

— Ah, mi-a explicat Noosh, asta a fost în vremea dinainte. Pe când Moş Vodol era la conducere. El credea că, pentru a vinde un ziar, trebuia să-i facă pe elfi să-i urască pe oameni. Să încerce să-i ţină pe elfi să nu se gândească decât la ei şi să se teamă de străini. Odată, a început o campanie prin care a propus construirea unui zid, care să se întindă de la o mare la alta şi să se înalţe chiar pe creasta muntelui, doar pentru a-i ţine pe oameni în afara.

Am zărit o altă pagină de titlu înrămată care anunţa: „CONSTRUIŢI ZIDUL ĂLA!” Şi încă una: „CERCETĂRI RECENTE: OAMENII SUNT ÎNALŢI FĂRĂ ROST!” Şi încă una, cu un titlu atât de lung, că abia încăpea în pagină: „OAMENII L-AU RĂPIT ODATĂ PE MICUL KIP, PRIN URMARE TOŢI SUNT PROBABIL RĂPITORI (NU VĂ ÎNCREDEŢI ÎN EI, ORICE V-AR SPUNE MOŞ CRĂCIUN!)” Şi: „ELFII PENTRU ELFI: VOTAŢI VODOL!” Şi: „TEROAREA TROLILOR OPREŞTE CRĂCIUNUL!”

Noosh a arătat spre teancul de ziare de pe biroul ei.

— Ăsta e ziarul de azi, mi-a spus. Uită-te la titlul principal.

M-am uitat. Spunea: „CUM SĂ FACI O LUMÂNARE DIN CEARĂ DE URECHI”.

A deschis un sertar şi a scos un alt număr al ziarului.

— Acesta este ziarul de ieri. Uită-te din nou la titlul principal. „VOCALISTA FORMAŢIEI ZURGĂLĂII SPUNE CĂ GÂTUL EI ROŞU E UN PIC MAI BINE ACUM”.

— Am dedicat zece pagini subiectului ăstuia. I-am luat un interviu complet lui Juniper şi toate celelalte.

Am zâmbit.

— Îmi plac Zurgălăii.

Noosh a încuviinţat.

— Bineînţeles că-ţi plac. Tuturor le plac Zurgălăii. *Renul deasupra muntelui* este cel mai bun cântec compus vreodată, după părerea mea. Şi toată lumea adoră *E atât de aproape Crăciunul (De emoţie, mi-am udat pantalonul).* L-ai auzit pe acesta, nu-i aşa?

— Nu sunt sigură.

— Ei bine, e grozav. Dar problema e că gâtul inflamat al lui Juniper nu ar trebui să fie pe prima pagină a unui ziar. E important, da, evident. Dar este oare *atât* de important? Nu prea cred.

M-am lăsat pe spate în fotoliu, inspirând adânc aroma de turtă dulce, şi am pus întrebarea care se impunea:

— De ce l-ai pus pe prima pagină, atunci?

Noosh a dat din cap de parcă aş fi zis ceva foarte inteligent. Apoi s-a ridicat şi a continuat să dea din cap. Mi-a făcut semn să mă apropii de fereastra rotundă uriaşă, din capătul îndepărtat al camerei. Cea cu vederea panoramică a Elfhelmului.

— Vino aici! m-a chemat ea. Vreau să-ţi arat ceva.

M-am dus şi am aruncat o privire. Clădirea de birouri a *Zăpezii Zilei* era – după turnul Atelierului de Jucării – cea mai înalta construcţie din întreg Elfhelmul. Era situata în centrul Elfhelmului, la capătul Străzii Vodol. De aici, de la ultimul etaj, i-am putut zări pe Blitzen şi pe ceilalţi reni în Câmpul Renilor. Am văzut primăria satului. Am văzut un elf intrând în prăvălia de saboţi, pe Strada Principală. L-am văzut pe un altul ducând o mică pungă cu monede de ciocolată, pe care tocmai le retrăsese de la Banca de Ciocolată. Am putut vedea Strada celor Şapte Curbe şi toate căsuţele de elf, picotind liniştite. Am putut vedea Strada Liniştită şi Strada Într-adevăr Liniştită arătând una liniştită şi cealaltă într-adevăr liniştită. Am putut vedea Atelierul de Jucării şi Şcoala de Condus Sănii şi Universitatea Meşteşugului Avansat de Construire a Jucăriilor.

Dincolo de aceasta, spre apus, am putut vedea Dealurile Împădurite. Iar, spre miazăzi, vastul triunghi strâmb acoperit cu zăpadă, care era Muntele Foarte Înalt. Dincolo de *acesta,* bineînţeles, ascuns vederii, era restul Laponiei şi al Finlandei. Lumea oamenilor. Lumea indivizilor înalţi şi cu urechi rotunde care arătau ca mine.

— Ce vezi? m-a întrebat Noosh într-o şoaptă atât de uşoară, de parcă întrebarea a fost doar o boare de aer.

— Multe, am răspuns. Totul. Întregul Elfhelm.

Noosh a dat din nou din cap.

— Da. Vezi totul. Bineînţeles, acesta este tot. Dar ştii ce altceva mai vezi?

— Nu. Ce?

— *Nimic.*

Am rămas nedumerită şi probabil că am şi arătat-o pe faţă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că acest *tot* este totodată *nimic.* Nimic nu *se întâmplă* aici. Adică, da, desigur, *se întâmplă* lucruri. Elfii se duc la şcoală sau la atelier. Membrii Consiliului Elfilor se duc la şedinţele lor de la primăria satului ca să discute restricţiile de zbor cu sania şi permisele pentru reni. Lumea cumpără saboţi şi ţese tunici. Elfii cântă şi dansează spickle şi îşi spun amabilităţi unii altora. Muncesc sârguincios şi se joaca sârguincios, dar problema e că în realitate nu *se întâmplă* nimic. Nimic nu s-a mai întâmplat de când cu treaba cu trolii. Şi ai văzut pagina de titlu când te-am întâmpinat pe tine – o fată de om în Elfhelm. Uite, am atârnat-o şi pe aceea pe perete.

O văzusem. „FETIŢA CARE A SALVAT CRĂCIUNUL”, spunea titlul principal. Şi exista chiar şi un portret color al meu.

— Îţi place portretul?

— Da, cred că e bun.

— Mama Miro l-a pictat. Ea este pictorul de tablouri intern al *Zăpezii Zilei.* E foarte talentată. Şi acesta a fost un foarte bun subiect de ştiri. Într-adevăr, tu ai fost unul dintre cele mai interesante lucruri care s-au întâmplat anul

acesta. Incidentul cu sania, de pildă...

— O, nu. Ai scris despre asta?

Noosh a clătinat din cap.

— Nu încă. Voiam mai întâi să vorbesc cu tine şi poate să fac un interviu despre asta.

— Crezi că aş putea scrie eu articolul? i-am sugerat, plină de speranţă. Exact la asta mă gândeam, ştii, că poate o să mă laşi să scriu despre cum e să fii om într-o lume de elfi.

Dar Noosh deja clătina din cap.

— Un om într-o lume de elfi? Nu, nu, nu. Aşa ceva n-ar merge. Vezi tu, povestea prăbuşirii saniei este interesantă pentru că toţi se vor întreba dacă ai murit sau nu, însă, dacă scrii tu articolul, ar şti de la început că n-ai murit şi ar fi dezamăgitor – în sens jurnalistic.

— Păi, ce-ai zice de vreme? Bate tare vântul astăzi. Aş putea scrie despre cum bate vântul.

— Vântul nu este ştire decât dacă strică sau dărâmă ceva.

— Sau despre Crăciun. E foarte aproape Crăciunul. Aş putea scrie despre tradiţiile de Crăciun ale oamenilor.

Ea clătina din cap.

— Elfii le-au născocit pe cele mai multe dintre ele.

Atunci m-am simţit puţin fără speranţă. Un pic pierdută. După cum mergeau lucrurile, începusem să cred că Noosh nu avea nimic să-mi ofere de muncă.

— Necazul e, a continuat ea, în timp ce ne uitam afară, pe fereastră, că în afară de prăbuşirea saniei, de gâtul roşu al lui Juniper şi de descoperirea lui Moş Casper, Lumânărarul, poţi să faci lumânări din ceara de urechi, *nu există nicio ştire.* Nu cu adevărat. Nu de când am făcut din nou pace cu trolii. Nu moare nimeni. Nu e niciun război. Crăciunul nu e ameninţat. Asta face Elfhelmul un loc minunat în care să trăieşti, dar înseamnă totodată că nimeni nu vrea să cumpere ziare.

În clipa aceea, am văzut ceva pe Strada Principală.

O coadă lungă de elfi la standul de ziare.

— Dar, uite! am zis eu. Elfii de acolo par foarte dornici

să cumpere un ziar.

Noosh a scos un geamăt şi s-a apucat cu mâinile de cap, de parcă ar fi vrut să-şi smulgă părul.

— Da, da, sunt dornici! Necazul e că ziarul pe care-l cumpără ei nu este *Zăpada Zilei.*

— Nu?

— Nu. Este noul ziar. Nu l-ai văzut încă? Ziarul lui Moş Vodol. Prima ediţie. Vezi tu, când Consiliul Elfilor a votat ca el să-şi părăsească postul de la *Zăpada Zilei,* n-au spus şi că n-ar mai putea să scoată un alt ziar. Au presupus că nu era nevoie. Silindu-l să locuiască pe Strada Foarte Liniştită şi luându-i birourile ziarului s-au gândit că el n-o va face – mai ales după ce Consiliul Elfilor i-a luat toţi banii. Însă el probabil a avut multe monede de ciocolată ascunse pe undeva. Cu ani în urmă, când era Şeful Consiliului Elfilor, şi-a acordat un salariu de zece mii de monede de ciocolată *pe săptămână.* Asta ca să nu mai vorbim despre banii pe care îi câştiga la *Zăpada Zilei.* Pe altcineva de aici abia dacă-l plătea. Când eram Corespondenta-Şefă la Reni, eram norocoasă dacă primeam treizeci de monede de ciocolată pentru o întreagă săptămână.

— Vai de mine! am exclamat eu, văzând acum steguleţul de deasupra standului fluturând în vânt: *Adevărul Zilei.*

Noosh a hohotit cu genul de râs care nu suna deloc a râs.

— *Adevărul Zilei!* Bineînţeles, de fapt, nu este adevărul. Pe Moş Vodol nu-l interesează adevărul. Pe el nu-l interesează nimic decât să-şi vândă ziarele. Şi modul prin care îşi vinde ziarele este minciuna. Făcându-i pe toţi să se teamă de lucruri care nu există. Când a înfiinţat *Zăpada,* cu ani în urmă, inventa diverse lucruri despre spiriduşi, troli, iepuri şi oameni. Încerca să-i facă pe elfi să se simtă speriaţi. O, dar ştii ce spune el, nu-i aşa? Ce a spus mereu de când i-am luat eu funcţia de aici?

— Ce spune?

— Spunea – *spune* – că eu sunt cea care inventează lucruri neadevărate. Ne numeşte falşi. Însă eu n-am

publicat nici măcar o *dată* o poveste care să nu fie adevărata. Care ar fi rostul? Un ziar care nu raportează faptele?

— Nu prea are rost, îmi închipui.

Noosh a lăsat să-i scape un oftat lung şi exasperat.

— Treaba asta e un mister.

— De ce?

— Unde e? Unde e sediul *Adevărului Zilei?* Unde îşi tipăreşte el ziarul? Nu e uşor să conduci un ziar. Nu-l poţi face pur şi simplu să apară...

Şi-a lipit fruntea de geam şi a închis ochii.

— Nu, chiar nu e uşor.

Am plecat de la fereastră şi ne-am aşezat din nou.

— Îmi pare rău, a zis ea, dar noi pierdem bani. Mă tem că fără nicio ştire nouă palpitantă – ştiri pe care să le poţi dovedi ca fiind absolut *adevărate* – pur şi simplu nu-mi pot permite să angajez oameni noi.

Am mai încercat, o ultimă oară, să mă gândesc la o ştire palpitantă, dar mintea îmi era la fel de goală ca un câmp acoperit de zăpadă.

Înţelegeam că ea era supărată din pricina întregii situaţii şi nu voiam s-o fac să se simtă mai rău, aşa că am zis doar:

— Lasă, n-are nimic. O să plec, atunci.

Şi m-am ridicat în picioare.

Însă exact în clipa aceea, ceva s-a lovit de fereastră. Era un ziar. Un exemplar al *Zilei* care probabil fusese smuls de vânt din mâinile cuiva şi ridicat până la fereastră. Pagina de titlu era lipită de geam, cu faţa la noi.

— O, nu! a exclamat Noosh. Uită-te în altă parte. Nu citi prostiile alea.

Dar era prea târziu. Deja văzusem portretul de sub titlu. Era al meu. Însă, spre deosebire de celălalt portret, cine îl pictase pe acesta încercase să mă facă să arăt cât mai furioasă cu putinţă. Lângă el era o pictură mai mică a saniei Vifor 360 arătând chiar mai zdrobită decât fusese în realitate.

Am văzut titlul şi l-am citit: „DUŞMANUL PRINTRE NOI”.

Am avut chiar timp să citesc primele două rânduri: „Fiinţa omenească adoptată a lui Moş Crăciun, Amelia Wishart, nu este demnă de încredere. Ea caută să distrugă Elfhelmul cât mai mult cu putinţă, începând cu sania aceasta...”

— O, nu! a zis Noosh. Ascultă, Amelia...

Am încercat să citesc mai departe, dar ziarul a zburat de la fereastră, fluturând în vânt ca o pasăre disperată.

— Eu nu sunt un duşman, am zis. Nu vreau să distrug Elfhelmul. A fost un accident. N-am avut de ales.

— Ştiu asta, Amelia. Orice elf care are o inimă bună ştie lucrul ăsta.

— Dar tocmai ai spus că vor fi mai mulţi cei care vor citi *Adevărul Zilei* decât *Zăpada Zilei.* Sute de elfi o să citească asta...

Am început să gândesc cu voce tare.

— O să le-o dovedesc. O să îndrept lucrurile. O să plătesc sania... Şi atunci tu o să poţi scrie despre asta.

Noosh s-a încruntat, adâncită în gânduri.

— Mi-ar fi plăcut să-ţi pot da eu banii. Dar, dacă nu găseşti un subiect palpitant, care să fie despre *ceva care se întâmplă* şi care să poată fi *dovedit adevărat,* nu-l pot folosi. Dacă putem vinde ziare cu adevărul, atunci te pot plăti.

— Ce zici despre subiectul nevinovăţiei mele? Dacă am scrie despre ce s-a întâmplat cu adevărat? Despre cum Căpitanul Funingine a sărit în sanie şi apoi pe Blitzen, şi asta l-a făcut pe Blitzen să-şi piardă capul, şi după aceea Căpitanul Funingine mi-a căzut din braţe şi noi am plonjat să-l salvăm, şi eu a trebuit să tai legăturile saniei? De ce nu scriem despre asta?

— Ei bine, mi-ar plăcea s-o facem. Dar o poţi dovedi? Ai vreun martor?

— Mă tem că nu.

— Atunci asta l-ar face pe Moş Vodol să inventeze mai multe lucruri. Şi necazul e că articolele lui vor fi mai palpitante, pentru că vor fi minciuni, iar treaba cu minciunile e că nu au o limită de altitudine. Pot fi oricât de mari şi de înalte vrea el să fie.

— Atunci, n-are niciun rost, am spus eu. Adevărul nu poate niciodată să învingă minciunile.

Noosh clătina din cap.

— Să nu crezi asta. Nu putem crede asta. Trebuie doar să găsim un adevăr la fel de mare ca orice minciună pe care ar putea-o născoci Moş Vodol. Un adevăr *imposibil.*

A şoptit acest cuvânt urât.

— Povestea care să pună capăt tuturor poveştilor. Ăsta e visul meu. Să fac din nou *Zăpada Zilei* cel mai popular ziar din Elfhelm. Şi atunci vom putea corecta toate minciunile lui Moş Vodol.

Am încercat să mă gândesc unde aş putea găsi un subiect gigantic pentru un articol, dar tot nu mi-a venit nicio idee. Singurul lucru ce mi se învârtea prin cap era ce avea să spună Moş Crăciun când va citi prima ediţie a ziarului lui Moş Vodol.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Noosh. Chiar cred c-ar fi mai bine să plec.

Străina nedorită

Am plecat spre casă simţind muşcătura vântului îngheţat. Am trecut pe lângă doi elfi ucenici de la atelier, care mi-au zâmbit şi mi-au spus:

— Bună, Amelia!

Le-am răspuns la salut şi m-am gândit că poate totuşi nu era atât de rău. Poate că nu toţi aveau să citească *Adevărul Zilei* astăzi. Însă când am intrat din Strada Vodol pe Strada Principală, o fetiţă elf a arătat spre mine şi a spus:

— Uite, mami! Asta e fata de om!

Şi atunci mami – o femeie elf dolofană, cu obrajii roşii – a apucat-o de braţ pe fetiţă şi a tras-o la ea.

— Stai departe de ea! E periculoasă! Nu e de-a noastră!

Fetiţa elf s-a zgâit la mine cu gura căscată, apoi a izbucnit în plâns, vaietele ei zgâriindu-mă ca nişte gheare de pisică.

Am grăbit pasul trecând de ele.

La standul de ziare, toată lumea de la coadă murmura şi şuşotea pe seama mea. Vânzătorul de ziare, un elf bătrân şi cumsecade, cu păr sur, ţepos, mi-a aruncat o privire compătimitoare şi a spus:

— Îmi pare rău, drăguţă. Eu doar vând ziarul. Nu îl scriu.

— N-are nimic, i-am spus eu, şi am încercat să nu plâng, chiar dacă simţeam tristeţea crescând, şi crescând, şi crescând în mine.

Dar apoi mi-am simţit ochii plini de lacrimi şi am luat-o la fugă.

— DA! FUGI! a zis o voce din urma mea. NU-I VREM AICI PE CEI CA TINE!

Am trecut în fugă pe lângă Banca de Ciocolată, şi pe lângă Magazinul de Muzică al Mamei Mayhem, şi pe lângă Saboţi! Saboţi! Saboţi! Şi Roşu & Verde, magazinele de haine, şi pe lângă librăria Cărţi Magice, şi m-am trezit că ajung la Câmpul Renilor. Dintr-odată, nu mai era niciun

elf, doar reni, iar renii nu citeau ziare, aşa că m-am simţit mai în siguranţă, dar am alergat mai departe, când Blitzen şi-a ridicat capul să vadă care era problema. Am fugit şi-am tot fugit. Până ce am ajuns acasă. Şi am bătut la uşă şi am tot bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni, şi abia atunci mi-am amintit că nu aveam nevoie de cheie, căci eram în Elfhelm, unde lumea îşi lăsa uşile neîncuiate, aşa că am apăsat pe clanţă şi am intrat şi am plâns în voie. Am plâns, am plâns şi am tot plâns.

M-am dus în sufrageria plină de ornamente şi l-am văzut pe Căpitanul Funingine dormind în coşuleţul lui de lângă pomul de Crăciun. M-am uitat lung la întunericul din vatră. Era ceva liniştitor în întuneric. M-am apropiat de şemineu şi m-am ghemuit în vatră, uitându-mă la întuneric. Dar apoi am auzit paşi pe alee şi am văzut-o pe Mary, pe fereastră, fredonând încetişor un cântec şi ducând un coş plin cu mure.

De bună seamă fusese la Dealurile Împădurite ca să culeagă fructe pentru tortul de Crăciun pe care plănuia să-l facă.

Ea nu mă văzuse.

Şi nici nu voiam să mă vadă.

Nu voiam să văd pe nimeni. Nici să vorbesc cu cineva.

Nu voiam să plâng în faţa lui Mary şi s-o întristez şi pe ea. Dar peste câteva secunde avea să deschidă uşa şi să intre în casă.

Atunci am făcut singurul lucru la care eram cea mai pricepută din lume. M-am urcat pe horn.

Spre deosebire de casele elfilor, casa lui Moş Crăciun fusese construită la scară omenească, inclusiv hornul. Aşadar a fost simplu pentru mine să încap înăuntru. La jumătatea distanţei în sus, mi-am proptit picioarele şi spatele de pereţii opuşi ai hornului plin de funingine şi am stat acolo, cu genunchii la piept, şi am mai plâns o vreme.

Aş fi vrut să rămân acolo pentru totdeauna.

Nevăzută, în întuneric, fără să deranjez sau să jignesc pe nimeni.

Cum plângeam eu aşa, mi-am dat seama de un lucru –

nu eram potrivită nicăieri. N-aveam să mă integrez niciodată, oriunde m-aş fi aflat. În Londra, la azilul de săraci, eu eram cea pe care domnul Jeremiah Creeper o ura cel mai mult. Niciodată nu mă integrasem. Chiar şi înainte de asta, faptul că eram o *fată-coşar* mă făcea un fel de ciudăţenie printre ceilalţi copii. Iar acum, poftim, se întâmpla din nou. Tocmai aici, dintre toate locurile, unde crezusem că viaţa avea să fie minunată şi magică. Unde crezusem că aveam să fiu fericită pentru totdeauna.

Dar nu plângeam pentru mine.

Adică, nu numai pentru mine.

Plângeam fiindcă făcusem situaţia şi mai grea pentru Moş Crăciun. Probabil tot Elfhelmul avea să se întoarcă împotriva lui acum.

În timp ce făceam eforturi să încetez cu suspinele, am auzit ceva de jos.

O voce.

— Amelia?

M-am uitat şi, în întuneric, am văzut faţa lui Mary privind în sus, la mine. Se aplecase în vatră şi părea, de bună seamă, surprinsă să mă găsească acolo.

— Ce faci acolo, sus, scumpo?

— Voiam doar să fiu singură.

— Păi, cu toţii vrem să fim singuri, uneori. Eu cu siguranţă vreau. Însă atunci mă duc doar în camera mea şi închid uşa. Nu mă sui într-un horn.

— Mie îmi plac hornurile, i-am spus. Ştiu ce să fac într-un horn. Spre deosebire de oriunde în altă parte.

— Vino să mănânci nişte mure şi să-mi spui care e problema.

Am ascultat-o şi am coborât.

— Ia uite ce faţă ai! a exclamat ea. Cu toată funinginea aia. Cu toate lacrimile alea.

M-am uitat în oglindă. Lacrimile săpaseră mici făgaşe prin funingine.

— Ce s-a întâmplat, Amelia? Ce e în neregulă?

M-am gândit la pagina de titlu a *Adevărului Zilei.* M-am gândit la sanie. M-am gândit la şcoală. M-am gândit la atelier. M-am gândit la cum fusesem aproape mâncată de un copac. M-am gândit la Moş Vodol, care fusese împotriva mea de la început. M-am gândit la toţi ochii aţintiţi asupra mea pe Strada Principală, lângă standul de ziare.

— Totul.

Şi i-am spus. I-am spus totul. Apoi – când Moş Crăciun a venit acasă – Mary i-a spus şi lui.

Dar Moş Crăciun ştia.

— Am văzut ziarul, a zis el, aşezându-se în balansoar cu

Căpitanul Funingine torcând în poala lui. Moş Vodol s-a apucat iar de şmecheriile lui.

— Îmi pare atât de rău, am zis eu. N-ar fi trebuit să stau niciodată aici. Ar trebui să mă întorc la Londra. Ar trebui să mă duci acolo, în seara asta.

— Nu vorbi prostii, Amelia, a intervenit Mary.

— Dar nu aparţin locului ăstuia.

— Aiureli! Bineînţeles că aparţii locului ăstuia.

Însă, exact când Moş Crăciun a spus aceste cuvinte, un elf scund, cu o pălărie verde cu alb a trecut prin dreptul ferestrei şi, când m-a văzut înăuntru, a strigat:

— Nu aparţii locului ăstuia!

Moş Crăciun a ieşit valvârtej pe uşă, a trântit-o de perete şi a răcnit:

— Pleacă de aici cu vorbele tale mizerabile, Dewdrop. Minciunile otrăvite ale lui Moş Vodol sunt cele care nu aparţin locului ăstuia!

— Îmi pare rău, Moş Crăciun, a răspuns Dewdrop. Dar fata de om este aici ca să distrugă Elfhelmul şi tot ce reprezentăm noi. S-a scris în *Adevărul Zilei.* Şi nu s-ar mai numi *Adevărul*, dacă ăsta n-ar fi adevărul, nu-i aşa?

Am putut vedea pe uşa deschisă că mai veniseră şi alţi elfi. Ziua aceasta era într-adevăr cea mai rea dintre toate.

Elfii pe treptele casei

Un lucru pe care l-am observat eu la elfi era că le place să fie într-o mulţime. Mulţimile de elfi se adună foarte uşor. Dacă doi elfi stau pe loc pe o stradă, în mai puţin de un minut vor fi treizeci de elfi, iar în zece minute, vor fi trei sute. Mulţimea devenea cu fiecare secundă mai mare.

— Povestea adevărată, a zis Moş Topo, care era acum pe treptele casei, este că Moş Vodol în mod clar încearcă să ne otrăvească minţile din nou. Ar fi trebuit să fim mai aspri cu el.

Moş Crăciun a oftat.

— I-am luat birourile şi l-am obligat să locuiască pe Strada Foarte Liniştită.

— N-a fost de ajuns. El întotdeauna a fost o pacoste. Ar fi trebuit să-l închidem, Moş Crăciun, atunci când am aflat că i-a stârnit pe troli împotriva noastră.

— Ei, nici chiar aşa, Moş Topo. N-ar trebui să închidem pe *nimeni*. Nu asta e metoda Elfhelmului. Aşa ceva nu s-a mai practicat în Elfhelm de când... de când... ei bine, de când Moş Vodol m-a închis pe mine, când eram băiat. Şi Moş Vodol nu mai e la conducere.

— Ar putea foarte bine să fie, a continuat Moş Topo, cu tristeţe.

Până şi mustaţa lui albă părea pleoştită de supărare.

— Aproape toată lumea citeşte *Adevărul Zilei* acum. N-a apărut decât de vreo câteva ore şi este deja cel mai popular ziar. Şi nu ajută faptul că tirajul ziarului *Zăpada Zilei* a scăzut la doar şaptesprezece cititori. Biata Noosh.

— *Zăpada Zilei* este plictisitor! a strigat un elf din spatele mulţimii.

— Nu spune niciodată adevărul! a strigat altul.

— Aşa e, a zis Dewdrop. Nu spune niciodată adevărul. De aceea e atât de plictisitor.

— Ba *întotdeauna* spune adevărul, acum, de când Noosh e la conducere, i-a corectat Moş Topo.

Moş Crăciun, din prag, s-a uitat în jur la mulţimea elfilor

care-şi îngroşa rândurile.

— Acuma, ascultaţi, toată lumea, hai să ne calmăm! Nu trebuie să credem minciunile lui Moş Vodol despre oameni. El le repetă de ani în şir. Umanofobia nu are ce căuta în Elfhelm.

— Ce e umanofobia? a întrebat Micul Mim, care – acum vedeam asta – se ţinea de mâna stră-stră-stră-stră-stră-stră-străbunicului lui, Moş Topo.

— Umanofobia este frica fără motiv de oameni i-a explicat Moş Topo, liniştit, dar vorbind destul de tare ca să-l mai audă câţiva elfi.

Unul dintre ei a ieşit în faţă. Slab şi înalt, un pic

cocârjat, l-am recunoscut numaidecât. Inima mea a început să bată ca o tobă. Era Kip.

— Poate că nu e frică fără motiv, a zis el.

Toţi elfii s-au întors să-l privească. Kip era un personaj de care ceilalţi elfi se simţeau un pic intimidaţi. Şi cu toate că el le vorbea copiilor de elfi, când îi învăţa să zboare cu săniile, rareori vorbea cu elfii adulţi.

— De fapt, avem toate motivele să fim speriaţi de oameni.

Mai mulţi elfi au mormăit şi au dat din cap, aprobator.

Moş Crăciun a făcut o faţă îndurerată, de parcă tocmai călcase pe ceva ascuţit.

— Dar, Kip, a zis el, uită-te la mine. Eu sunt om.

— Şi la fel a fost tatăl tău, a răspuns Kip.

Câţiva din mulţime au scos exclamaţii de uimire.

— Toată lumea ştie povestea tatălui tău, care m-a răpit *pe mine.*

Am înghiţit în sec. Deci de aceea se făcuse Kip alb ca zăpada când mă întâlnise.

Am ieşit în faţă şi m-am aşezat lângă Moş Crăciun, încercând să-l sprijin cumva. Când m-am uitat la el, i-am văzut ochii bulbucându-se şi înotând în lacrimi, înainte să clipească şi să reuşească să le reţină.

— Kip, ştii cât de rău îmi pare mie pentru ce ţi s-a întâmplat. Tata a fost un om complicat.

Kip a clătinat din cap.

— Un *răpitor* complicat.

Moş Crăciun a întors capul să se asigure că Mary nu putea auzi. Dar ea era ocupată să pună la foc murele în bucătărie, cântând tare pentru ea. El s-a întors din nou spre mulţime – spre Kip – şi a vorbit încetişor:

— Ascultă, Kip, eu nu sunt tatăl meu. Există oameni buni şi există oameni răi, iar uneori există oameni cu părţi bune şi părţi rele.

Vorbea mai tare acum, ca să-l audă cu toţii.

— Oamenii nu sunt, de fapt, prea deosebiţi de elfi, ştiţi? Numai că, atunci când vieţile sunt lipsite de magie, lucrurile pot fi groaznice. Iar vieţile groaznice îi pot

împinge pe oameni să facă lucruri groaznice. Tocmai de aceea am hotărât noi să-i ajutăm, nu-i aşa? De aceea am hotărât să le dăruim oamenilor nişte magie în vieţile lor, chiar dacă numai pentru o zi? Aşa e, nu?

— Aşa e! a zis Moş Topo.

— Aşa e! a zis Moş Bottom.

— Aşa e! a zis Micul Mim.

— Aşa e! a zis Mama Breer, care ducea o centură neagră nou-nouţă pe braţ, pentru Moş Crăciun.

— Aşa e! a zis Mama Miro, care deja îşi aşezase şevaletul şi pânza şi începuse să picteze întreaga scenă.

— Aş-a-a-a-a-e-e-e-e! a cântat Juniper şi ceilalţi Zurgălăi.

Şi alţi câţiva elfi, ale căror nume nu le cunoşteam, au zis, de asemenea, „Aşa e”, şi începusem să mă simt un pic mai bine faţă de toată situaţia, însă exact în clipa aceea un alt elf şi-a croit loc prin mulţime. Acesta avea o barbă lungă şi neagră şi o tunică neagră şi nişte sprâncene negre şi stufoase care arătau ca nişte omizi şopocăind secrete.

Moş Vodol.

— Nu, a zis el. Nu e aşa.

Şi a arătat spre mine.

— Această fiinţă umană de aici este o ameninţare pentru noi toţi. Ziarul meu spune adevărul despre astfel de chestiuni.

Căpitanul Funingine era la picioarele mele acum. A şuierat spre Moş Vodol.

Moş Crăciun a făcut un pas în faţa mea.

— Las-o în pace! a zis el. Este o persoană foarte bună. Amelia a salvat Crăciunul. Nu mai ţii minte? L-a salvat de planurile tale de a-l distruge – când i-ai convins pe Spiriduşii Poveste Zburătoare să-i păcălească pe troli.

— Ha! a râs dispreţuitor moş Vodol. Crăciunul! *Crăciunul!* Păi, fireşte că un om ar vrea să salveze Crăciunul. Fireşte că un om ar vrea să fie sigur că elfii îşi petrec întreaga lor viaţă trudind ca sclavii, făcând jucării ca să se bucure oamenii. Ce om n-ar vrea asta? Ea este un răufăcător violent şi periculos şi ar trebui să se întoarcă de unde a venit!

Am ieşit de după Moş Crăciun şi am văzut că mulţimea se împărţise în două, elfii care dădeau din cap şi elfii care clătinau din cap. Practic, toţi elfii de la Atelierul de Jucării şi cei mai mulţi dintre cei cu părul cărunt erau de partea noastră, în vreme ce mulţi dintre ceilalţi, care aveau mai puţin de-a face cu Moş Crăciun şi cu atelierul, păreau să fie de partea lui Moş Vodol.

Dar Moş Vodol nu terminase tot ce avea de spus. S-a întors cu faţa la mulţime şi a vorbit atât de tare, încât toţi renii de pe câmpul din spatele străzii şi-au ridicat capetele.

— Ea a distrus sania lui Kip… nu doar orice sanie! Vifor 360, supremul exemplu al tehnologiei elfilor. Kip a muncit la sania aceea un an întreg. În fiecare zi. Însă nu asta a fost important pentru prăbuşirea saniei. Important a fost *motivul* care a dus la prăbuşire. Ştiţi de ce s-a prăbuşit?

— A fost un accident, am mormăit eu.

— O să spun eu de ce! a tunat Moş Vodol. O să vă spun eu de ce.

Şi atunci a spus-o:

— Ea ţintise un elf!

— Pe cine?

Cuvintele au zburat în jurul mulţimii ca o pasăre făcută din glasuri.

— O să aflaţi în ediţia de Ajun de Crăciun de mâine a *Adevărului Zilei.* Am unul dintre cei mai buni jurnalişti ai mei, Spicer, care lucrează deja la articol. Nu e aşa, Spicer?

Şi micul elf de lângă el, cel cu părul blond şi cu trupul ca un butoi, a dat din cap.

— Absolut, şefu'. Kip a văzut totul. O să fie articolul săptămânii – dacă nu al secolului.

Asta era prea mult. Am simţit o asemenea mânie că tot corpul parcă îmi vibra pe dinăuntru. Am făcut un pas înainte şi am stat pe prima treaptă, unde toţi elfii mă puteau vedea. Toată mulţimea a tăcut. Gurile au rămas deschise. M-am uitat la Blitzen, în depărtare, şi mi s-a părut că dă puţin din cap, ca un mic semn de încuviinţare.

— Asta e o minciună gogonată. Îmi pare foarte, foarte rău că i-am stricat sania lui Kip. Extrem de rău, absolut,

sută la sută. Dar asta s-a întâmplat numai pentru că am încercat să-mi salvez pisoiul.

L-am luat în braţe pe Căpitanul Funingine, pentru un plus de efect.

— A trebuit să tai curelele saniei şi atunci sania a căzut pe pământ în mijlocul pustietăţii, acolo, pe Dealurile Împădurite. Kip nu era câtuşi de puţin prin preajmă. Este exclus să fi văzut ce s-a întâmplat.

Moş Vodol a zâmbit şi s-a apropiat de mine.

— Vedeţi cum pot minţi oamenii? Întrebarea este: pe cine credeţi? Pe un elf precum Kip, care a trăit aici toată viaţa lui? Sau pe o mincinoasă fată de om oarecare, de la sud de Muntele Foarte Înalt, care a venit să locuiască aici pe gratis, în cea mai mare casa din Elfhelm?

Moş Crăciun se înroşise un pic în obraji de enervare.

— Mi se pare mie, Moş Vodol, că tu încerci să distrugi încă un Crăciun. Amelia nu e o fată de om oarecare. Este o persoană foarte specială, într-adevăr.

Moş Vodol şi-a mângâiat barba.

— Ei bine, mi-a fost întotdeauna clar, Moş Crăciun, că ţie îţi pasă mai mult de oameni decât de elfi.

— Asta pur şi simplu nu este adevărat. Elfii erau nefericiţi când tu erai la conducere. Acum le este din nou îngăduit să cânte şi să danseze spickle. Au slujbe bune în atelier. Există un scop pentru care să munceşti. O şansă de a răspândi magia. Toată ziua de azi elfii de la atelier au fost peste măsură de entuziasmaţi şi au cântat colinde.

Moş Vodol a închis ochii. A strâns din dinţi. Fruntea i s-a încreţit şi i s-a bulbucat ca apa în vânt. Venele i s-au umflat pe sub piele.

— Ar vrea cineva să arunce o privire în avans în ziarul de mâine?

— Da!

— Da!

— Da!

— Fără drimwickerie, Moş Vodol! l-a prevenit Moş Topo.

Dar era deja prea târziu. Dimwickeria era pornită. Şi până să ne dăm seama, ceva zbura prin aer. O mulţime de

lucruri. La început, am crezut că erau păsări, care băteau din aripi. Dar erau ziare – sute de ziare. Fiecare a aterizat în mâinile unui elf şi s-a dovedit că erau exact câte unul pentru fiecare prezent acolo.

Moş Vodol a părut un pic epuizat de eforturile lui, dar, de asemenea, mulţumit.

Toată lumea a început să citească pagina de titlu.

— Magia pare să fie de partea mea. Am avut probleme cu ea, de curând, însă elfii trebuie să-şi fi revenit. Tipul meu de speranţă e în aer.

Un ziar a aterizat şi în mâinile lui Moş Crăciun. Am văzut pagina de titlu. Era o altă pictură de-a mea şi, de data asta, titlul spunea „CRIMINALĂ!”

Am început să citesc articolul. Mary a venit la noi, pe trepte.

— Ce se întâmplă aici? s-a întrebat ea, cu voce tare.

Apoi a tresărit când s-a uitat în jos şi a văzut ziarul. A început să citească şi ea exact ce citeam eu:

> *Fata de om, cunoscută ca Amelia Wishart, nu a distrus pur şi simplu o sanie.* Adevărul Zilei *poate acum să dezvăluie că această fiinţă omenească, în prezent locuind în reşedinţa extravagantă a lui Moş Crăciun de pe Drumul Renilor, a încercat, de fapt, să ucidă un mic prunc de elf şi pe mama sa. Da, aşa este. Bonbon, cofetara, şi mica ei fiică, Suki, au fost ţintele acestui atac. Din fericire, planşetele lui Suki au alertat-o pe mama ei şi au fugit la adăpost mai înainte ca sania să se zdrobească de pământ.*
>
> *Instructorul de sănii şi fosta victimă a răpirii de către oameni, Kip, care a proiectat Vifor 360, a văzut cu ochii lui când s-a întâmplat aceasta.*
>
> *„Am văzut cu ochii mei cum s-a întâmplat”, a declarat el* Adevărului Zilei.
>
> *Citiţi mai multe despre această periculoasă fiinţă umană la paginile 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 15 şi 17. Şi citiţi şi ghidul nostru de apărare de la pagina 24:*

„Ce să faci dacă vezi o fată de om apropiindu-se de tine! În afară de FUGI şi STRIGĂ AJUTOR – deşi e bine să faci şi asta.”

Nu mă mai simţisem niciodată atât de furioasă. Nici în zilele de odinioară, când eram la Azilul de Săraci al lui Creeper. Nimic nu-mi făcuse inima să bată atât de repede, nici faţa să mi se încingă atât de tare.

— Iată, aici e Bonbon, a zis Moş Vodol, şi fetiţa ei Suki... Spune-le, Bonbon, ce s-a întâmplat.

— Păi, nu prea ştiu exact. Totul a fost ca în ceaţă. Eram în pădure, în căutare de noi arome – afine şi altele asemenea – pentru idei de reţete de dulciuri. La un moment dat, noi mergeam liniştite, apoi, în clipa următoare, am văzut sania venind drept spre noi.

Am simţit că o să explodez. Însă nu numai fiindcă eram mânioasă. Ci şi pentru că Mary se repezise acum la Moş Vodol cu cratiţa ei plină de mure fierbinţi de Crăciun.

— Nu, Mary, nu! a strigat Moş Crăciun.

— Asta nu-i o idee bună, a încuviinţat Moş Topo.

— Ho-pa! a zis cineva din formaţia Zurgălăii.

În orice caz, Moş Vodol n-a avut timp să mai facă nicio drimwickerie, pentru că Mary a fost mai rapidă. Într-o clipă, Mary era acolo, chiar lângă Moş Vodol, care – chiar dacă era înalt, pentru un elf – îi ajungea lui Mary doar până la brâu. El a aruncat o privire la cratiţa care se înclina şi apoi fructele violet fierbinţi au început să-i curgă pe faţă, peste păr şi barbă.

Toată mulţimea a scos o exclamaţie de stupoare. Şi-apoi încă una.

— Cum ÎNDRĂZNEŞTI să spui asta despre Amelia! a zis Mary, care – odată ce Moş Vodol a fost în întregime acoperit de peltea – a vrut să-i dea cu cratiţa în cap.

Dar Moş Vodol, ştergându-şi pelteaua din ochi, a văzut-o la timp şi a făcut în grabă o drimwickerie. Cu toate că Mary a încercat din răsputeri să facă şi ea o magie ca să se apere, lecţiile ei de drimwickerie încă nu dăduseră roade, prin urmare a încremenit ca o statuie.

— Poftim! s-a bucurat cu răutate Moş Vodol, ştergându-şi fructele fierbinţi de pe faţă. Iată cât de violenţi şi de periculoşi sunt oamenii. Asta vrem noi în Elfhelm?

— Dezgheaţ-o în clipa asta! a spus Moş Crăciun.

Dar bineînţeles că el nu trebuia să-l aştepte pe Moş Vodol. În secunda următoare, Mary se mişca din nou. Cratiţa şi mâna care o ţinea continuau să se legene în aer. Dar Moş Vodol se dăduse un pas înapoi, aşa că ea nu l-a nimerit. A continuat mişcarea şi s-a învârtit în jurul ei, căzând în zăpadă.

Moş Crăciun şi cu mine ne-am repezit s-o ajutăm să se ridice, apucând-o de câte un braţ.

— E în regulă, Mary, a zis Moş Crăciun. Nu te supăra din cauza lui.

Moş Vodol a mârâit.

— Uitaţi-vă la ei! Câtă grijă au unul de celălalt. Va trebui să fim prudenţi. În mai puţin de un an, populaţia umană din Elfhelm s-a TRIPLAT.

Moş Crăciun a râs.

— Da. De la unul, la trei. Şi doi dintre noi au fost atinşi de drimwickerie, aşadar, practic, nu suntem deloc umani. Amelia e singura.

Asta a răsunat în mine ca un strigăt într-o peşteră.

Singura.

Singura.

Singura.

Îmi venea să intru înapoi în casă, să mă sui pe horn şi să nu mai cobor niciodată de acolo.

— Da, a zis Moş Vodol spre adunătura de elfi, din care mulţi erau ocupaţi să citească minciunile despre mine din *Adevărul Zilei*. Ai dreptate, ca să zic aşa. Ea este singura. Singura fiinţă omenească pură din tot Elfhelmul. Şi cea mai rea dintre voi toţi. Noi ştim că e aproape Crăciunul, dar ea nu e binevenită aici.

— Nu are unde să se ducă.

Abia de mai puteam gândi. Continuam să mă uit lung la toţi ochii de elfi ridicaţi spre mine. Unii dintre ei aveau feţe prietenoase şi compătimitoare şi alţii, feţe neprietenoase,

dar nu conta. Nu mai conta absolut deloc. Nu eram una de-a lor. Nu puteam nici să dansez ca ei, nici să calculez aritmetic ca ei, nici să fac jucării ca ei, nici să conduc sănii ca ei. În cele din urmă, cu toţii s-ar fi întors împotriva mea. Poate chiar şi Moş Crăciun s-ar fi întors împotriva mea. Cu cât rămâneam mai mult în casa lui Moş Crăciun şi Mary – Mama Crăciun –, cu atât mai mult aveau să fie discuţii şi zvonuri şi bârfe, iar bârfele aveau să se amplifice.

Trebuia să plec de aici.

Nu puteam trăi într-un horn.

Nu exista nicio scăpare câtă vreme eram în Elfhelm.

— Nu mai e nimic de zis sau de văzut, a spus Moş Crăciun. Crăciunul e foarte aproape şi asupra lui trebuie să ne concentrăm. Amelia este o persoană bună. O ştiu la fel de bine cum mă ştiu pe mine. Dacă alegi să vezi partea bună din cineva, o s-o vezi reflectându-se înapoi. La fel şi cu ea.

Cu acestea, m-a luat de mână, ne-a condus înapoi în casa de la numărul 7 de pe Drumul Renilor şi a închis binişor uşa.

Prinzătorul de Scrisori

În noaptea aceea, pe când Moş Crăciun şi Mary dormeau, m-am îmbrăcat cu cât de multe haine am putut, mi-am pus cele mai călduroase cizme şi am coborât la Căpitanul Funingine, care stătea în coşuleţul lui, lingându-şi o lăbuţă. L-am ridicat în braţe, mi-am umplut buzunarele cu afine şi turtă dulce, apoi m-am furişat afară din casă, fără niciun zgomot.

Am lăsat un bilet pe masa de la bucătărie: „Mă întorc în lumea oamenilor. Acolo e locul meu. Vă rog să nu mă căutaţi, Amelia."

Am străbătut Drumul Renilor pe întuneric, văzând siluetele renilor care dormeau şi – cu toate că era noapte şi un pic înfricoşător – am luat-o în linişte pe Strada Liniştită şi pe Strada Foarte Liniştită. Am trecut pe lângă casa neobişnuit de mică, care avea o uşă neagră şi o singură ferestruică, a lui Moş Vodol, apoi am traversat grăbită pe Strada celor Şapte Curbe, îndreptându-mă repede şi fără ezitare spre Muntele Foarte Înalt.

Căpitanul Funingine tremura de frig. L-am vârât în haina mea şi l-am ţinut strâns.

Am început să urc muntele. Era greu. Picioarele mi se afundau din ce în ce mai mult în zăpadă.

— E în regulă, îi tot spuneam eu Căpitanului Funingine, dar ştiam că nu era deloc în regulă.

Nu aveam niciun plan în afară de acela de a continua să merg spre sud. Cândva, demult, pe când era doar un băiat numit Nikolas, Moş Crăciun mersese pe jos toată distanţa asta, din mijlocul Finlandei, de la cel mai apropiat târguşor, Kristiinankaupunki, până la Muntele Foarte Înalt, înainte de a se prăbuşi în zăpadă. Însă eu n-aveam să mă duc *atât* de departe. Tot ce trebuia să fac era să ajung până la primul sat sau oraş de pe partea cealaltă a muntelui. Cineva cu siguranţă avea să ajute un copil singur pe lume.

Şi aveam un pisoi. Oamenilor le plăceau pisoii.

Îmi simţeam picioarele mai grele ca trunchiurile de pini. Acum zăpada trecea de genunchii mei. Stelele de pe cer le vedeam înceţoşate de lacrimile din ochi. În cele din urmă, am ajuns în vârful muntelui. Înaintea noastră, în întuneric, puteam vedea kilometri şi kilometri de pădure.

— Iată! i-am spus eu Căpitanului Funingine care-şi iţise capul printre doi nasturi ai hainei. Aceea este lumea oamenilor. Acolo este locul nostru.

Căpitanul Funingine mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Bine, ştiu că tu nu eşti om. Dar lumea oamenilor *este* lumea pisicilor. Oamenii şi pisicile au nevoie unii de alţii. Mă rog, oamenii au nevoie de pisici. Poate că nu şi invers.

Căpitanul Funingine s-a culcuşit înapoi în căldura hainei mele.

Atunci, deodată, am auzit o voce strigând din întuneric. M-am uitat în jur. Vocea nu venise din spatele meu. Venise de undeva de mai sus, chiar din vârful ascuţit al muntelui.

— Hei! Tu de colo! Ce faci?

Era o voce piţigăiată. O voce de elf. O, *nu.*

Nu vedeam mai nimic în beznă, dar oricine era elful, era clar că se apropia. În pofida picioarelor sale scurte şi în pofida zăpezii, era foarte rapid. Părea un elf foarte acrobatic, ca cineva pe care l-ai întâlni la un circ. Nu păşea propriu-zis în zăpadă, ci mai curând ţopăia şi zburda şi sărea peste ea. Apoi a încheiat cu un impresionant triplusalt, aterizând pe o stâncă ce se înălţa din zăpadă, chiar în faţa mea.

Elful avea o faţă zâmbitoare şi purta un joben – mai înalt decât un joben obişnuit de elf –, cu borurile groase, îmblănite. Era un joben special – un joben de zăpadă –, făcut pentru acei elfi destinaţi să stea pe-afară mult timp. Am observat, de asemenea, că avea un ditamai rucsacul în spinare.

— Tu trebuie să fii fata de om! a zis el.

Hait! am gândit eu. *Iar începem. Alt elf care crede minciunile lui Moş Vodol.*

— Lasă-mă în pace, bine? Tu rămâi cu elfii. Eu o să mă întorc în lumea oamenilor, acolo unde mi-e locul.

Elful continua să zâmbească, deşi ochii lui păreau un pic trişti.

— Păi, bine, dar am crezut că ar fi drăguţ să schimbăm câteva cuvinte. Pentru că e cam mare singurătate pe aici, în vârful Muntelui Foarte Înalt, fără nimeni cu care să stai de vorbă. Vezi tu, în general, elfilor le place tovărăşia. Conversaţia. Să se adune mulţi la un loc. Probabil ai observat.

M-am gândit la toţi elfii aceia holbându-se la mine când stătusem pe treptele casei.

— Da, da, am observat asta… dar adevărul e că n-aş fi prea plăcută la vorba în clipa asta.

Elful şi-a dus un deget la bărbie.

— Ei bine, dar *în clipa asta?* Adică, ai spus *în clipa asta.* Însă treaba cu clipele e că sunt toate diferite. Clipa asta. Clipa asta. Clipa asta. Întotdeauna e o altă clipă diferită decât cea de dinainte, dacă stai să te gândeşti. Clipa de acum e diferită de clipa de adineauri, care e diferită de clipa cealaltă, cea în care tocmai am zis clipa de acum. Şmecheria e cum să le prinzi.

Mă zăpăcise. Era un elf foarte derutant. Însă mi-am zis că era mai bine să fii derutat decât cumplit de TRIST cu litere mari, aşa cum mă simţisem înainte de a mă simţi zăpăcită.

— Dar ştii ce *nu* e greu de prins, totuşi?

— Ce? am întrebat.

Elful sărea deodată în aer – aruncându-se, făcând un alt triplusalt – chiar deasupra capului meu. Când a aterizat în zăpadă şi, chiar dacă stratul de zăpadă era foarte gros, abia de s-a adâncit. Stăpânea la perfecţie arta de a ateriza uşor.

Şi atunci mi-a întins ceva. Ceva alb, în lumina lunii.

Un plic.

— Scrisorile! a zis el. Scrisorile sunt uşor de prins. Mă rog, pentru mine. E slujba mea, ştii?

— Tu eşti Prinzătorul de Scrisori?

— Da, eu sunt. Toate scrisorile pe care oamenii i le scriu şi i le trimit lui Moş Crăciun îşi fac drum pe aici. Plutesc în

vânt, mânate de dorinţele pe care le conţin, şi vin cu miile în fiecare zi. Din toată lumea. Şi toate ajung aici, la Muntele Foarte Înalt, pentru că…

Tocmai când spunea acestea, a zărit o altă scrisoare zburând prin faţa lui şi a întins mâna şi a prins-o.

— Numele meu e Pippin. Pip, pe scurt. Încântat de cunoştinţa!

— Eu sunt Amelia.

— Amelia. Amelia. A-ME-LI-A. Sună drăguţ. Suna ca o…

Căpitanul Funingine şi-a scos deodată capul din haina mea.

Pippin a sărit mult în aer, de sperietura.

— Aaaah! Ai două capete! Nu mi-a spus nimeni că au două capete copiii de om!

— Ăsta e un pisoi, am zis eu.

— Un ce?

— Un pisoi. Şi el face parte din lumea de la sud de munte. Ca şi mine.

Pippin a pus cele două scrisori în rucsacul lui.

— Dar cum rămâne cu Moş Crăciun şi Mama Crăciun? Locuieşti cu ei acum, nu-i aşa?

M-am aşezat pe stânca care ieşea din zăpadă. Am dat din cap.

— Am locuit, dar n-a mers prea bine.

— De ce? Moş Crăciun s-a supărat pe tine?

— Nu, dar ar trebui.

— De ce?

Şi astfel, chiar acolo, în vârful Muntelui Foarte Înalt, cu întreaga Finlandă întinsă înaintea mea, i-am povestit lui Pippin toată tărăşenia. Şi despre planul meu de a mă întoarce în lumea oamenilor.

— Deci ai fost întotdeauna fericită acolo? În lumea oamenilor?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu întotdeauna. Nici măcar din când în când. Dar cel puţin *aparţineam* lumii aceleia. Cel puţin nu băgam pe nimeni în necaz decât pe mine însămi. Elfii nu mă vor aici.

— Nu e adevărat. Mulţi elfi te vor aici. Eu am fost *atât*

de bucuros când am aflat că un copil de om adevărat locuia în Elfhelm. Mi s-a părut uimitor.

Şi atunci s-a uitat pe cer şi înapoia lui.

— O, asta e ciudat.

— Ce anume?

— Uită-te la cer. Uită-te la Aurora Boreala.

Mi-am ridicat privirile la valurile verzi de lumină unduind uşor pe cer, licărind ca praful magic.

— E aici în fiecare noapte, nu-i aşa?

— Da, însă nu aşa. De obicei, aurora umple tot cerul şi e strălucitoare, luminând tot Elfhelmul. Dar în noaptea asta e mai stinsă. Abia dacă se vede.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu e destul de multă magie în aer. Şi probabil de aceea sunt mai puţine scrisorile care ajung aici decât în mod normal.

N-am înţeles cu adevărat ce însemna asta, dar în timp ce priveam în jos, la partea cu Finlanda acoperită cu zăpadă, am zărit ceva aterizând în nămeţii din apropiere. O altă scrisoare. Şi Pippin o zărise, de asemenea.

— Asta e chiar ciudăţissim. Ştiu că nu există cuvântul ăsta, dar dacă ar fi existat, ar fi fost cel mai potrivit.

— De ce? am întrebat. Ce e aşa de ciudat? Parcă ziceai că scrisorile ajung aici în zbor tot timpul.

El a dat din cap.

— Da. Ajung, zboară până *aici,* sus. Nu până acolo, jos. Încă de la Crăciun, scrisorile au ajuns chiar în vârful muntelui. Mai demult, cu doi ani în urmă, a fost altă poveste, dar de curând lucrurile se îndreptaseră şi mergeau super. Uneori chiar trebuie să sar *mai sus* decât muntele ca să le prind.

Sări, înălţându-se în aer, cu mâna dreaptă întinsă spre cer, ca să-mi arate despre ce vorbea.

Pippin se uită apoi la scrisoarea de sub el.

— Iată încă una. Uite, chiar dedesubt.

A sărit în jos – fără triplusalt, de data asta – şi a ţopăit şi a alergat prin zăpadă, culegând ambele scrisori.

S-a întors apoi în locul unde eu continuam să stau

aşezată, a deschis una dintre scrisori şi a citit-o cu voce tare.

Dragă Moş Crăciun,

Mă numesc Elias. Locuiesc în oraşul Linköping din Suedia. Mi-aş dori foarte mult un pachet de cărţi, în dar de Crăciun, ca să pot juca jocuri cu sora mea, care a fost foarte bolnavă până de curând. Îţi mulţumesc că ai venit să ne vizitezi anul trecut. Ne-au plăcut titirezul şi mingile săritoare. Anul nostru a fost cu mult mai magic doar pentru că ştiam că ai venit tu şi că o să mai vii. Aşadar, îţi mulţumesc de un milion de ori.

Cu cele mai bune urări,

Elias (nouă ani)

În timp ce Pippin citea, eu m-am gândit la scrisoarea pe care i-o scrisesem eu odată lui Moş Crăciun, pe când locuisem pe Strada Haberdasherg, la numărul 99, în Londra. Îmi aminteam că îi mulţumisem şi că îi povestisem despre Căpitanul Funingine – uneori fură sardine de la pescar şi se încaieră cu pisoii vagabonzi – şi apoi continuasem scrisoarea cu ceea ce era important. Partea cu dorinţele. Îi cerusem patru lucruri:

O perie nouă de curăţat hornurile
Un titirez
O carte de Charles Dickens (autorul meu preferat)
Să se facă mama bine.

Desigur, el nu putuse să facă nimic pentru a patra dorinţă. Asta fusese toată problema. Asta mă făcuse să mă supăr pe el o vreme, înainte să înţeleg că magia trebuia să aibă limite ca să *fie* magică. Înainte să înţeleg că magia nu înlătură toate lucrurile rele – ci doar ne ajută să trecem mai uşor prin lucrurile rele, ştiind că viaţa poate conţine magie şi că o să mai conţină şi altă dată.

Mă gândeam la toate acestea, când Pippin a împăturit

scrisoarea şi a vârât-o înapoi în plic. Arăta îngrijorat.

— Suedia, a murmurat el.

Şi a continuat să repete, aproape ca pe-o întrebare.

— Suedia? Suedia? Suedia?

— Care-i problema?

— Scrisoarea era din Suedia.

— Şi?

— Păi, Suedia e aproape. Aici e Finlanda şi dincolo e Suedia. Ţările sunt lipite una de alta. Scrisorile din Suedia zboară *întotdeauna* cel mai pe sus.

Apoi s-a uitat pe spatele celuilalt plic.

— Norvegia.

Şi-a lăsat rucsacul jos şi s-a uitat la toate plicurile, uneori deschizând câte unul ca să citească adresa din scrisoare.

— Finlanda… Finlanda… Norvegia… Finlanda… Suedia… Rusia… Finlanda… Finlanda… Suedia…

— Ei, care e problema? am întrebat eu, în timp ce Căpitanul Funingine torcea şi răspândea căldură în haina mea.

Pippin, a cărui faţă era făcută pentru zâmbet, nu mai zâmbea.

— Problema e că nici măcar una dintre scrisorile de aici nu vine de la mai mult de o mie cinci sute de kilometri. Nici măcar de la mai mult de şapte sute de kilometri.

A scotocit foarte adânc în rucsac şi mai scos un mănunchi.

— Ah, aceasta e din India. Şi aceasta, din America. Şi aceasta, din Scoţia. Aşa se mai înţelege… Dar scrisorile acestea de departe sunt de acum câteva ore. Niciuna dintre scrisorile care sosesc *acum* nu sunt din vreunul din acele locuri. Ci sunt din ţări apropiate. Nu au nevoie de prea multă magie ca să ajungă aici. Aşadar, dacă scrisorile de departe nu pot ajunge acum aici, asta înseamnă că se întâmplă ceva. Cred că e o criză de energie.

— O criză de energie?

— O criză de speranţă. O scădere a speranţei de acum. De aceea scrisorile nu mai vin până aici. Şi de aceea nici

cele care vin nu ajung în vârful muntelui. De aceea Aurora Boreală e slabă…

— Dar ce a provocat-o?

— Nu ştiu. E ceva recent. Ceva din noaptea asta. Şi e grav, pentru că ştii ce zi e astăzi? E Ajunul Crăciunului. Toate scrisorile trebuie să ajungă aici până mâine.

S-a uitat în jur, apoi în sus, la cer, apoi spre pădurile întunecate ale Finlandei, apoi înapoi spre micile puncte ale căsuţelor din Elfhelm, înainte ca ochii să-i poposească asupra mea.

— *Tu.*

— Ce?

— E din cauza ta.

M-am simţit întristată.

— Vezi? Ţi-am spus eu că nu aparţin locului ăstuia.

Pippin clătina din cap şi, totodată, agita un deget prin faţa mea.

— Nu, nu, nu. Nu înţelegi? Tu ai întors lucrurile pe dos. Nivelul speranţei a crescut când ai ajuns tu aici. Şi a scăzut, pentru că vrei să pleci. Gândeşte-te. Dacă pleci acum, Moş Vodol câştigă. O să-şi vadă răzbunarea împlinită. O mulţime de elfi o să creadă ce le spune el. O să creadă că toţi copiii de om sunt răi. Chiar şi elfii de la atelier s-ar putea să înceapă să creadă asta. Şi, de îndată ce o să gândească astfel, n-o să mai vrea să lucreze pentru Moş Crăciun. Iar dacă nu lucrează pentru Moş Crăciun, atunci bietul micuţ Elias din Linköping şi milioanele de copii din toată lumea n-o să aibă niciun dar în ciorăpeii lor – sau magie în vieţile lor.

M-am gândit la asta. Şi, în timp ce mă gândeam, Pippin a scos nişte turtă dulce din buzunar, a rupt-o în două şi mi-a dat şi mie.

— Îţi spun eu, a continuat între două ronţăituri, că dacă ai să cobori muntele ăsta şi n-ai să te mai întorci niciodată aici, Aurora Boreală o să se şteargă. N-o să mai fie nicio scrisoare de prins.

— Ei bine, asta o să fie bine pentru tine.

Pippin s-a înecat cu turta dulce. A clătinat din cap şi a

sărit în picioare.

— Glumeşti? Asta e cea mai bună slujbă din lume. E drept, poate fi cam singuratică, uneori, dar eu literalmente prind visuri. Eu sunt puntea dintre două lumi. Eu îl fac fericit pe Moş Crăciun. Înainte, eram un prinzător de scrisori care lucra în vânzările media.

— Vânzările media? Ce sunt astea?

— Uh! A fost cea mai ucigător de plicticoasă slujbă din tot Elfhelmul. Era pentru *Zăpada Zilei.* Pe vremea când era plin de minciuni – când Moş Vodol conducea ziarul. În orice caz, Moş Vodol este un elf foarte lacom. El voia să umple ziarul cu reclame, de aceea slujba mea obişnuia să fie aceea de a mă plimba în sus şi-n jos pe Strada Principala, intrând în toate magazinele – Magazinul de Muzică al Mamei Mayhem, şi în Saboţi! Saboţi! Saboţi! şi în Roşu & Verde, şi în Cărţi Magice – ca să-i conving să cumpere spaţiu de reclame în ziar. Însă necazul era că Moş Vodol obişnuia să-i pună să semneze chestiile alea numite contracte, iar elfii nu se pricep foarte bine la contracte, aşadar le semnau pentru că li se părea amuzant s-o facă, ştii, să-şi scrie numele cu litere mari – obişnuiam să car în buzunare o grămada de pixuri multicolore – dar ei nu ştiau ce semnau. De exemplu, cafeneaua Pudding de Smochine a sfârşit aprobând un an întreg de reclame. Au închis cafeneaua, pentru că i-au rămas datori lui Moş Vodol cu tot câştigul lor… Acum, bineînţeles, *Zăpada Zilei* abia dacă mai are vreo reclamă, pentru că Noosh e cumsecade şi nu crede că e o afacere ca elfii să-şi scrie numele pe foi de hârtie pe care nu le înţeleg. Ea vrea să facă bani din vânzarea ziarului, însă nimeni nu pare să vrea să-l cumpere.

— Pentru că ea vrea să le spună adevărul.

— Da.

Căpitanul Funingine s-a trezit şi i-am dat de mâncare nişte firimituri de turtă dulce.

— Dar cum aş putea să rămân când toată lumea mă urăşte? am întrebat.

— Ei bine, nu eşti singura pe care toată lumea a urât-o,

ştii. Când lucram eu la vânzări media, toţi elfii mă urau, de asemenea. Eu încercam să-i înveselesc cu acrobaţii. Făceam piruete şi sărituri şi triplusalturi pe Strada Principală, dar lor nu le păsa, atâta vreme cât aveam contracte în mână. Şi nu le păsa că aveam acasă elfi mici de hrănit. Însă, după aceea, când am început să lucrez pentru Moş Crăciun, el a văzut în mine un alt Pippin. A văzut partea bună din mine şi m-a văzut sărind şi făcând acrobaţii şi a ştiut imediat care era slujba potrivită pentru mine.

— Prinzător de scrisori.

— Exact. Dar dacă tu pleci, n-o să mai fie nevoie de vreun prinzător de scrisori. N-o să mai fie nevoie nici de un Atelier de Jucării sau chiar de Moş Crăciun. Ai putea să-l salvezi. Ne-ai putea salva pe toţi de Moş Vodol luând din nou conducerea. Dacă pleci acum, sunt convins că, imediat după Crăciun, Moş Vodol o să fie din nou Şeful Consiliului Elfilor. Şi toată fericirea din Elfhelm o să dispară – de data asta, pentru totdeauna. Şi niciun copil de om nu va mai primi vreun dar de Crăciun vreodată.

Căpitanul Funingine s-a lins pe buze. Îi plăcea turta dulce. L-am mângâiat, încercând să mă gândesc.

— Dar ce-aş putea face eu? El poate scrie despre mine orice minciuni doreşte. Dacă o să rămân, o să fiu cea mai nepopulară persoană care a trăit vreodată aici. Şi, dacă Moş Vodol preia conducerea, o să deschidă din nou închisoarea din Elfhelm şi probabil o să mă închidă acolo. Şi poate că o să-i închidă şi pe Moş Crăciun şi pe Mary, doar pentru că sunt oameni.

— Aşadar trebuie să-l opreşti.

— Cum?

— Făcând ceva bine. Făcând… ceva bine şi arătându-le elfilor că eşti aici ca să ne ajuţi, nu să ne faci rău.

Şi-a scos jobenul şi s-a scărpinat în cap.

— Dacă scarpini partea care trebuie a capului, îţi vin imediat ideile, ştii? Dar trebuie să nimereşti partea care trebuie. Nu poate fi orice parte.

A încercat în diferite părţi ale capului său – creştet,

ceafă, în spatele urechilor ascuţite – şi mi-am scărpinat şi eu capul, ca să văd dacă figura mergea şi la oameni.

— A-ha! a exclamat el, sărind sus în aer. M-am prins! Plăteşte sania!

Am oftat, scoţând un norişor de abur în aerul rece.

— M-am gândit deja la asta. Dar cum? Nu mă pricep să fac niciuna dintre slujbele elfilor.

— Păi, la ce te pricepi? a întrebat Pippin.

— La scris. Îmi place foarte mult, am zis eu.

— Ar trebui să lucrezi pentru *Zăpada Zilei!* Ar trebui să scrii cel mai uimitor articol, care să-i facă pe elfi să vrea să citească din nou *Zăpada Zilei.*

— M-am gândit şi la asta. Chiar am stat de vorbă cu Noosh. Dar adevărul nu poate niciodată învinge minciunile. E imposibil.

Pippin şi-a dus degetul la buze.

— Ssst! Nu spune cuvântul ăsta. Adevărul poate fi mai magic decât orice minciună din lume. Dacă Moş Vodol preia din nou conducerea, dacă ajunge din nou în inimile şi minţile tuturor elfilor, toată speranţa va fi pierdută. Iar nicio speranţă înseamnă niciun Crăciun. Niciodată. O să fie o gaură adâncă în mine pe care n-o să fiu în stare s-o umplu.

M-am uitat lung – nu la pădurile Finlandei de data asta, ci în cealaltă direcţie. La Elfhelm. În lumina lunii şi în licărul slab al Aurorei Boreale îl puteam vedea pe de-a întregul. Satul. Atelierul de Jucării. Câmpul Renilor. Iar acolo, spre apus, Dealurile Împădurite unde trăiau spiriduşii şi unde eu prăbuşisem sania Vifor 360. Undeva, prin Elfhelm sau prin acele dealuri, trebuia să existe o poveste. O poveste uimitoare pe care Noosh şi cititorii aveau s-o iubească. Una care să le redea speranţa. Dar care?

Şi atunci mi-am dat seama ce tocmai spusese Pippin.

— Mai zi o dată, l-am rugat eu.

— OK, a zis el, ridicând din umeri. Adevărul poate fi mai magic decât orice minciună din…

— Nu, nu tot. Ultima parte, ultimul lucru pe care l-ai

spus.

— O să fie o gaură adâncă în mine pe care n-o să fiu în stare s-o umplu.

O *gaură.*

M-am ridicat de pe stâncă. În vârful muntelui. Acolo, exact în punctul dintre lumea oamenilor şi lumea magiei.

— *Asta* e*!* am exclamat.

— Ce e?

— Gaura. Când am prăbuşit sania, am văzut o gaură în pământ. Evident ducea undeva. Era acolo pentru un motiv. M-am întâlnit cu un Spiriduş Poveste Zburătoare şi el mi-a vorbit despre păsări de hârtie care ieşeau în zbor din gaură. Păsări de hârtie. În realitate nu cred că au fost păsări. Trebuie să fi fost ziare. Eu le-am văzut zburând. Moş Vodol le-a făcut să zboare. Cu drimwikeria lui întunecată. O să mă duc să explorez. O să intru în gaură şi o să aflu ce e acolo. O să descopăr ce-a pus la cale Moş Vodol… *Ăsta* ar putea fi subiectul meu de articol.

— Sună un pic periculos, a zis Pippin îngrijorat.

Însă tocmai atunci a arătat spre ceva pe care eu nu-l puteam desluşi prea bine – pe versantul muntelui dinspre lumea oamenilor.

— Uite!

Şi atunci l-am *putut* vedea. Un plic plutind şi răsucindu-se prin aerul nopţii. Şi, spre deosebire de celelalte două plicuri pe care le văzuserăm înainte, acesta continua să plutească, sus, mai sus, tot mai sus, până spre vârful muntelui, ba chiar mai sus – atât de sus, încât Pippin a trebuit să sară cât a putut el. A zâmbit când mi l-a arătat.

— Uite! Queensland, Australia! Asta-i pe partea cealaltă a lumii! Speranţa e din nou în aer! Şi uite! Uită-te la cer!

Am privit la cerul nopţii. Era inundat de cel mai luminos verde.

— Se pare că eşti pe drumul cel bun! a strigat Pippin.

Şi m-am simţit entuziasmată şi îngrozită în acelaşi timp.

Am tras adânc aer în piept şi m-am uitat spre Elfhelm, cu Căpitanul Funingine instalat comod în haina mea, m-am

uitat spre întunecimea Dealurilor Împădurite şi m-am întrebat oare ce mă aştepta acolo. Nu făcusem decât vreo doi paşi în josul muntelui, când au apărut opt reni şi o sanie mare, galopând prin aer spre mine.

— E Moş Crăciun! a chiuit Pippin, încântat.

Şi era.

Sania s-a oprit prin alunecare în aer, la câţiva centimetri deasupra zăpezii, chiar înaintea mea.

— Amelia! Unde ai fost?

— Îmi pare rău, am zis. M-am gândit că nu aparţin acestui loc. M-am gândit că nu făceam decât să înrăutăţesc lucrurile. M-am gândit că tu şi Mary aţi duce-o mai bine fără mine. Încercam să mă duc acasă.

— Dar, Amelia, noi suntem căminul tău. Eu, Mary, Drumul Renilor. Aici e locul tău.

Şi m-am simţit atât de bine auzindu-l spunând acestea, încât m-am suit în sanie şi mi-am rezemat capul pe umărul lui cald, spunându-i la revedere lui Pippin, dar fără să menţionez nimic despre Moş Vodol sau despre planul meu.

Un târg cu Spiriduşa Adevărului

Moş Crăciun m-a adus acasă şi m-am culcat. M-am trezit. Am mâncat micul dejun. M-am purtat foarte spăşita pentru că mă furişasem din casă noaptea, iar după aceea – când Moş Crăciun şi Mary au plecat la atelier – m-am furişat afara din casa din nou. Însă, de data asta, ştiam exact ce făceam. Şi prima mea oprire a fost la Spiriduşa Adevărului.

— Aşadar, cum este Ajunul Crăciunului, trebuie să lămurim lucrurile. Eu obţin jumătate din sumă, dar tu faci toată treaba?

Spiriduşa Adevărului – cu braţele încrucişate, şoricica în buzunar, sprijinită cu spatele de uşa ei – îmi propunea un târg cu condiţii grele, dar aveam nevoie de ea.

Nu avea niciun rost să găsesc doar o poveste extraordinară pentru un articol. Indiferent ce subiect aş fi găsit, Moş Vodol ar fi spus pur şi simplu că e o minciună. Iar Noosh vorbise foarte clar – trebuia *să dovedesc* totul. Şi nu exista nicio cale mai bună de a dovedi că un lucru e adevărat decât s-o pui pe Spiriduşa Adevărului să confirme că aşa era.

— Da, am zis, exact aşa.

— Şi o să scrii şi despre mine?

— Negreşit.

— Şi Moş Crăciun va citi?

— Bineînţeles că da. O să fie cadoul de Crăciun pentru el.

— Şi tu o să intri prima? În gaură?

— Dacă ţii neapărat.

Spiriduşa Adevărului a dat din cap şi a întins mâna.

— S-a făcut, Urechi Rotunde.

În tunel

O oră mai târziu eram lângă gaură. Era întunecoasă, dar nu foarte adâncă. Am coborât cu picioarele pe fundul gropii şi capul îmi ieşea deasupra nivelului solului.

Hmmm, mi-am zis eu în sinea mea. *Poate că nu e cine ştie ce subiect de articol, de fapt.*

Însă când m-am ghemuit înăuntrul gropii, mi-am dat seama că nu era doar o gaură. Era o gaură care ducea la alte găuri.

— Sunt alte şapte găuri – tuneluri – de jur împrejur, în pereţii găurii acesteia, i-am spus eu Spiriduşei Adevărului. Unele mai mici.

M-am uitat în fiecare dintre cele şapte tuneluri. Erau toate la fel de întunecoase şi la fel de misterioase. Nu aveam cum să ştiu care m-ar fi condus la ceva interesant. Poate că toate. Poate că niciunul.

Spiriduşa Adevărului s-a aplecat peste margine să se uite înăuntru.

— Ăăă, da, păi, toate arată prea mici ca să încapi tu prin ele, aşa că bănuiesc că asta va fi povestea ta: „Găuri descoperite în pădure. Dându-mi seama că erau prea înguste ca să încap prin ele, m-am dus acasă".

— Ba încap prin ele. Şi dacă eu încap, o să încapi şi tu.

— Exclus! Sunt mult prea mici pentru un monstru gigantic ca tine. Şi pentru mine, de asemenea. Poate un şoarece să încapă, dar eu mi-am lăsat-o pe Maarta acasă, aşa că...

— Ei bine, înainte obişnuiam să curăţ hornurile, iar unele hornuri erau mult mai înguste ca acestea. Vino, hai să încercăm prin acesta – cel care duce la răsărit de Elfhelm.

— Nu ştiu ce să zic... a îngăimat Spiriduşa Adevărului, agitată.

Am privit-o drept în ochi.

— Când Moş Crăciun o să afle că m-ai ajutat, o să fie foarte impresionat.

— O să fie?

— Da, o să fie.

Şi atunci m-a urmat în tunel. Ne-am târât pe coate şi pe genunchi prin întuneric multă vreme, până când lumina dinapoia noastră a dispărut cu totul şi bezna a devenit totală. Era foarte strâmt în tunel, mai ales pentru mine, dar odată ce m-am obişnuit, am putut înainta în patru labe chiar foarte repede.

Curând, tunelul ne-a pus în faţă o alegere. Puteam s-o luăm la stânga sau puteam s-o luăm la dreapta. Tunelul de la stânga părea un pic mai larg decât cel din dreapta, aşa că am luat-o la stânga.

— Şansele noastre de a nu muri strivite sunt un pic mai mari în partea asta, a recomandat Spiriduşa Adevărului, foarte util.

Însă, apoi, a urmat o altă bifurcare. Şi am ales dreapta. Şi apoi stânga. Şi apoi, la un soi de intersecţie a tunelurilor, am luat-o drept înainte. Şi apoi la stânga. Şi apoi la dreapta.

Spiriduşa Adevărului a oftat.

— Cred că acum ne-am rătăcit. Ceea ce înseamnă că şansele noastre de a muri sub pământ au crescut mult.

— Te rog, chiar trebuia să spui asta?

— Este adevărul.

— Dar ai putea la fel de bine să-ţi ţii gura, nu? Dacă taci, nu minţi. Doar nu vorbeşti.

— Eu întotdeauna vorbesc când sunt încordată. Asta îmi aduce aminte că sunt vie.

Nu mai avusesem niciodată de-a face cu un întuneric precum întunericul din tunelurile acelea. Lumea îşi închipuie că hornurile sunt întunecate, dar hornurile nu sunt *complet* în întuneric. E întotdeauna puţină lumină de jos şi de deasupra, iar când ai stat destul de mult într-un horn, poţi să vezi mai clar lucrurile. Poţi să-ţi aduci mâna în faţa ochilor şi să-ţi vezi degetele. Însă, în tuneluri, nu-mi puteam vedea degetele. Nu puteam vedea absolut nimic.

— Cum e? s-a auzit vocea Spiriduşei Adevărului din spate. Să locuieşti cu Moş Crăciun?

— Ei bine, fac eforturi să mă integrez, ştii, în Elfhelm şi…

— Nu-mi pasă mie de Elfhelm. Cum e *el?* Ce face? Ştii, în casă?

— Ăă, păi, mănâncă mult. Şi găteşte.

— Cântă?

— Uneori. Uneori mai cântă.

— Ce cântă?

— Colinde.

— Atât de previzibil… şi totuşi adorabil… A vorbit vreodată despre mine?

Nu-mi puteam aminti exact, dar eu nu eram o Spiriduşă a Adevărului, aşa că puteam fi diplomată.

— O, nu ştiu. Poate. Da, sunt sigură că se gândeşte mult la tine.

— Şi ce zice?

— O, probabil lucruri ca „Îmi place cu adevărat Spiriduşa Adevărului. Spiriduşa Adevărului e grozavă. Ho, ho, ho.”

— Ho, ho, ho? De ce spune asta?

— Întotdeauna spune asta. Aşa râde el. Cei mai mulţi oameni fac „ha, ha, ha” sau „hi, hi, hi”. Dar Moş Crăciun face „ho, ho, ho”. E un mod mai rotund de a râde.

— Adică râde de mine.

— Nu. Râde când e fericit, ceea ce se întâmplă în majoritatea timpului.

— E aşa un ciudat, a zis Spiriduşa Adevărului visătoare. Un ciudat mare, grăsan, rânjit, complet adorabil, mirosind a turtă dulce.

Am continuat să ne târâm şi să ne târâm. După mult timp (poate o oră, dar era greu de spus) tunelul a dat într-un altul. Unul mai mare. Unul mai *luminos.* Nişte viermi mici luminau. Viermi magici. Viermi multicolori. Galbeni. Verzi. Indigo.

— Viermi de Culoare, a zis Spiriduşa Adevărului, ceea ce e bizar.

— De ce?

— Pentru că Viermii de Culoare nu sunt viermi de

pământ. Sunt viermi de copaci. Îi găseşti în copaci şi în cărţi. Dar cărţile şi copacii sunt acelaşi lucru. Mătuşa mea obişnuia să spună că toate cărţile sunt de fapt copaci care visează. Ea era o Spiriduşă a Visului, nu o Spiriduşă a Adevărului, şi, cu toate că Spiriduşii Visului spun un pic mai mult adevărul decât Spiriduşii Minciunii, întotdeauna aleg cea mai frumoasă explicaţie a lucrurilor în loc de cea reală. Prin urmare, mătuşa mea obişnuia să spună că Luna era mereu singură pe cer pentru că se certase cu Soarele şi că se simţea adesea tristă, iar când se întrista, devenea din ce în ce mai subţire, aşadar când vezi o Lună nouă, asta înseamnă că Luna e foarte tristă, iar când nu vezi Luna deloc, înseamnă că e imposibil de tristă. Şi mai zicea, de asemenea, că de acolo venea zăpada. De la Luna care năpârlea. Dar, oricum, ce vreau să spun e că Viermii de Culoare nu trăiesc niciodată sub pământ. Nu în mod natural.

— Şi atunci cum au ajuns aici?

Dar de cum voiam să pun această întrebare, am şi ghicit răspunsul, cel pe care Spiriduşa Adevărului deja mi-l şoptea, grăbită.

— Cineva i-a pus aici. Ca să poată lumina tunelurile.

— Dar cine?

— Aceiaşi indivizi care au săpat tunelurile, în primul rând.

Am ajuns la o altă cotitură, unde aveam de ales între două direcţii.

— Hai s-o luam pe calea mai luminoasă, am sugerat eu. Şi, uite, tunelul asta e şi un pic mai larg.

— Nu. În niciun caz, a zis Spiriduşa Adevărului. Pe acolo vom da de constructorii tunelurilor.

— *Exact.* Şi tocmai de aceea *ar trebui* s-o luăm pe acolo. Ar trebui să mergem să vedem cine sunt aceştia. Asta este povestea noastră – pe aici. Hai să mergem.

Ea m-a urmat fără tragere de inimă şi am continuat să ne târâm, cu atenţie să nu strivim din greşeală vreunul dintre Viermii de Culoare care ne luminau calea.

Şi apoi am observat ceva. O urmă de picior. Nu. O urmă

de labă. M-am uitat lung la ea. Un cerc mai mare cu alte patru mai mici – degetele – chiar deasupra. Lângă ea, alta.

Spiriduşa Adevărului s-a înghesuit pe lângă mine şi s-a uitat la urmă. Apoi mi-a arătat, cu nervozitate, şi alte urme înaintea noastră.

— Ho-pa! a zis ea. Sunt iepuri.

— Iepuri? Din Ţinutul Movilelor şi al Vizuinilor?

— Da. Dar ţinutul ăsta e la două sute de kilometri depărtare. Aşadar, tunelurile astea trebuie să fie de două sute de kilometri lungime.

— Sau poate că, am gândit eu cu voce tare, iepurii au călătorit pe la suprafaţa pământului până la Dealurile Împădurite, apoi au săpat gaura aceea.

— Poate. Sau poate că există alte găuri. Poate că acestea nu sunt găuri oarecare. Poate că sunt pentru a elibera ceva. Sau poate că sunt capcane. Poate că o să devenim micul dejun al iepuraşilor.

— N-ai putea încerca să fii un pic mai optimistă?

— Eu sunt o Spiriduşă a Adevărului. Trebuie să spun adevărul despre fiecare posibilitate. Nu pot doar să-mi văr capul în nisip. Decât dacă un iepure calcă pe el. Decât dacă…

Şi atunci s-a oprit. Îi puteam vedea faţa, luminată într-un curcubeu de culori de la viermii strălucitori ce se târau pe lângă noi. Se încruntase, încercând să se concentreze. Vârfurile ascuţite ale urechilor ei zvâcneau.

— Ho-pa.

— Ce e?

— Nu auzi?

— Să aud? Ce să aud?

Dar atunci am auzit şi eu.

Era ceva înaintea noastră. Ceva foarte slab, dar care creştea.

Nu voci. Ci un soi de vâjâit. Un soi de fluturat.

— Trebuie să fugim, a zis Spiriduşa Adevărului. Trebuie să fugim FOARTE TARE şi FOARTE REPEDE şi FOARTE ACUM.

Dar nu puteam fugi. Tunelul acesta era făcut pentru

târât pe coate şi genunchi, nu pentru fugă. Şi chiar dacă ar fi fost pentru fugă, ar fi fost prea târziu.

Pentru că veneau drept spre noi.

— Păsări! am strigat. Culcat!

Dar Spiriduşa Adevărului nu avea doar urechi ascuţite, ci şi vedere mai bună.

— Nu sunt păsări.

Şi Spiriduşa Adevărului – fiind Spiriduşă a Adevărului – avea dreptate. Ne-am întins cât am putut mai jos pe podeaua tunelului, în timp ce mii de chestii zburătoare fluturau pe deasupra noastră.

Hârtie. Sunt făcute din hârtie.

Mi-am amintit de ziarele zburătoare aterizând în mâinile elfilor. De asemenea, mi-am amintit ce spusese Spiriduşul Poveste Zburătoare, cu vocea lui mângâioasă ca mătasea, în ziua în care descoperisem gaura. „A fost odată ca niciodată o pasăre de hârtie… Care a ieşit în zbor dintr-o gaură şi la lumină”.

Am înşfăcat unul dintre ele şi mi-am văzut chipul pe pagina de titlu. Era acolo, chiar sub cuvintele „ADEVĂRUL ZILEI”. Dar nu era numai chipul meu. Era şi o pictură a lui Moş Crăciun şi a lui Mary. Titlul era „OAMENII TREBUIE SĂ PLECE!”

Spiriduşa Adevărului la văzut şi ea şi s-a încruntat mânioasă. A citit câteva cuvinte din articol.

— Ăsta e un ghem de minciuni! Moş Crăciun nu-i urăşte pe elfi! Moş Crăciun nu vrea, în secret, să cucerească Elfhelmul! Moş Crăciun nu are milioane de monede de ciocolată depozitate în casa lui!

— Cu siguranţă nu are, am spus eu.

Ziarul se smucea acum să scape din mâinile mele şi i-am dat drumul. S-a alăturat celorlalte, zburând prin tunel şi probabil îndreptându-se afară, spre Elfhelm.

Ne-am continuat drumul. Tunelul devenea din ce în ce mai bine luminat şi mai colorat, din pricina numărului de Viermi de Culoare ce se târau înăuntrul şi în afara pământului de jur împrejurul nostru, şi devenea din ce în ce mai larg, aşa că acum puteam să ne târâm una lângă

alta.

— Aici trebuie să fie locul unde Moş Vodol îşi tipăreşte ziarul, am zis eu. Moş Crăciun se întreba cum de face el ziare, acum, când nu mai are clădirea *Zăpada Zilei.* Probabil aici le face.

— Dar Moş Vodol nu e un iepure, a observat Spiriduşa Adevărului. Şi noi am văzut urme de labe de iepure, nu urme de labe de elf. Pentru că elfii nu au labe.

— Acesta este într-adevăr adevărul.

— Cu siguranţă că este. Dar tunelurile astea de iepuri nu sunt destul de mari ca să încapă în ele o tiparniţă sau o redacţie de ştiri. Cel puţin dacă nu…

— Dacă nu?

Am aşteptat o clipă în tăcere. Urechile Spiriduşei Adevărului au zvâcnit din nou.

— Acum ce mai e? am întrebat.

— Voci. Ascultă…

Şi am ascultat. Dar nu auzeam absolut nimic. Deşi puteam *mirosi* ceva.

Ceva mai degrabă plăcut.

Ciocolată!

— Vocile vin din partea aceea.

Mi-a arătat spre galeria tunelului strălucind în dreapta noastră. Tot dintr-acolo venea şi mirosul de ciocolată.

— Ce fel de voci? am întrebat.

— Nu ştiu. Şi, sinceră să fiu, nici nu vreau să aflu. Vreau să mă întorc.

— Trebuie să rămânem împreună, i-am spus eu. Ascultă, ceva se întâmplă aici. Ceva major. Iepuri, ziare zburătoare, tuneluri subterane. Aromă de ciocolată. Asta e ciudat. Moş Crăciun ar putea fi în primejdie. Vrei să dai bir cu fugiţii şi să nu-l ajuţi? Sau vrei o şansă să devii eroina lui?

Spiriduşa Adevărului, încă în genunchi şi în coate cum era, s-a uitat la mine cu o faţă chinuită.

— Vreau să-l ajut. Vreau să fiu eroina lui. Vreau ca el să viseze la mine cum visez eu la el. Vreau ca el să-mi spună „Spiriduşa Adevărului, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine”.

După ce a spus toate acestea, a părut foarte supărată.

— Acum, te rog, gata cu întrebările. Dacă îmi pui o întrebare, sunt obligată să-ţi răspund. Pur şi simplu fizic nu pot lăsa o întrebare să atârne în aer. Trebuie să spun adevărul. Trebuie să-l spun cu voce tare. E îngrozitor.

— Adevărul nu poate fi niciodată îngrozitor.

— Poate fi *mereu* îngrozitor, a zis Spiriduşa Adevărului. Şi eu ştiu prea bine.

Eu am luat-o spre mirosul de ciocolată, iar ea, şovăind, m-a urmat. Foarte curând am auzit şi eu vocile. Au mai trecut apoi vreo cinci minute, probabil, când am ajuns la o deschidere. Nu era o deschidere în sus, totuşi. Era o deschidere în jos. Puteam vedea o lumină, în depărtare, ridicându-se de jos. Drumul se oprea – sau mai degrabă luneca într-o pantă abruptă – şi puteam vedea o uriaşă încăpere subpământeană sau sală sau *vizuină.*

Şi acolo se aflau iepurii.

Sute şi sute de iepuri. Mii. O întreagă armată.

Numai că aceştia nu erau iepuri obişnuiţi pe care să-i poţi vârî într-o cuşcă mică. Nu, iepurii aceştia erau mari cât câinii. Nişte câini mari. Fiecare înalt cât un spiriduş. Unii chiar de mărimea elfilor. Şi cu toţii stăteau pe picioarele dinapoi în acest mare spaţiu subteran, un spaţiu iluminat nu doar de Viermi de Culoare, ci şi de focul felinarelor atârnate de jur împrejur. Iar aceşti iepuri purtau haine. Haine militare. Costume de luptă. Uzate. Mantale albastru-cu-alb şi cu nasturi de aur. Mulţi dintre ei – cei mai din faţă care probabil erau generalii – purtau pălării negre. Tipul de pălărie pe care l-a purtat împăratul Napoleon. Unii dintre ei aveau medalii de aur prinse de buzunarele lor de la piept.

Exista un rezervor mare de alamă care arăta ca o gigantică oală de ciorbă, în mijlocul iepurilor.

Toţi iepurii stăteau cu spatele la noi. Se uitau la un tovarăş de-al lor, mărunţel, cu un joben negru şi o haină roşie. Cu toate că era mai scund decât ceilalţi, chiar şi ridicat pe picioarele dinapoi, se vedea peste capetele lor, din pricină că stătea pe un soi de scenă făcută din pământ. Urechile lui erau foarte lungi şi înălţate drept, deşi cea

stângă îi atârna un pic pleoştită. Pe acea scenă se plimba de colo până colo, vorbind cât de tare şi de clar îi îngăduiau lungii săi dinţi din faţă.

M-am aşezat pe burtă, cât mai aproape de margine, şi am privit înăuntru.

— Ce faci? m-a întrebat Spiriduşa Adevărului într-o şoaptă atât de uşoară, că ai fi putut s-o confunzi cu o boare de vânt.

— Privesc, i-am răspuns tot în şoaptă. Asta este povestea noastră. Chiar asta de aici.

Spiriduşa Adevărului şi-a dat ochii peste cap, dar a rămas acolo, lângă mine, lipită de pământ, şi am privit şi am ascultat împreună, inimile noastre bătând cu atâta putere, încât ne-ar fi putut da de gol.

— O, nu, am auzit şoapta firavă a Spiriduşei Adevărului. Ştiu cine e tipul ăla.

— Cine?

— Iepuraşul de Paşte.

Iepuraşul de Paşte

Iepuraşul de Paşte se plimba de colo până colo pe scenă, arătând foarte*)* serios şi ursuz, după standardele iepurilor.

— Uitaţi-vă la noi, spunea Iepuraşul de Paşte mulţimii. Uitaţi-vă la noi, aici. Generali de război. Soldaţi. Genii. Artişti. Dar sub pământ. Nevăzuţi, iepuri fiind. Ascunşi de lumina zilei, de lume. Am fost prea multă vreme clasa de jos.

— Prea multă vreme, a murmurat majoritatea mulţimii aprobator. Prea multă vreme.

— Şi uitaţi-vă la ceea ce am făcut. Uitaţi-vă de ce suntem capabili. Suntem geniali. Uitaţi-vă la această iepurărie. Noi creăm o imensă reţea de tuneluri, oriunde ne ducem!

A făcut semn spre marele cazan de alamă din mijlocul încăperii.

— Am izbutit să aducem *asta* aici, înăuntru! Şi i-am bătut pe troli în Bătălia Peşterii Subterane!

— Da, i-am bătut! au strigat iepurii.

— Dar mai mult decât atât, noi suntem *artişti.* Elfii ăia de deasupra poate că sunt buni la meşterit lucruri – jucării, sănii, toate lucrurile de bază –, dar ceea ce facem noi este *artă.* Complexitatea tunelurilor noastre. Bucuria muzicii. Măiestria iepurilor, precum de mult răposata mea mamă şi incredibilele ei sculpturi în ouă de ciocolată. Noi avem suflete de poeţi. Avem imaginaţie. Dar suntem, deopotrivă, războinici! Şi ştim de ce trebuie să fim. Suntem ameninţaţi, încă o dată. Elfii şi oamenii îşi unesc forţele. Elfii au un nou erou. Un om gras, cu părul cărunt şi haine fără gust, care trece sub numele de Moş Crăciun. Şi acum mai sunt şi alţi oameni aici. Şi în mod clar plănuiesc să pună stăpânire pe toate Ţinuturile Magice. Însă noi n-o să îngăduim ca toate eforturile noastre să fie puse pe tuşă. În niciun caz. Noi suntem iepuri! Şi nu doar orice iepuri! Noi suntem iepurii Ţinutului Movilelor şi al Vizuinilor. N-avem de gând să mai suportăm!

— N-avem de gând să mai suportăm! au încuviinţat

iepurii.

Iepuraşul de Paşte a izbucnit în râs. Avea cel mai ţicnit râs pe care îl auzisem vreodată. Şi-a lăsat capul pe spate şi aproape că a urlat. Era ca un iepure care imita un lup. Însă apoi, la jumătatea hohotelor, râsul devenea mai potolit şi mai trist, după care se stingea rapid.

Când râsul s-a oprit, el a privit în jur, prin uriaşa vizuină. Şi-a ridicat ochii. Pentru moment mi-a stat inima, crezând că ne putea vedea cum spionam la gura tunelului, însă el a spus:

— Acum aş vrea să vă prezint pe cineva. Un oaspete foarte special. Este un elf dar nu-i purtaţi pică pentru asta.

Iepurii au început parcă să vorbească toţi odată.

— Încetaţi cu iepuvrăgeala! a zis Iepuraşul de Paşte. Şi aplaudaţi pentru singurul elf în care puteţi avea încredere... Elful împreună cu care am lucrat la noua noastră iepurărie... Moş Vodol!

Aşadar era adevărat. Moş Vodol *era* la baza întregii afaceri. Spiriduşa Adevărului şi cu mine abia mai puteam respira când am văzut elful cu barbă neagră urcând pe scenă.

— Mulţumesc, Iepuraşule de Paşte! a zis el, zâmbind. Şi vă mulţumesc şi vouă, iepuri. Vă mulţumesc că m-aţi lăsat să folosesc spaţiul de alături. Poate că nu e chiar redacţia de ştiri cu care angajaţii mei şi cu mine eram obişnuiţi, dar îşi atinge scopul. Şi, vorbind despre atingerea scopului... ei bine, ÎMPREUNA o să ne atingem scopul de a-l opri pe Moş Crăciun. Avem acelaşi ţel. Eu doresc să-i opresc pe elfi din a fi spălaţi pe creier, iar voi doriţi să vă asiguraţi că puteţi trăi fără teama că oamenii o să vă ia vieţile. Asta înseamnă că trebuie să ne asigurăm că vom OPRI Crăciunul! Şi îl vom opri pe Moş Crăciun!

Mulţimea a ovaţionat.

— Şi modul în care vom face asta este să arătăm întregului Elfhelm că iepurii şi elfii – în pofida trecutului nostru – sunt prieteni cu adevărat. Şi că oamenii sunt contrariul. Trebuie să le arătăm că *noi* suntem de partea adevărului. Şi cea mai potrivită cale pentru asta este să

minţim.

Spiriduşa Adevărului a tresărit lângă mine. Câţiva dintre iepuri păreau derutaţi.

Moş Vodol a continuat:

— Exact deasupra noastră se află Banca de Ciocolată. Iar înăuntrul băncii se află… ei bine, *multă* ciocolată.

Deci de acolo venea deliciosul miros.

— Cea mai bună ciocolată pe care o puteţi găsi. Şi o să fie toată a voastră. A voastră! O să umplem uriaşul cazan cu ciocolată topită şi veţi putea să faceţi cele mai rafinate sculpturi în ouă de ciocolată pe care le-a gustat cineva vreodată. Şi n-o să mai existe nicio moneda de ciocolată în niciun ciorap de copil, anul acesta. Şi niciun elf nu va mai fi plătit pentru toată munca lui grea din atelier. Şi o să se înfurie şi atunci o să vrea să dea vina pe cineva…

Iepuraşul de Paşte dădea din cap la toate acestea, urechea lui stângă pleoştită devenind perfect verticală de interes la ceea ce auzea. Apoi a ieşit din nou în faţă şi a pus o labă pe spatele elfului.

— Şi o *să aibă* pe cineva pe care să dea vina, nu-i aşa, Moş Vodol? Spune-le. Spune-le.

— Moş Crăciun, a explicat Moş Vodol. Moş Crăciun va fi cunoscut ca un jefuitor de bănci.

Iepuraşul de Paşte şi-a muşcat laba de entuziasm.

— Vedeţi! Asta vă tot spuneam eu vouă! Paştele se va întoarce. Crăciunul va redeveni ceea ce obişnuia să fie: o zi nefericită, cenuşie şi rece de iarnă. Iar Paştele, timpul iepurilor ridicându-se din pământ în lumina glorioasă a zilei, va fi încă o dată momentul de care oamenilor le va păsa cel mai mult. Scuze, Moş Vodol… continuă, te rog.

Moş Vodol şi-a dres glasul.

— *Adevărul Zilei* o să relateze povestea jafului de la bancă şi o să ajungă în mâinile tuturor elfilor.

Ochii Iepuraşului de Paşte erau mari cât cepele de încântare, ascultând şi dând din cap.

— Şi asta nu-i tot. Există şi un *motiv.* Moş Crăciun a avut greutăţi cu banii şi toată lumea o ştie, graţie unui anumit ziar care a zburat din vizuinile iepurilor. Da. El vrea să

plătească pentru o sanie pe care acea oribilă faţă de om a distrus-o. Aşadar, e persoana cea mai susceptibilă din tot Elfhelmul care să jefuiască o bancă. Este mai mult decât perfect. Şi atunci, după asta, Moş Crăciun va fi trimis la închisoare, iar eu voi deveni din nou Conducătorul Elfhelmului, iar voi, iepurii, veţi avea cale liberă să intraţi în Elfhelm şi să trăiţi aici cum credeţi de cuviinţă.

— E malefic, a şoptit Spiriduşa Adevărului. Iar iepurii nu-şi dau seama.

Avea dreptate. Iepurii ovaţionau. Iar Iepuraşul de Paşte era acum din nou în faţa scenei.

— Mulţumesc, Moş Vodol, a zis Iepuraşul de Paşte, apucând un medalion cu lanţ lung ce-i atârna la gât. E timpul ca, în sfârşit, Crăciunul să fie uitat. E timpul să facem Paştele din nou mare… Acum, toată lumea, am o întrebare.

— O, nu, a şoptit Spiriduşa Adevărului. Nu o întrebare. Nu o întrebare. Nu o întrebare. Astupă-mi urechile.

Şi-a dus iute mâinile peste urechi. Ştiam de ce. Spiriduşa Adevărului trebuia să răspundă la întrebări spunând adevărul, tare, cât să audă cel care întreba. Nu se putea abţine. Era o Spiriduşă a Adevărului. Aşadar mi-am lipit şi eu palmele peste urechile ei – sau, mai exact, peste mâinile ei care îi acopereau urechile – sperând că aşa nu avea să audă întrebarea Iepuraşului de Paşte.

Dar Iepuraşul de Paşte şi-a înălţat glasul şi cuvintele au răsunat prin vasta vizuină.

— Cineva, rogu-vă, să-mi răspundă cinstit. Ce credeţi despre Moş Crăciun?

Şi am putut vedea în ochii Spiriduşei Adevărului că auzise. Marile ei urechi de spiriduşă erau, la urma urmei, extrem de fine.

S-a lăsat o tăcere mormântală în iepurărie. Niciun singur iepure n-a vorbit, dar toate urechile lor erau ridicate vertical, pândind răspunsul.

— Nimeni? a întrebat Iepuraşul de Paşte. Haide, nu fiţi sfioşi. Răspundeţi la întrebare. Ce credeţi despre Moş Crăciun?

Spiriduşa Adevărului a tresărit şi şi-a ţinut respiraţia, devenind stacojie, ştiind că avea să răspundă la întrebare. A încercat disperată să-şi acopere gura, însă mâinile ei s-au dat deodată în lături şi nu s-a mai putut abţine să nu strige cât o ţinea gura, ca s-o audă şi iepurii, şi Iepuraşul de Paşte, şi Moş Vodol:

— EU CRED CĂ E MINUNAT!

O exclamaţie a trecut prin toată vizuina ca vântul. Toată lumea s-a uitat în jur, încercând să găsească locul de unde venise vocea.

— Cine a spus asta? a întrebat Iepuraşul de Paşte, iute ca săgeata.

Spiriduşa Adevărului încerca acum disperată să-şi ţină palma peste gură, dar mâna pur şi simplu refuza să stea, chiar şi atunci când i-am apăsat-o şi eu. Era de parcă încercam să unim doi magneţi puternici la capetele cu aceiaşi poli.

— EU AM SPUS ASTA! a strigat ea, în pofida voinţei sale. EU, SPIRIDUŞA ADEVĂRULUI!

— Aaa! a zis Moş Vodol. Spiriduşa Adevărului! Ştiu cine e. Întrebaţi-o ce vreţi! Va trebui să vă răspundă.

— Unde eşti? a strigat Iepuraşul de Paşte. Cu cine eşti? Ce căutaţi aici?

— Ssst! i-am spus eu Spiriduşei Adevărului.

Dar bineînţeles că era în zadar.

— SUNTEM AICI, SUS! SUNT ÎMPREUNĂ CU AMELIA, FATA DE OM! VĂ ISCODEAM PE VOI! ŞI ACUM O SĂ FUGIM!

Iepuraşul de Paşte şi-a ridicat ochii şi ne-a văzut.

— Iată! Sunt acolo! Impostoare! Iepuri, puneţi mâna pe ele! Aduceţi-le la mine!

Şi atunci am început să ne târâm înapoi prin tunel. Cât de repede puteam.

— Îmi pare rău, a scâncit Spiriduşa Adevărului.

— Nu-i vina ta, am spus eu.

— Nu pot să sufăr când fac asta!

Am luat-o la stânga, apoi la dreapta, de-a lungul unui tunel prin care nu mai fuseserăm înainte, doar pentru că

era destul de mare ca să putem fugi prin el şi foarte întunecat, cu doar câţiva Viermi de Culoare prin el. Însă atunci i-am auzit. Un soi de tunet din ce în ce mai puternic, care zguduia pământul sub picioarele noastre şi făcea să ne cadă pe feţe mici bulgări de ţărână. Era năvala unei întregi Armate Iepureşti.

— Fugi! a zis Spiriduşa Adevărului. Fugi! FUGI!

Dar în zadar. Habar nu aveam încotro ne duceam. Iepurii cunoşteau tunelurile mult mai bine decât am fi putut noi vreodată să le cunoaştem.

— O, nu, am spus când am văzut umbrele în întuneric, înaintea noastră. Trebuie să ne întoarcem! Trebuie s-o luăm în partea cealaltă!

Aşa am făcut – şi numaidecât am văzut siluetele iepurilor venind spre noi. Unii alergând, alţii sărind şi alţii tropotind în patru labe. Pe cel mai aproape de noi îl puteam vedea acum clar. Purta un veston militar verde şi tocit, cu multe medalii, şi avea un petic negru peste un ochi. Ducea o plasă mare atârnată de un băţ lung.

În secunda următoare, eram înăuntru. Înăuntrul plasei. Şi târâte.

— Bună treabă, 382! i-a spus un alt iepure celui care ne capturase.

— Trebuie să scăpăm! am zis, luptându-mă cu plasa, în timp ce eram purtate pe sus înapoi în locul de unde tocmai fugiserăm.

— Nu se poate, a şoptit Spiriduşa Adevărului. Nu există nicio scăpare.

Şi, bineînţeles, acesta era adevărul.

O lecţie despre cum să iubeşti viaţa

Până să fim noi aduse înapoi în imensa vizuină subterană, deja se întâmplase.

Un şuvoi gros de ciocolată curgea ca o cascadă din mijlocul tavanului drept în uriaşul cazan de alamă.

Am privit, înfricoşate, ţinute în loc de 382, cel care ne capturase şi de un altul, amândoi cu pumnale la brâu.

— Vedeţi, a zis Iepuraşul de Paşte. Vedeţi asta? Acolo, sus? Gaura aceea prin care vine ciocolata? Urcă prin pământ mai bine de un kilometru. Atât de adânc suntem sub bancă. Noi am făcut asta. Ştiţi cât e de dificil să sapi tuneluri drept *în sus?* Cu nimic sub tine?

— Nu, a zis Spiriduşa Adevărului istovită. Nu ştiu asta. Trebuie să fie foarte dificil, îmi închipui.

— Da, foarte dificil. Dar iepurii mei sunt cei mai buni dintre cei buni. Poate chiar cei mai buni dintre cei mai buni dintre cei mai buni. N-aş merge atât de departe încât să spun că sunt cei mai buni dintre cei mai buni dintre cei mai buni dintre cei mai buni, dar sunt într-adevăr foarte buni. Şi ei au făcut asta.

— N-o să scăpaţi nepedepsiţi pentru asta! m-am tânguit eu.

Atunci Moş Vodol a făcut un pas în faţă.

— O, ba da, o să scăpăm. Mai ales acum, că ne-aţi făcut misiunea mult mai uşoară.

M-am uitat în jos la perechea de labe îmblănite care mă ţineau strâns.

— Ce vrei să spui?

Iepuraşul de Paşte m-a privit drept în faţa – o faţă care probabil era plină de frică şi de ură, pentru că mă simţeam plină de sentimentele astea. Frică. Şi ură.

— Ce ţi s-a spus despre mine? a întrebat el şi mi-am dat seama că întrebarea era special pentru mine şi că el voia sincer să ştie.

Şi chiar dacă nu eram Spiriduşa Adevărului, i-am spus adevărul. La urma urmei, nu aveam nimic de pierdut.

— Ştiu că tu şi armata ta aţi alungat toţi elfii din Ţinutul Movilelor şi al Vizuinilor. Ştiu că aţi luat viaţa multor elfi. Ştiu că voi obişnuiaţi să trăiţi sub pământ şi apoi, într-o zi, aţi vrut să trăiţi la lumină. Ştiu că aţi stricat pacea.

— Poţi să-ţi ţii gura, ştii? mi-a şoptit Spiriduşa Adevărului. Tu nu eşti *eu.*

Iepuraşul de Paşte s-a uitat lung la mine şi apoi s-a uitat la iepurele care mă ţinea, cel cu un ochi acoperit cu un petic, care ne prinsese cu plasa.

— Vezi, 382? Vezi ce minciuni li s-au spus. Vezi cum până şi adevărul este împins sub pământ…

Apoi Iepuraşul de Paşte a venit mai aproape de mine, zvâcnind din mustăţi şi arcuindu-le la vârfuri. Era greu să-ţi dai seama ce gândea. La început, am crezut că era mânios, dar când m-am uitat în ochii lui, n-am văzut nimic decât tristeţe. O neagră tristeţe.

— A fost *pe dos.* Noi întotdeauna eram la suprafaţa pământului, de îndată ce vremea se dezmorţea puţin, cam în jur de Paşte. Voiam să trăim paşnic cu elfii. Odinioară locuiserăm în Elfhelm, mai înainte să se numească Elfhelm. Şi elfii au fost cei care ne-au dat *pe noi* afară. Pariez că nimeni nu ţi-a spus asta vreodată. Am fost siliţi să ne mutăm. Noi am fost creaturi bune şi paşnice. Şi asta este adevărata poveste.

Spiriduşa Adevărului a oftat.

— Nu-mi place s-o recunosc, dar pare că spune adevărul. Am un instinct de a detecta o minciună, după cum ştii, şi sunt foarte sigură că el n-a spus vreuna.

— Dar dacă voi sunteţi creaturi bune şi paşnice, de ce faceţi asta? De ce ne-aţi capturat? De ce jefuiţi o bancă?

Iepuraşul de Paşte şi-a supt dinţii.

— Termenul-cheie este *am fost. Am fost* creaturi bune şi paşnice. Timpul trecut. Însă asta nu ne-a adus niciun folos. Dacă am fi rămas creaturi bune şi paşnice, atunci n-am fi aici, acum. Niciunul dintre noi n-ar fi aici, acum. Iepurii au fost nevoiţi să se schimbe. Eu a trebuit să-i schimb. Nu mai puteam continua în felul în care eram. Nu dacă voiam să supravieţuim.

— Dar e întotdeauna mai bine să fii bun.

— O, *asta* obişnuiam să cred şi eu, dar mi-am văzut părinţii sfârşind într-o oală. Au sfârşit ca tocană pentru troli! Binele este supraestimat. E mai bine să fii în viaţă. E mai bine să fii liber... şi libertatea aceasta e din nou ameninţată. Moş Crăciun o să continue să aducă tot mai mulţi oameni în Ţinuturile Magice. Şi ştii ce le fac oamenii iepurilor? Îi mănâncă. La fel cum trolii i-au mâncat pe mami şi pe tati.

— Dar eu n-am mâncat niciodată un iepure, am protestat eu.

— Nici eu, a zis Spiriduşa Adevărului, încercând să reziste strânsorii uriaşului soldat iepure, vânjos şi cu urechi clăpăuge, care o ţinea. Ca majoritatea spiriduşilor, sunt vegană.

Iepuraşul de Paşte nu ne dădea atenţie. Părea pierdut în propriile amintiri. Ochii lui păreau gata să plângă, atât cât poate un iepure să fie gata de plâns. Pentru un scurt moment, a arătat blând şi vulnerabil – aşa cum ar trebui să arate iepurii.

— Obişnuiau să facă sculpturi. Mă rog, mama mai mult. Ea sculpta în ciocolată. Era într-adevăr o artistă.

Şi-a ridicat pandantivul ca să-l vedem. Era o piatră scumpă, strălucitoare ca un diamant. Iar înăuntrul său mai era ceva. Mic. Nu mai mare decât unghia degetului mare. Maroniu. În formă de ou.

— Ce credeţi că e asta? ne-a întrebat el.

— O căcărează de iepure? a încercat să ghicească Spiriduşa Adevărului. Aşa arată. Una mare.

— Pe ea trebuie s-o scuzi, am zis eu. Nu se poate abţine.

— E un ou. A fost ultimul lucru pe care mi l-a dăruit mama. Această mică sculptură în ciocolată. Ea a denumit-o simplu, *Ou.* A zis că voia să reprezinte cât de fragilă şi delicată este viaţa – oul –, dar cum ar trebui totodată să te bucuri de ea – ciocolata. Vedeţi voi, asta e artă. Un ou de ciocolată. Este o lecţie despre cum să iubeşti viaţa. Lecţia esenţială care ne trebuie tuturor. Şi a fost pentru mine.

A scos un lung şi trist oftat.

— Şi l-am păstrat mereu de atunci.

— E frumos, am zis eu, căci într-adevăr era.

Un ou perfect, făcut din ciocolată.

— Eu am fost bun, ştiţi, a zis el încetişor. Toată lumea se gândea la mine ca la o făptură bună. Obişnuia să-mi placă asta…

Moş Vodol, lângă Iepuraşul de Paşte, l-a bătut uşurel cu palma pe spinare. Iepurele aproape a tresărit la atingerea lui.

— Da, păi, eşti încă bun. Dar nu poţi să laşi pur şi simplu oamenii să te calce în picioare. Trebuie să străluceşti. Trebuie să ieşi acolo, afară, la suprafaţa pământului şi să-i faci pe oameni să se teamă de tine şi să te respecte. Cel puţin dacă nu vrei ca toţi iepurii să fie striviţi ca un ou sub talpa.

Iepuraşul de Paşte şi-a îndreptate spatele.

— Ai dreptate, Moş Vodol. Ai dreptate.

— Acum, că avem fata, planul nostru este şi mai bun. Ea se poate duce să spună tuturor celor din Elfhelm că motivul pentru care nimeni nu-şi poate scoate banii din bancă în acest Ajun de Crăciun este acela că Moş Crăciun – dragul, veselul, blajinul, ho-ho-ho-itorul Moş Crăciun – este, de fapt, un hoţ.

— N-o să spun niciodată asta. Şi nimeni n-ar crede-o, oricum.

— O, ba eu cred că da. Ai idee de câte ori a fost Moş Crăciun la Banca de Ciocolata luna asta? Încercând să împrumute bani ca să ajute la reparaţia saniei pe care ai distrus-o tu? Şi dacă e cineva care n-o ştie, o s-o afle curând. Este relatat pe larg în ediţia de seară a ziarului *Adevărul Zilei.* Şi deja avem titlul pentru Ziua de Crăciun. Urmează-mă.

S-a uitat la iepurele care mă ţinea.

— Vreau să-i arat ceva. Nu te superi, nu, Iepuraşule de Paşte?

— Deloc. O să vin cu voi.

Prin urmare, am fost separată şi dusă departe de Spiriduşa Adevărului, într-o încăpere subterană alăturată.

Mânia fierbea în mine. Şi a continuat să fiarbă, fiindcă am văzut, acolo, în vizuina iepurilor, o redacţie de ştiri subterană, inclusiv cu vreo câţiva elfi pe care i-am recunoscut.

— Spicer! Vino aici. Dă-ne macheta pentru ediţia noastră specială de Crăciun.

Şi atunci Spicer, acel elf ca un butoi cu tunica exagerat de largă pe care-l zărisem în mulţimea adunată pe treptele casei lui Moş Crăciun, a venit la noi cu o foaie de hârtie care ilustra pagina de titlu din Ziua de Crăciun.

— Iat-o, domnule!

Moş Vodol mi-a arătat-o mie. Nu era nimic decât un titlu cu litere negre, uriaşe.

— MOŞ CRĂCIUN, JEFUITOR DE BANCĂ, am citit eu cu voce tare.

Şi în momentul acela mânia mea a dat în clocot şi mi s-a revărsat pe gură.

— Nu puteţi face asta!

— Ştii ceva, Spicer, cred că ea are dreptate, a zis Moş Vodol. N-ar trebui să ieşim cu titlul ăla.

Spicer a părut sincer încurcat.

— N-ar trebui?

— Nu. Ar trebui să-l punem ca citat, între ghilimele. „MOŞ CRĂCIUN, JEFUITOR DE BANCĂ – zice fata de om”.

— N-o să zic niciodată asta.

— Tocmai ai făcut-o. Şi ai s-o mai faci.

— Bine, bine, a zis Iepuraşul de Paşte. Te rog să nu crezi despre noi că suntem răi. Încearcă să vezi tabloul de ansamblu. Acum, hai să mergem. Unii dintre iepurii mei o să vă escorteze la suprafaţă. Şi pe Moş Vodol, desigur. Iar apoi Moş Crăciun poate fi băgat la închisoare.

Zâmbetul lui Moş Vodol s-a arcuit ca un şarpe.

— Pentru totdeauna, de data asta.

— Dar eu o să spun tuturor că minţi.

El nici măcar n-a clipit.

— O, nu, n-ai s-o faci, pentru că dacă faci asta, micuţa ta prietenă spriridușă o să sfârşească foarte, foarte moartă.

— Incredibil de moartă, a adăugat Iepuraşul de Paşte cu

ochi trişti. La fel de moartă ca un ou de ciocolata.

Moş Vodol m-a studiat un moment, pielea lui strălucind în lumina aceea ciudată de la felinare şi de la Viermii de Culoare.

— Bine. Să mergem. Hai să oprim Crăciunul.

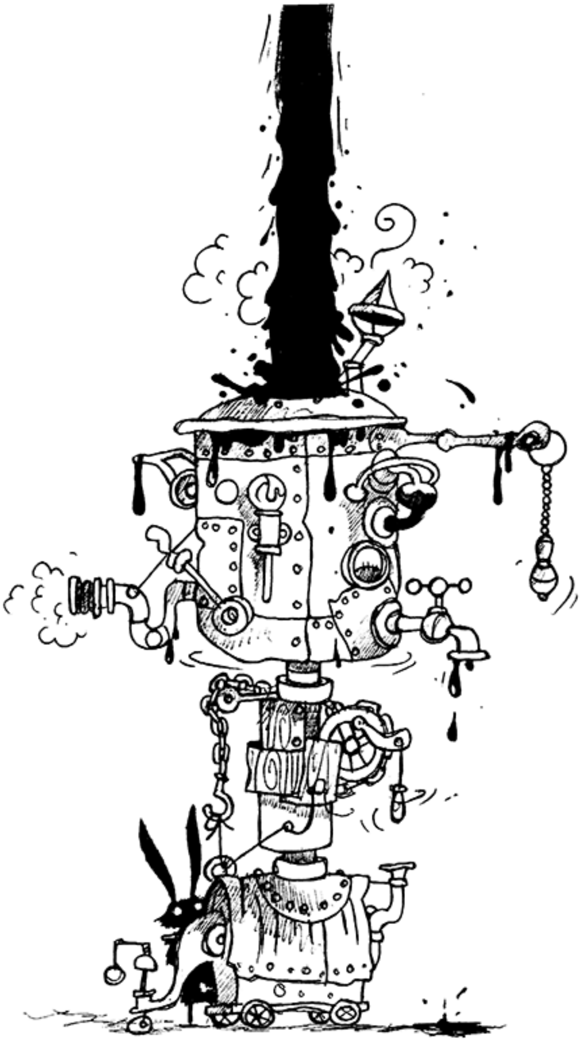

Jefuitorul de bancă

Era haos pe Strada Principală.

În faţa Băncii de Ciocolata elfii se adunaseră ca să asculte ce le spunea Sovereign.

— Se pare că am fost jefuiţi, a zis ea, prinzându-şi mâinile una de alta şi zâmbind cu zâmbetul profesionist al funcţionarului de bancă. Nu mai e ciocolată în trezorerie. Ceea ce înseamnă, bineînţeles, că nu mai sunt bani ca să vi-i pot da vouă.

— Dar e Ajunul Crăciunului! a zis unul dintre elfi.

— Şi e zi de salariu! a strigat un altul.

Pe noi încă nu ne văzuseră. Nu eram decât Moş Vodol şi cu mine acum. Iepuraşul de Paşte aştepta în casa lui Moş Vodol de pe Strada Foarte Liniştită. Tocmai ce ieşiserăm de acolo. Vedeţi voi, unul dintre tunelurile iepurilor, cel pe care o luaserăm noi din redacţia de ştiri subterană, conducea drept în sufrageria micuţă a lui Moş Vodol. Acolo era o scară şi tot ce mai trebuia. Aşadar, de fiecare dată când cineva îl vedea pe Moş Vodol intrând la el în casă, de fapt îl vedea intrând în vasta lui redacţie de ştiri secretă.

În orice caz, Iepuraşul de Paşte rămăsese acolo şi noi nu eram prea departe, doar la câteva coturi de stradă distanţă, pe Strada Principala, îndreptându-ne spre locul tevaturii. Moş Vodol ducea un fluier de jucărie, din acelea care se făceau în Atelierul de Jucării. Îmi spusese pentru ce era. Dacă sufla o dată, ascuţit, atunci Iepuraşul de Paşte avea să se retragă iute în iepurărie şi să dea ordin ca biata Spiriduşă a Adevărului să fie ucisă.

Nu-mi explicaseră exact *cum* aveau s-o ucidă pe Spiriduşa Adevărului, în afară de faptul c-o să folosească ciocolată. Poate că aveau s-o arunce în lacul de ciocolată lichidă fierbinte şi s-o lase acolo.

Singurul lucru pe care-l ştiam sigur era că vorbeau serios. O dată să fi suflat în acel fluier şi Spiriduşa Adevărului ar fi fost la ananghie.

— Eşti gata? a întrebat Moş Vodol.

— Nu, am răspuns.

— Păcat.

Şi apoi şi-a ridicat glasul.

— Ce se petrece aici?

Toţi elfii s-au întors să se uite la el.

Era şi Pi de faţă.

— A avut loc un jaf la bancă.

— O, nu! a zis Moş Vodol, prefăcându-se surprins. Mă întreb cine ar fi putut face asta?

S-a întors spre mine şi a dat din cap.

— Amelia! Se pare că vrei să ne spui ceva.

— Vreau?

— Da, de bună seamă că vrei.

— Nu prea cred.

Toţi elfii se uitau fix la mine. Mulţi ţineau în mână ultimul număr din *Adevărul Zilei.* Am zărit-o şi pe Noosh în mulţime. Se încrunta la mine şi deja părea să bănuiască faptul că aici se întâmpla ceva necurat.

— Amelia, spune-le elfilor ceea ce tocmai mi-ai spus mie.

Şi-a deschis palma şi mi-a arătat fluierul.

— În următoarele cinci secunde, preferabil.

A prins fluierul între degetul mare şi arătător şi l-a ridicat încet spre gură. În cinci secunde, avea să sufle în fluier. În cinci secunde, Iepuraşul de Paşte avea să-l audă şi să coboare în vizuină cu Spiriduşa Adevărului. Ea avea să moară. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, eu trebuia să-l împiedic pe Moş Vodol să sufle în fluierul acela.

— Patru... trei... doi... unu...

— Bine! am strigat eu, exact când fluierul de jucărie atingea buzele lui Moş Vodol. Bine! Ştiu cine a făcut-o!

— Cine? a întrebat Moş Vodol.

— Da, a zis Sovereign, trebuie să ne spui. Cine este jefuitorul de bancă? Dacă deţii informaţia trebuie să ne-o dai.

Am tras adânc aer în piept şi nu mi-a venit să cred ce mă pregăteam să spun.

— A fost Moş Crăciun.

Exclamaţiile s-au răspândit prin mulţime. Vocile s-au

înălţat.

— Ştiam eu!

— A avut probleme cu banii de curând.

Noosh a ieşit în faţă cu Micul Mim. S-a uitat la mine, nevenindu-i să creadă.

— Asta-i imposibil. E o minciună gogonată.

O altă serie de exclamaţii din mulţime.

M-am uitat la fluierul care atârna în gura lui Moş Vodol. Trebuia să-i fac să mă creadă. Viaţa Spiriduşei Adevărului depindea de asta.

— Nu e. E adevărat, mă tem.

— Dar n-are niciun sens, a zis Noosh. Moş Crăciun e o persoană bună. A muncit toată viaţa lui încercând să-i facă pe ceilalţi – pe elfi şi pe oameni deopotrivă – cât mai fericiţi cu putinţă. Pur şi simplu nu ar fi putut să facă asta.

Şi atunci m-am gândit la ceva. Dacă Moş Crăciun avea să sfârşească în închisoare, atunci nu avea să fie închis singur. La urma urmei, era numai vina mea.

— Şi eu am făcut-o. Am fost părtaşă.

Am privit feţele elfilor. Evident, aceştia nu erau elfii cei mai loiali lui Moş Crăciun – majoritatea acelora lucrau la Atelierul de Jucării şi nu aveau ce să caute afară, pe Strada Principală, în Ajun de Crăciun. Totuşi, să le văd feţele, odinioară prietenoase, atât de mânioase şi pline de ură era de-a dreptul înspăimântător şi mi-a amintit de mulţimea revoltată care se adunase în faţa casei de la numărul 7 de pe Drumul Renilor, cu o seară în urmă.

— De ce minţi? m-a întrebat Noosh. Ascultaţi, toată lumea, Moş Crăciun şi Amelia nu sunt jefuitori de bancă.

Moş Vodol şi-a scos fluierul din gură şi l-a vârât înapoi în buzunar.

— Nu-i de mirare că nu poţi vinde niciun ziar cu prostii din astea, Noosh. Nu înţelegi? Moş Crăciun nu şi-a acordat un salariu mai mare pentru că voia să pară *bun.* Voia ca toată lumea să-l iubească. Elfi, oameni, întregul glob. E de plâns! E un egoist care se iubeşte numai pe el! Şi un mincinos! Şi, de astăzi, un jefuitor de bancă!

— La închisoare cu el! a strigat cineva.

— La închisoare cu el! a mai strigat un altul.

— La închisoare! La închisoare! La închisoare!

— Acum, a zis Moş Vodol, trebuie să acţionăm foarte repede. Situaţia asta nu poate continua. În calitatea mea de ultim adevărat Şef al Consiliului Elfilor înainte de Moş Crăciun, e de responsabilitatea mea să iau conducerea operaţiunii. Ei bine, el n-o să se dea bătut prea uşor. O să se aştepte ca toţi acei elfi fără minte, loiali lui, care acum trudesc la atelier, să muncească mai departe în toată ziua de Ajun de Crăciun… CHIAR DACĂ EL LE-A FURAT BANII!

— Nu le-a furat el banii, a zis Noosh şi era cât pe-aci să spun şi eu asta, dar n-am putut.

Şi, oricum, vocea ei a fost acoperită de mulţime.

— Ascultaţi, a zis Moş Vodol, reducându-i pe toţi la linişte. Este foarte probabil ca Moş Crăciun să-şi plănuiască scăparea chiar în noaptea asta, când zboară în lumea oamenilor. Şi o să vă ia toţi banii cu el! Din păcate, armata elfilor a fost desfiinţată când a preluat el conducerea, dar, din fericire, eu am o soluţie.

— Care anume? a întrebat Sovereign.

— Iepurii, a zis el.

Şi apoi a strigat cât a putut de tare:

— IEPURI! IEPURI! IEPURI!

Mulţimea s-a holbat la el, cu gurile căscate, în stupefacţie.

— Suntem în prag de un război total cu oameni… a zis Moş Vodol.

— Ba nu suntem, a zis Noosh, dar degeaba.

— Iepurii sunt singura noastră speranţă de apărare. Ca primul meu act în calitate de Şef de Urgenţă al Consiliului Elfilor declar că Iepuraşul de Paşte şi Armata Iepurilor sunt noii noştri aliaţi în apărarea Elfhelmului de corupţia, înşelăciunea şi egoismul oamenilor.

— Asta e o idee cu adevărat îngrozitoare, a adăugat Noosh.

Dar deja se întâmpla. Îl puteam vedea pe Iepuraşul de Paşte, urmat de armata lui de iepuri, mărşăluind către noi.

— Aaah! s-a tânguit Micul Mim, trăgând de mâna lui

Noosh. Iepuri!

— Duceţi-o pe Amelia în iepurărie şi ţineţi-o acolo! a poruncit Moş Vodol, când au sosit aceştia.

— Să nu îndrăzneşti! s-a repezit Noosh.

— Încă un cuvânt din partea ta şi tu cu Micul Mim o să ajungeţi tot acolo.

Noosh l-a strâns la ea pe Micul Mim cel speriat şi a început să plângă pentru mine, când am fost târâtă de acolo de doi iepuri soldaţi.

Îl puteam auzi pe Moş Vodol în urmă:

— Acuma, nu vă faceţi griji, elfilor. Iepuraşul de Paşte şi cu mine suntem aici să vă ajutăm. Noi şi Armata Iepurilor o să ne îndreptăm imediat spre Atelierul de Jucării şi o să-l aducem pe Moş Crăciun la judecată.

Şi, în timp ce eram dusă pe sus prin Elfhelm, către Strada Foarte Liniştită şi iepurăria de dedesubt, eu mă tot gândeam la Moş Crăciun în momentul acela. Acolo, în atelier, ţinându-şi deschis sacul fără fund, ca toţi elfii să se alinieze şi să-şi arunce înăuntru darurile pe care le lucraseră. Ştiam că el trebuia să fie atât de fericit! Asta era ziua lui preferată din tot anul. Probabil cânta. Tot atelierul probabil cânta cu el. Şi apoi, chiar în clipa asta, probabil, se auzea o bătaie în uşă. Şi Armata Iepurilor intra. Şi în timp ce eu eram condusă înapoi, în întunericul iepurăriei, nu m-am gândit nicio clipă la mine însămi. Am continuat să mă gândesc la Moş Crăciun, al cărui zâmbet probabil i se ştergea de pe chip dând cu ochii de Iepuraşul de Paşte, apoi era arestat şi dus sub escortă în închisoarea subterană spre care mă îndreptam şi eu acum.

Mă simţeam atât de vinovată, încât îmi venea să plâng. Dar n-am plâns. Plânsul nu avea să salveze Crăciunul.

EXCLUSIV DE CRĂCIUN
ADEVĂRUL Zilei
Cotidianul favorit al tuturor elfilor
MOȘ CRĂCIUN, JEFUITOR DE BANCĂ

În cuşti

Exista o închisoare, în iepurărie.

Aici nu erau Viermi de culoare. Doar felinare pâlpâitoare şi patru carcere cât un om de mari – sau „cuşti” cum le spuneau iepurii. Eu eram într-una dintre cuşti. Moş Crăciun era în a doua. Iar Spiriduşa Adevărului era într-a treia. Gratiile cuştilor erau atât de apropiate una de alta că nici măcar o Spiriduşă nu se putea strecura printre ele. În capătul şirului de cuşti mai era una, goală, care avea să fie ocupată curând. Doi iepuri, la ordinele lui Moş Vodol, au adus o foarte zăpăcită Mary în iepurărie şi au împins-o înăuntru.

— Ce se întâmplă? a întrebat Mary.

Moş Crăciun i-a explicat.

— Ei cred că eu am jefuit o bancă şi că voi m-aţi ajutat.

— Şi e vina mea, am zis eu.

— Da, fără îndoială că este vina ei, a zis Spiriduşa Adevărului.

Moş Crăciun a încercat să scoată mâna printre gratii ca s-o întindă spre Mary.

— Îmi pare rău pentru toate acestea, Mary. Nu este…

— Nu, l-am întrerupt eu, în timp ce trei iepuri gardieni stăteau şi ne urmăreau, trecându-şi un morcov de la unul la altul. Spiriduşa Adevărului are dreptate. Toate acestea sunt din vina mea. Îmi pare rău că am stricat Crăciunul.

Spiriduşa Adevărului, apropo, era singura dintre noi care, pentru moment, nu părea îngrijorată.

— Exact ca în zilele de odinioară, MC, nu-i aşa? Moş Vodol ne-a închis împreună. Ăsta e destinul, nu crezi? Suntem meniţi să fim împreună.

Se uită la Mary, care o priveşte mânioasă pe spiriduşă.

— Scuze, Cocoloş.

— Numele meu este Mary.

Spiriduşa Adevărului ridică din umeri.

— N-am spus niciodată că n-ar fi.

— Trebuie să ieşim de aici! a zis Moş Crăciun. E Ajunul

Crăciunului! Copiii din toată lumea mă aşteaptă.

Spiriduşa Adevărului a oftat.

— Ştii, poate că ar trebui să renunţi la toată treaba asta cu Crăciunul. Se pare că-ţi aduce o grămadă de necazuri inutile.

Moş Crăciun nu i-a dat atenţie şi a început să-i vorbească unuia dintre iepurii gardieni – cu numărul 555 cusut pe veston.

— Ascultă, prietene îmblănit, îmi pare rău să te deranjez, dar chiar trebuie să ies de aici urgent. Am multă treabă de făcut în seara asta. Ştiu că tu ai nişte ordine de urmat, dar e Crăciunul şi acesta este momentul potrivit din an, ştii, ca să întorci lucrurile cu susul în jos, ca să răstorni ordinea stabilită, ca să faci ceva neaşteptat şi ca să fii *bun.*

555 l-a ignorat şi a continuat să-şi ronţăie morcovul.

— Ce o să se întâmple cu noi? am întrebat eu.

Spiriduşa Adevărului a ridicat din umeri.

— Lucruri rele, bănuiesc.

— Bine, dar magia? am şoptit, când mi s-a părut că iepurii nu erau atenţi. Drimwickeria. Dacă poţi zbura în jurul lumii şi opri timpul în loc, atunci cu siguranţă putem să evadăm dintr-o cuşcă de iepuri subterană, nu?

— Mi-ar plăcea să cred astfel, Amelia, a răspuns Moş Crăciun, dar uiţi ceva. Magia depinde de speranţă. Ce speranţă avem noi? Nu e niciun strop de magie în aer, nu aici, jos. Nu e niciun strop de magie printre elfi. Până şi câţiva dintre muncitorii de la atelier s-au întors împotriva mea, acum, când cred că sunt un jefuitor de bancă.

— Dar ei nu cred asta, şniţelul meu, a zis Mary, privindu-l drăgăstos. Moş Topo o să le spună adevărul. Haide, trebuie să găsim nişte speranţă.

Spiriduşa Adevărului clătina din cap.

— Moş Topo n-o să ştie adevărul.

— Ei bine, o să ştie că Moş Crăciun nu e vinovat, la fel ca şi Noosh, am sugerat eu.

— N-o să fie de ajuns. Elfii nu sunt spiriduşi. Nu gândesc cu minţile lor. Ei înclină să creadă ce citesc în ziare.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Moş Crăciun astfel. Nu

era nicio luminiţă în ochii lui. Nici urmă de zâmbet pe faţa lui. Obrajii lui păreau lipsiţi de roşeaţă şi ofta din greu.

— Moş Vodol a aşteptat ziua asta ani în şir. Iar acum a venit. O să fie un dezastru pentru elfi. O să devină speriaţi şi nefericiţi şi lipsiţi de bunătate, la fel cum erau odinioară. Şi asta va fi un dezastru şi pentru oameni, pentru că acum o să fie milioane de ciorăpei goi în toată lumea. O să fie probabil un dezastru şi pentru Moş Vodol, chiar dacă nu-şi dă seama încă. Şi nu putem face nimic în privinţa asta. Chiar dacă ieşim din închisoare, tot o să avem întreaga Armată a Iepurilor împotriva noastră şi toţi elfii care aleg să creadă *Adevărul Zilei.* Este…

S-a oprit. Nu-i venea să creadă ceea ce era gata să zică.

— Este…

Mary clătina din cap şi îşi trăgea nasul, pe furiş. Şi atunci l-a rostit. Moş Crăciun a rostit cuvântul pe care crezusem că n-o să-l aud niciodată din gura lui.

— Este *imposibil.*

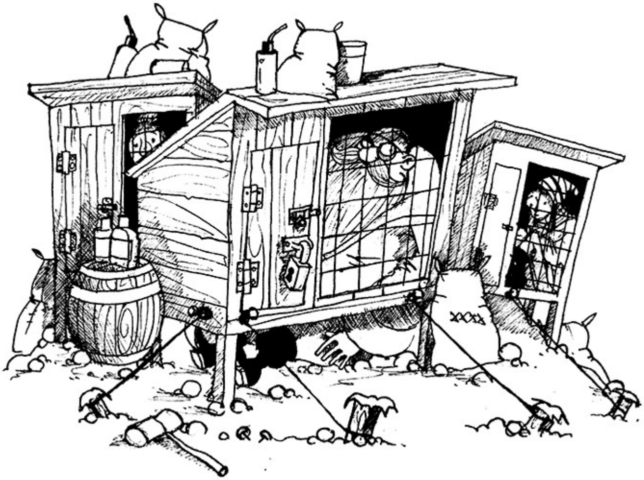

Moartea de ciocolată

Şi exact în momentul acela am auzit voci venind prin tunel. Gardienii noştri s-au oprit din ronţăit morcovul şi au luat poziţie de drepţi, salutând când Iepuraşul de Paşte şi Moş Vodol şi-au făcut apariţia.

Iepuraşul de Paşte a venit drept la cuşca în care era închis Moş Crăciun. Nasul şi mustăţile lui zvâcneau. Ochii lui negri sclipeau auriu, reflectând flacăra felinarului.

— Măi, măi, măi, faimosul Moş Crăciun! Celebritatea mondială! Cea mai populară persoană din lume. Şi totuşi, iată-te aici. În Ajunul Crăciunului. Într-o cuşcă de iepuri. Sub pământ. Bănuiesc că n-ai să mai fii atât de popular şi mâine, nu-i aşa? Când toţi copiii aceia entuziasmaţi se vor trezi devreme şi îşi vor deschide ciorăpeii atârnaţi degeaba şi n-o să găsească nimic decât – ei bine – *nimic.* O să fii cel mai nepopular om al tuturor timpurilor.

— De ce faci asta? Eu nu ţi-am făcut niciodată nimic. Nici măcar nu m-am gândit vreodată la tine.

Iepuraşul de Paşte şi-a închis brusc ochii, de parcă fusese pălmuit.

— *Nu te-ai gândit niciodată la mine?* Bineînţeles că nu. Aroganţa Crăciunului în toată splendoarea ei. Aroganţa oamenilor. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun eu, tu nu te gândeşti la noi pentru că noi suntem Paştele însuşi. Suntem prea complicaţi pentru creierul tău simplu. Tu vrei jucării şi flecuşteţe strălucitoare şi cântece plictisitoare. Noi suntem iepuri. Noi credem în complexitatea vieţii. Noi credem în artă. Şi o să luptăm pentru ea. Iar tu nu te gândeşti la noi pentru că nu ne înţelegi. Este exact cum toată lumea a vrut dintotdeauna. Să ţină iepurii sub pământ. Afară din vedere. Afară din minte.

Atunci Moş Vodol a făcut un pas înainte:

— Iar acum a venit timpul ca oamenii să fie sub pământ. Să nu mai fie văzuţi şi să nu se mai gândească nimeni la ei.

Şi-a mângâiat barba, de parcă ar fi fost o pisică. Dintr-odată m-am gândit la Căpitanul Funingine. M-am întrebat

dacă mai era încă în casă. Speram să fie în siguranţă. Mi-am dorit să fiu cu el.

— Chiar acum, a continuat Moş Vodol, chiar în clipa asta, la ceasurile Cu Adevărat Foarte Târziu ale zilei, în Ajunul Crăciunului, Atelierul de Jucării e pustiu. Tuturor muncitorilor li s-a spus să plece. Ei sunt acum în primăria satului, unde câţiva înalţi generali din Armata Iepurilor şi câţiva dintre jurnaliştii mei personali le explică situaţia.

— Le explică situaţia? a pufnit supărată Mary. Vrei să spui îi *mint?*

Moş Vodol a ignorat-o.

— Acum, dacă tot am pomenit despre explicarea situaţiei, ar trebui să spunem câte ceva şi despre situaţia voastră, nu-i aşa, Iepuraşule de Paşte?

Dar Iepuraşul de Paşte era un pic distrat şi nu părea să-l asculte. Era ocupat să compare mantaua lui militară de un roşu-murdar cu haina imaculată de un roşu-aprins a lui Moş Crăciun.

— E cu adevărat roşie, a mormăit el.

— Prea bine, a zis Moş Vodol. O să explic eu. Sunteţi acum foarte, foarte adânc sub pământ. Aceasta, se pare, este cea mai de jos parte a întregii iepurării. Acum, vedeţi tunelul ăla de colo?

A făcut semn spre unul dintre cele trei tuneluri care dădeau în încăpere.

— Îl vedem, a zis Spiriduşa Adevărului.

Moş Vodol a făcut scurt un semn din cap.

— Ei bine, este mai degrabă un jgheab de scurgere decât un tunel. Vedeţi voi, e pur şi simplu prea multă ciocolată şi iepurii o să aibă nevoie de un alt loc ca să depoziteze toată ciocolata topită. S-o ascundă. Iar locul acesta este foarte, ei bine, *ascuns.* O ascunzătoare înăuntrul unei ascunzători. Aşadar, acesta va fi depozitul de ciocolată deocamdată. Încăperea asta e destul de mare. Ciocolata va încăpea perfect. O să răsturnăm rezervorul pe jgheabul acela şi n-o să dureze mult ca să umple încăperea. Delicioasa ciocolată se va ridica rapid şi, cât aţi clipi, o să fiţi acoperiţi din creştet până-n tălpi. Apoi, în

cele din urmă, ciocolata se va răci şi se va întări. Până atunci veţi fi terminaţi. Şi nimeni nu va şti vreodată. Imaginaţi-vă. Oasele voastre vor fi ascunse într-un bloc de ciocolată până la sfârşitul veacurilor.

— Ce mai mod de a sfârşi, hm? a zis Iepuraşul de Paşte. Moartea de ciocolată.

Lucruri imposibile

Iepuraşul de Paşte şi Moş Vodol ne părăsiseră.

Eram singuri – aşteptând să auzim sunetul ciocolatei lichide curgând spre noi.

— Probabil o să murim, a zis Spiriduşa Adevărului.

— N-ai de unde să ştii asta, am spus eu. Nu poţi şti adevărul despre viitor.

— Am zis *probabil.* Din punct de vedere statistic este foarte, foarte probabil. Şi asta-i matematică de-a spiriduşilor. Care are mult mai multă logică decât a elfilor.

Şi atunci Mary, închisă în cuşca din capătul celalalt al şirului, păru deodată alarmată.

— Tocmai am auzit ceva!

— Probabil e ciocolata, a oftat Moş Crăciun.

— Nu, nu este. E... e...

L-am auzit şi eu. Un mieunat.

— Căpitane Funingine! am strigat eu, când el a ieşit fuguţa dintr-un tunel.

— O, calul acela drăguţ, bietul de el, a oftat Spiriduşa Adevărului.

Moş Crăciun a zgâlţâit de gratiile cuştii.

— Trebuie să plece de aici!

— Zât! Zât, Căpitane! l-am gonit eu. Trebuie să ieşi de aici. Ţi-am spus să stai în casă. Dacă rămâi aici, o să te îneci în ciocolată.

— Zât! am strigat noi, cu toţii. Zât! Zât! Zât!

Dar Căpitanul Funingine n-a vrut să plece.

— Bine. Cu toţii trebuie să găsim o cale de-a ieşi de aici, am zis eu, cu o grabă nouă.

Şi atunci Moş Crăciun a rostit din nou acel cuvânt:

— Pur şi simplu e *imposibil.*

Nu puteam suferi să-l aud. Mi-am dat seama de ce era un cuvânt urât.

— Ba nu, nu este.

Căpitanul Funingine era în afara cuştii mele. Îşi mângâia capul de gratii, în mod ridicol, torcea. Habar n-avea de

primejdia în care se afla.

Moş Crăciun s-a uitat lung la mine, cu faţa strălucind stins în lumina felinarului.

— Ai avut dreptate tot timpul, Amelia. Unele lucruri pur şi simplu sunt imposibile.

— Nu este imposibil, i-am spus eu lui Moş Crăciun. Haide! Spune-o. O imposibilitate este doar o posibilitate pe care n-o înţelegi încă.

— Amelia are dreptate, a zis Mary. Mai ţii minte? Credeam că o să rămânem închise în azilul acela de săraci pentru totdeauna.

— Ei bine, acum sunteţi închise într-o cuşcă sub pământ, a observat sec Spiriduşa Adevărului, şi având aproape sigur moartea în faţă. Asta nu e cine ştie ce progres.

Însă atunci şi-a amintit ceva.

— Moş Crăciun, îţi mai aduci aminte de primul tău horn? Îţi mai aduci aminte deschizătura aceea mică din acoperişul închisorii din turn? Erai de zece ori mai mare decât dimensiunea hornului ăluia. Şi ai reuşit. Ai evadat. Şi a fost cel mai minunat lucru pe care l-am văzut în viaţa mea.

Moş Crăciun a zâmbit cu un soi de mândrie.

— Am trecut prin hornuri şi mai mici decât ăla. Am trecut chiar prin hornuri care nici măcar nu erau hornuri. Şi nu ţi-ai fi imaginat ceva mai imposibil decât atât.

— Ei bine, atunci, am zis eu, poţi s-o faci. Poţi să ne scoţi de aici.

— Pot face orice cu speranţa în aer. Dar aici nu e niciun pic de speranţă.

— E Ajunul Crăciunului! i-am spus eu. Toată *lumea* speră.

Moş Crăciun a închis ochii.

— Nu pot s-o simt aici. Suntem mult prea adânc sub pământ. Şi, evident, nu e pic de speranţa în Elfhelm. Şi suntem mult prea *departe* de Aurora Boreala.

— Trebuie să vină din noi, am zis eu. *Noi* trebuie să sperăm. Dacă sperăm cu toţii, atunci am putea să ieşim de aici înainte să ne inunde ciocolata.

Moş Crăciun a chibzuit.

— Ceva imposibil trebuie să se întâmple. Asta e cea mai rapidă cale de a conjura speranţa. Credinţa în imposibilitate. Şi ca să crezi în imposibil, uneori ai nevoie să-l vezi.

Mi-am închis ochii. M-am gândit la mama. Şi cum, după ce a murit ea, eu nu-mi imaginasem că avea să mi se mai întâmple vreodată ceva bun sau vesel în viaţa mea. Şi cât de tare mă înşelasem. Viaţa nu fusese roz în Elfhelm. Dar acum îmi dădeam seama că mă distrasem din plin. Patinasem. Sărisem pe trambulină. Mâncasem plăcinte cu afine delicioase. Jucasem tenis elf după şcoală cu Twinkle. E drept, cu şcoala mersese greu, dar o grămadă de lume găsea şcoala dificilă. Iar viaţa acasă cu Moş Crăciun, cu Mary şi cu Căpitanul Funingine fusese o bucurie. Şi nu crezusem că bucuria ar mai fi fost posibilă.

— Tu mi-ai salvat viaţa, i-am spus eu lui. Cred în tine.

— Tu mi-ai salvat şi mie viaţa, a zis Mary, uitându-se fix la uşa cuştii sale.

Spiriduşa Adevărului a încercat să găsească şi ea ceva optimist de spus.

— Eu mă prefac că pernele mele ar fi burta ta. Şi îmi pun capul pe ele şi mă gândesc la tine.

Asta l-a făcut pe Moş Crăciun să izbucnească în râs, dar când s-a oprit din râs, am auzit. Zgomotul năvalnic, susurat, care nu putea însemna decât un singur lucru: ciocolata fusese turnată prin tunel şi curgea spre noi cu o viteză înspăimântătoare. Şi o puteam şi mirosi. Acel minunat – dar acum foarte înfricoşător – miros de ciocolată pură, delicioasă.

— Iat-o că vine! a zis Spiriduşa Adevărului.

— O, nu! cred că am spus.

— Miau! a făcut Căpitanul Funingine.

— Avem nevoie de mai multă speranţă, a zis Moş Crăciun.

Iar Mary n-a zis absolut nimic. Părea că se concentrează foarte, foarte tare.

Se întâmpla rapid. Ciocolata s-a revărsat înăuntru. Într-o

secundă, ne ajunsese la glezne, iar Căpitanului Funingine îi atingea burtica.

— Căpitane! am zis eu disperată, pocnind din palme. Ieşi afara de aici. Pleacă de la noi!

Pac! Pac! Pac!

Iar ciocolata continua să se ridice şi să se ridice şi să se ridice. Căpitanul Funingine înota acum în ciocolata care s-a înălţat mai sus de genunchii mei, până la brâu.

— Beţi-o! a sugerat Moş Crăciun, care încă nu putuse găsi drimwickeria înăuntrul lui.

Drimwickeria de care aveam toţi atâta nevoie.

— Beţi cât de multă puteţi.

Aşa că ne-am apucat să înghiţim cât mai multă ciocolată puteam. Toată lumea, în afară de Căpitanul Funingine, care ştia că doar să guste o dată şi ar fi putut muri. Însă nu poţi da gata imediat întreaga rezervă de ciocolată a unei bănci. Era mult prea multă. Iar acum îmi ajunsese până la gât. Şi m-am uitat la Spiriduşa Adevărului, care înota panicată în cercuri mici. Când ciocolata m-a ridicat de pe picioare, l-am văzut pe Moş Crăciun încă înghiţind furios din ciocolată. Mary, totuşi, arăta perfect calmă, cu ochii

închişi, deşi ciocolata îi ajunsese sub bărbie.

Şi apoi s-a făcut complet întuneric – o beznă neagră ca smoala – căci flăcările felinarelor s-au stins.

Mi-am ridicat mâna şi acum puteam atinge tavanul cuştii de iepure de deasupra. Care se apropia din ce în ce mai mult.

Se terminase.

— O să murim, a zis Spiriduşa Adevărului.

Şi ştiam că avea dreptate.

Acum chiar era imposibil să mai scăpăm.

Ba chiar am rostit cuvântul. Sau am început să-l rostesc.

— Nu e nicio speranţă. Este imposi...

Însă lucrurile se pot schimba într-o clipă. Lucrurile se pot schimba cât ai rosti un cuvânt, între a treia şi a patra silabă, *totul* s-a schimbat.

Acum eram pe cale să mă înec în ciocolată topită, adânc sub pământ, şi în clipa următoare stăteam întinsă pe o stradă, fleaşcă de ciocolată din creştet până-n tălpi, afară, în aerul îngheţat. Pe o tăbliţă indicatoare scria: „STRADA FOARTE LINIŞTITĂ”.

Mi-am dat seama unde mă aflam. Eram în faţa unei căsuţe simple de elf, cu o ferestruică şi o uşă neagră. Casa lui Moş Vodol. L-am putut vedea pe Căpitanul Funingine, de asemenea înmuiat în ciocolată, scuturându-şi lăbuţele. Apoi o altă siluetă mânjită în ciocolată – Spiriduşa Adevărului – stând în capul oaselor lângă mine pe stradă şi scărpinându-se în cap.

— Ei bine, asta e ciudat, a zis ea.

Şi apoi uşa s-a deschis larg şi am văzut-o pe Mary – roşie la faţă şi gâfâind şi strângând din dinţi – cărându-l – da, *cărându-l* – pe Moş Crăciun. L-a aşezat pe iarbă, lângă noi.

El a zâmbit, un zâmbet larg de ciocolată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.

— Am găsit-o, în sfârşit. Am găsit în sfârşit magia.

— Ai ieşit din cuşcă? Ai oprit timpul?

— Am făcut... *imposibilul,* da.

Moş Crăciun a privit-o radios.

— Lecţiile acelea de drimwickerie au dat roade în cele

din urmă! Ne-ai salvat pe toţi!

— Chiar şi pe mine, a zis Spiriduşa Adevărului. Îţi mulţumesc, Coco… vreau să spun, Mary.

— Da, se pare că am făcut-o.

Mary a chicotit şi s-a şters de ciocolată pe faţă.

Iar Moş Crăciun s-a ridicat în picioare şi a îmbrăţişat-o şi i-a dat un sărut cu ciocolată.

— Asta-i dezgustător, a mormăit Spiriduşa Adevărului. Cred că-mi vine să vomit.

M-am ridicat în picioare şi am văzut că se însera. Nu se terminase încă, mi-am dat eu seama. Eram văzuţi ca delincvenţi. Îi aveam pe Moş Vodol, pe Iepuraşul de Paşte, întreaga Armată a Iepurilor şi o mulţime de elfi furioşi împotriva noastră. Mai erau încă de salvat vieţile şi libertatea noastră, precum şi un întreg Crăciun.

— Trebuie să mergem la Atelierul de Jucării! a zis Moş Crăciun. Acum!

Şi am luat-o cu toţii la fugă, lăsând multe urme de paşi ciocolatii.

Un Humdrum ascuns

— Pare atât de anapoda, a rostit Moş Crăciun, privind în jur la toate jucăriile abandonate din atelierul pustiu. Ajunul Crăciunului şi niciun elf aici!

— E-e-e-eu sunt a-a-a-aici, s-a auzit atunci o voce.

Moş Crăciun a recunoscut-o numaidecât.

— Humdrum? Unde eşti?

Elful nervos a ieşit în patru labe de sub masa plină de titirezi.

— Sunt aici, Moş Crăciun.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, după ce iepurii te-au luat la ei, câţiva dintre ei au rămas şi ne-au spus că tu jefuiseşi banca. Eu am ştiut că era o minciună. Toţi elfii de aici au ştiut că era minciună. Însă ni s-a spus să plecăm. Toţi au fost trimişi la primăria satului. N-au avut de ales.

— Dar tu eşti încă aici.

— M-am a-a-ascuns.

— Ăsta a fost un lucru foarte curajos, Humdrum, a zis Mary.

— Foarte curajos, am încuviinţat eu.

— Miau, a adăugat Căpitanul Funingine.

— Trebuie să plecaţi de a-a-aici, a zis Humdrum. Cu toţii. Ei o să vină înapoi.

— Asta e o idee foarte bună, a rostit Spiriduşa Adevărului cu entuziasm, ieşind cu spatele din atelier. Oricum, a fost o zi cu-adevărat amuzantă. Dar am fost la un pas de moarte – de două ori – şi nu vreau să risc a treia oară. Aşadar, dacă n-aveţi nimic împotrivă, eu o să mă retrag la umila mea căsuţă din Dealurile Împădurite şi-o să fac o baie. Să dau jos toată ciocolata asta de pe mine. Sunt sigură că Maarta mi-a dus dorul.

— Nu, am zis eu. Nu poţi pleca. Nu încă.

Ochii spiriduşei s-au căscat larg.

— Sunt foarte sigură că pot.

— Avem nevoie de tine.

— Dar zău că-mi trebuie o baie, aşa că…

Moş Crăciun a înţeles la ce mă gândeam, pentru că a intervenit:

— Amelia are dreptate. Chiar avem nevoie de tine, Spiriduşa Adevărului. Doar pentru un ultim lucru.

Intruşii

Când am intrat în primăria satului – urmându-l pe Moş Crăciun, care a deschis larg uşa – toţi elfii s-au întors spre noi cu ochii holbaţi, într-o tăcere uluitoare.

Moş Vodol, cu Iepuraşul de Paşte alături, era la jumătatea unui discurs.

— Şi, astfel, o să lucrez împreună cu iepurii ca să restabilim legea şi ordinea în Elfhelm şi să ne asigurăm că Moş Crăciun şi ceilalţi oameni nu ne mai pot trage pe sfoară niciodată. De acum înainte, noi o să credem adevărul şi...

Soldaţii iepuri, stând înşiruiţi la marginea primăriei, şi-au întors capetele spre noi. L-am recunoscut pe unul dintre ei şi l-am privit în ochi.

— INTRUŞI! a ţipat 382.

Moş Vodol s-a uitat înnebunit, disperat, la hainele noastre năclăite de ciocolată, în timp ce ne-am apropiat de scenă.

— Uitaţi-vă la ei! Acoperiţi în ciocolată de la bancă. Dovada este chiar aici. Ei au făcut-o. Nu puteţi vedea adevărul cu ochii voştri?

— Adevărul, a zis Moş Crăciun cu răceală, e un cuvânt interesant. Mulţi îl folosesc în diverse feluri. Dar adevărul este *întotdeauna* adevărul. Din fericire, am adus-o cu noi pe Spiriduşa Adevărului. Şi, aşa cum ştiţi cu toţii, Spiriduşa Adevărului nu poate spune decât adevărul. Aşadar, Spiriduşa Adevărului, ai putea să ne spui cine a fost în spatele jafului de la bancă?

— O, nu, a zis Spiriduşa Adevărului, când toţi elfii şi iepurii s-au uitat la ea, aşteptând răspunsul. Asta e stânjenitor.

— Spune-le adevărul.

Moş Vodol s-a repezit în faţa scenei şi a încercat din răsputeri cu drimwickeria lui neagră ca s-o amuţească. Însă, după cum toţi elfii ştiau, nicio magie de pe lume nu poate opri Spiriduşa Adevărului să spună adevărul.

— Moş Vodol şi iepurii au jefuit banca, a izbucnit ea. Oamenii sunt nevinovaţi. Moş Vodol şi Iepuraşul de Paşte au vrut pur şi simplu să-i înlăture din calea lor. De aceea suntem noi plini de ciocolată. Au încercat să ne înece în ea, în iepurăria pe care au construit-o sub Elfhelm.

Toată primăria a exclamat.

— E adevărat, a zis o voce din mulţime.

Ne-am întors şi am văzut-o pe Noosh, ridicată în picioare.

— Am intrat în bancă să investighez. Sub trezorerie e o gaură care duce pe sub pământ la o iepurărie. Şi este plină de ciocolată.

— M-M-Moş Vodol ne minte, a încuviinţat soţul ei, Humdrum, care stătea lângă mine. El întotdeauna ne-a minţit.

— Acum pot să plec? a întrebat Spiriduşa Adevărului.

Moş Crăciun a clătinat din cap.

— Nu. Mai am o întrebare. Amelia a prăbuşit intenţionat sania? De ce ar fi încercat ea să rănească pe cineva, aşa cum ne-a spus Moş Vodol în paginile *Adevărului Zilei?*

— Am văzut-o chiar în ziua în care s-a întâmplat şi ea mi-a povestit totul. Şi chiar dacă eu nu pot spune vreo minciună, pot să le adulmec mai bine decât orice spiriduş care-a trăit vreodată. De aceea, pot să vă spun că a fost un accident. Amelia este o persoană foarte bună – cam enervantă şi mă bagă în tot soiul de necazuri – dar n-ar vrea niciodată să rănească un elf.

— Ştiam eu! a zis Mama Breer. E o fată bună!

— Asta am spus şi eu! a adăugat Pippin, Prinzătorul de scrisori, cu ultimele scrisori de Crăciun ieşindu-i din buzunare.

— Eu îi iubesc pe oameni! a exclamat Micul Mim.

Acum s-a stârnit o mare rumoare în mulţime.

Soldaţii iepuri aşteptau ordinele ca să acţioneze, dar Iepuraşul de Paşte încremenise, fără grai, lângă Moş Vodol.

— LINIŞTE! a răcnit elful cu barbă neagră. LINIŞTE! Nu contează cine a jefuit banca. Oamenii sunt un pericol

pentru noi toţi.

Apoi a strigat la soldaţii iepuri, arătând spre noi:

— Prindeţi-i!

Soldaţii iepuri n-au schiţat niciun gest.

— Ştiam eu că Iepuraşul de Paşte era rău! a zis Mama Miro.

— Întotdeauna a fost aşa! a zis Columbus.

M-am uitat la Iepuraşul de Paşte. Arăta năucit, de parcă bunătatea din el mai era încă vie şi încerca să iasă afară, însă el nu ştia ce să facă în legătură cu asta. Mi-am amintit ce-mi spusese odată Moş Crăciun: „Dacă alegi să vezi partea bună din cineva, o s-o vezi reflectându-se înapoi.”

— Nu! le-am spus eu elfilor. Iepuraşul de Paşte nu e rău.

— Amelia! a ras Mary. Despre cine vorbeşti? El şi Moş Vodol tocmai au încercat să ne omoare.

— Da, însă nu el a început. Iepurii au fost buni. Au fost paşnici înainte de războiul cu elfii.

— Vedeţi! a răcnit Moş Vodol. Ascultaţi-i propaganda antielfi. Vă urăşte pe toţi!

— Ba nu, am zis, nu vă urăsc. N-ai de ce să-ţi fie frică de adevăr.

Şi atunci cel mai bătrân elf din încăpere şi-a făcut loc în faţă. Cel cu mustaţa lungă, subţire şi căruntă. Moş Topo. Toată lumea a ascultat când mi-a vorbit mie.

— Amelia, a zis el, eu sunt probabil singurul elf de aici care îşi mai aminteşte că a văzut ultima bătălie cu iepurii, din urmă cu atâtea sute de ani. Aveam şase ani pe vremea aceea, dar mi-a fost ruşine de ceea ce am văzut şi cu ruşinea asta am rămas mereu de atunci. Cruzimea arătată de unii elfi în acea ziua a fost cumplită. Acesta e motivul pentru care am încercat totdeauna să fiu diferit de acel tip de elfi. Să fiu primitor faţă de străini. Astfel, odată, când urcasem pe munte cu fiica mea, Noosh, am hotărât să arunc o vrajă drimwick asupra unui băiat de om pe moarte – un băiat numit Nikolas, care în cele din urmă a devenit acest bărbat pe care-l vedeţi înaintea voastră.

A făcut semn spre Moş Crăciun, care a zâmbit şi şi-a şters o lacrimă de emoţie din colţul ochiului.

— Am făcut-o pentru că niciodată n-am vrut să mă tem de străini. Acum, Moş Vodol nu-şi poate aminti războaiele din vechime. Poate dacă ar fi văzut şi el ce am văzut eu, atitudinea lui ar fi cu totul alta. Însă vreau să-ţi spun două lucruri, Iepuraşule de Paşte…

— Care anume? a întrebat Iepuraşul de Paşte, ţinând de pandantivul său şi ciulindu-şi cu interes urechea stângă pleoştită.

— În primul rând, a zis Moş Topo, vreau să-ţi spun să nu ai încredere în elful lângă care stai. Lui Moş Vodol nu-i pasă decât de o singură persoană din încăperea asta şi aceea este el însuşi. Şi al doilea lucru pe care vreau să ţi-l spun este că îmi pare rău pentru ceea ce li s-a întâmplat iepurilor. N-ar fi trebuit niciodată să vă silim să vă părăsiţi ţinutul. N-a fost cinstit. Şi cred că dacă fiecare elf din încăperea asta ar fi ştiut adevărata poveste, ar fi simţit la fel.

Iepuraşul de Paşte nu ştia ce să zică. A deschis gura, dar nu i-a ieşit niciun cuvânt.

— De ce staţi? i-a întrebat Moş Vodol pe soldaţii iepuri. Arestaţi-i pe oameni! Ce aşteptaţi?

— Pe mine, a zis Iepuraşul de Paşte. Pe mine mă aşteaptă. Ei nu primesc ordine de la elfi.

Sprâncenele stufoase ale lui Moş Vodol s-au ridicat şi-au coborât furioase, ca nişte aripi fluturânde ale unei păsări pe moarte.

— Atunci, ordonă-le tu!

— Întâmplător, nici *eu* nu primesc ordine de la elfi.

Şi asta a părut să-i închidă gura elfului.

Moş Crăciun a urcat pe scenă şi a stat în faţa Iepuraşului de Paşte.

— Între noi trebuie să fie pace. Îmi pare rău că aţi fost forţaţi să ieşiţi din Elfhelm. Mi-ar plăcea să spun, în calitate de Şef al Consiliului Elfilor, că tu şi iepurii tăi puteţi trăi aici în pace. De ce ar fi nevoie ca să se întâmple asta?

Toţi elfii, oamenii, spiriduşa şi iepurii din încăpere au aşteptat într-o tăcere adâncă.

Iepuraşul de Paşte s-a uitat în jos, la pandantivul lui.

Şi atunci mi-am amintit ce conţinea. Micul ou de ciocolata pe care mama lui i-l dăruise.

Şi mi-a venit o idee.

— Nu mai trebuie să te ascunzi de acum, am zis eu. Toată lumea poate afla despre tine, la fel cum au aflat şi despre Moş Crăciun. Toată lumea ar putea afla adevăratul mesaj al iepurilor din Ţinutul Movilelor şi al Vizuinilor. Mesajul părinţilor voştri. Al mamei tale. Despre cât de fragilă este viaţa, dar cum trebuie să te bucuri de ea. Mesajul oului de ciocolata.

Iepuraşul de Paşte s-a uitat lung la mine. Când nu încerca să ucidă pe cineva, faţa lui era surprinzător de blajină.

— Nu înţeleg, a zis el.

— Nu eşti singurul! a exclamat Mary.

— Ai putea dărui ouă de ciocolată lumii la fel cum Moş Crăciun dăruieşte cadouri, am explicat eu. Şi niciun străin n-ar mai fi o ameninţare pentru tine sau pentru iepuri. Ţi-ar vedea bunătatea. Şi noi te-am putea ajuta. Ai putea împrumuta sania lui Moş Crăciun şi renii, la început… Aţi putea lucra împreună de Crăciun. Copiii s-ar putea trezi să-şi găsească darurile din ciorăpei şi ouăle, oriunde ai vrea să le ascunzi tu.

— Ar putea, zău? s-a întrebat Moş Crăciun, părând un pic bosumflat.

Dar apoi şi-a adus aminte de gravitatea situaţiei.

— Vreau să spun, da. Categoric. Bineînţeles că ar putea.

Şi atunci Iepuraşul de Paşte a priceput. Ochii i-au sclipit.

— *Mesajul oului de ciocolată.*

— Nu te lăsa păcălit! a zis Moş Vodol, cumva şovăind între frică şi furie. De parcă ar vorbi serios!

— Vorbesc serios, a zis Spiriduşa Adevărului.

Însă Iepuraşul de Paşte clătina acum din cap.

— Nu.

Curajul mi s-a risipit.

Şi toţi soldaţii iepuri au părut gata de atac. 382 chiar îşi scosese plasa.

— Nu se poate să fie de Crăciun, a zis Iepuraşul de Paşte. Crăciunul e mâine. Am nevoie de mai mult timp. E nevoie de o zi aparte.

Şi atunci mi-a venit ideea evident perfectă.

— De Paşte? Momentul din an când iepurii scot capul în lume. De aceea te şi numeşti tu Iepuraşul de Paşte, nu?

— Da. Da, asta e.

Şi pentru prima oară l-am văzut pe Iepuraşul de Paşte zâmbind.

— De Paşte! Asta ar fi perfect.

Am zâmbit şi eu, şi la fel au făcut şi Moş Crăciun şi Mary şi Moş Topo şi Spiriduşa Adevărului şi Noosh şi Micul Mim şi Humdrum şi Pippin şi Mama Miro şi Sovereign şi Bonbon şi Mama Breer şi Mama Jingle. Şi, curând, toţi elfii zâmbeau, până şi Columbus (cu toate ca al lui era un zâmbet foarte încurcat, căci se tot gândea la cărţile de istorie care trebuiau corectate). Până şi soldaţii iepuri zâmbeau.

382 şi-a strâns plasa la loc. Singura persoană care nu zâmbea era Moş Vodol.

Dar atunci Moş Crăciun s-a oprit din zâmbit. Iar motivul pentru care s-a oprit din zâmbit a fost acela că tocmai văzuse ceasul de pe perete. Ceasul arăta ora „Ora de Culcare a Majorităţii Oamenilor”.

— Bine, elfi, acum, la atelier! Avem o mulţime de jucării de pus în sacul fără fund!

Şi astfel Moş Vodol a fost lăsat singur, cu faţa mai roşie decât asfinţitul soarelui de afară, în timp ce toţi ceilalţi – inclusiv iepurii – s-au grăbit să plece la Atelierul de Jucării pentru a face să se întâmple Crăciunul.

O oră mai târziu, Moş Crăciun stătea în mijlocul atelierului, cu sacul fără fund desfăcut şi o coadă de elfi şi de iepuri se întindea până la Câmpul Renilor. Când Iepurele 382 a lăsat să cadă în sac un maldăr de jucării, Moş Crăciun m-a rugat să verific eu sania, care era parcată în faţa casei lui, şi să pregătesc renii. L-am ascultat, iar renii mi-au uşurat sarcina, chiar şi Comet, care era de regulă zvăpăiat când voiai să-l înhami.

M-am uitat la Blitzen.

— Acum, orice s-ar întâmpla în noaptea asta, fără plonjat din înaltul cerului, bine?

El a scos un sunet ca de trufă dezumflată. Apoi am verificat Barometrul Speranţei, care indica „Excepţional de Plin de Speranţă”.

Am sărit în sanie şi am apucat frâiele, şi am privit cum coada elfilor şi a iepurilor devine din ce în ce mai mică, până ce, în final, a dispărut. Şi apoi Moş Crăciun a sosit cu sacul în spinare. I-am dat frâiele şi am vrut să cobor din sanie.

— Nu, Amelia. Rămâi pe loc. O să am nevoie de un vizitiu asistent.

— Dar ştii ce s-a întâmplat ultima oară când am fost într-o sanie.

— Da, dar Căpitanul Funingine nu e aici, acum. Mary are grijă de el. Uite!

Şi i-a făcut cu mâna lui Mary, care îl ţinea strâns în braţe pe Căpitanul Funingine. Stătea pe câmp, împreună cu Noosh, şi Humdrum, şi Micul Mim şi Moş Topo.

O mulţime de elfi se strânsese în jurul nostru acum, gata pentru decolare. Kip se afla printre ei. Am început să intru în panică.

— Dar de ce nu alegi pe altcineva? De ce nu-l alegi pe Kip? El e cel mai bun conducător de sanie din Elfhelm.

Kip, auzindu-mă, mi-a zâmbit şi a dat din cap.

— Cred că trebuie să fii tu. Ştiu că m-am înşelat în privinţa ta. Şi îmi pare rău.

M-am aşezat la loc.

— De fapt, a zis Moş Crăciun, tu ar trebui să fii prima.

— Ce?

Mi-a dat frâiele.

— Haide! Arată-le ce poţi face.

— Dar...

În mulţime am zărit-o pe Twinkle, care mi-a zâmbit şi a ridicat degetele mari, felicitându-mă. Era şi Snowflake de faţă. Şi apoi l-am văzut pe Moş Vodol, dând târcoale ca un nor negru.

— Poţi s-o faci, Amelia! a strigat Mary.

M-am uitat la Barometrul Speranţei, am închis ochii şi am sperat din tot sufletul că totul o să fie bine.

— Haide, Blitzen! am strigat eu. Haide, Vixen! Donner! Prancer! Dancer! Cupid! Comet! Hai să zburăm!

În clipa următoare, mulţimea s-a dat în lături, de o parte şi de alta, iar noi am pornit în goană peste câmpul acoperit de zăpadă spre lacul îngheţat. Apoi sus, sus, sus în văzduh şi mai departe, pe drumul nostru în jurul lumii.

Doar două fiinţe omeneşti care nu-şi aveau locul cu adevărat nicăieri.

Moş Crăciun.

Şi cu mine.

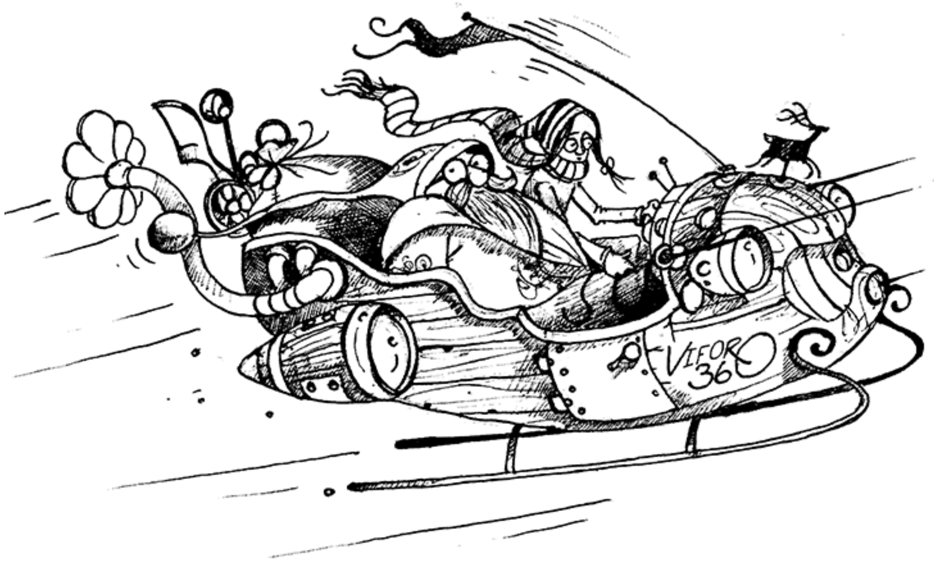

Un zâmbet final

Întotdeauna o să ţin minte acel Ajun de Crăciun mai bine decât pe oricare altul. Moş Crăciun m-a lăsat să conduc sania tot timpul şi toţi renii – chiar şi Blitzen – s-au comportat frumos. Deşi acela a fost, de asemenea, Crăciunul în care o mulţime de copii de om şi de părinţi au observat urme de paşi pe covoare. La început, potrivit scrisorilor pe care Pippin le-a prins tot timpul anului ce-a urmat – au crezut că erau urme de noroi, dar, uitându-se mai de aproape, şi-au dat seama că miroseau mai degrabă plăcut. Mai degrabă a ciocolată.

În ziua următoare, a fost chiar o privelişte neobişnuită când iepurii şi elfii au sărbătorit împreună, în timp ce Zurgălăii au cântat *Clopoţei, clopoţei* şi *Eroul cu haină roşie*, ca şi, bineînţeles, clasicul lor *Renii de peste munte.* A fost cu adevărat un moment de veselie. Şi veselia a rămas tot anul următor.

Iepurii au coborât în iepurăria lor până de Paşte, pentru că era mai cald acolo, jos, însă şi elfii coborau adesea pe la ei, iar prima sâmbătă din fiecare lună a devenit Ziua de Discotecă Viermele de Culoare, când Zurgălăii cântau alături de o formaţie de iepuri numită Fraţii Vizuinii şi de o altă formaţie, foarte gălăgioasă, numită Urechile Judecăţii de Apoi, cu gardianul nostru de închisoare la tobe, şi toată lumea petrecea minunat. Chiar şi după Paşte iepurii stăteau sub pământ mare parte din timp.

Poate v-ar plăcea să ştiţi şi despre ciocolată. Ei bine, ciocolata a fost returnată băncii şi toată lumea şi-a primit banii înapoi, dar Banca de Ciocolată a început să facă de trei ori mai multă ciocolată ca de obicei. Cea mai mare parte le-a fost dată, atunci, iepurilor care lucrau în studiourile lor de artişti – fosta tipografie secretă de ziare a lui Moş Vodol – din iepurărie, desenând ouă frumoase de toate mărimile.

Moş Vodol n-a fost băgat la închisoare, pentru că Moş Crăciun credea că nimeni nu trebuia închis. Dar a fost

ţinut sub strictă supraveghere în casa lui de pe Strada Foarte Liniştită şi silit să-şi suspende *Adevărul Zilei*, pe care oricum nu-l mai citea nimeni, fiind în schimb pus la muncă în funcţia de Ambalator-Şef de Crăciun. Trebuia să stea într-o cameră specială din atelier şi să împacheteze fiecare cadou. Era o slujbă din cale-afară de supărătoare pentru Moş Vodol, fiindcă îşi tot prindea barba în banda adezivă.

PREAPLIN

Mary a continuat să lucreze ca planificator de rută pentru Moş Crăciun şi, mai târziu, a preluat cafeneaua Budincă de Smochine şi i-a schimbat denumirea în Casa Plăcintei Magice a Mamei Crăciun. Curând, a devenit cea mai populară cafenea din târg. A rămas foarte îndrăgostită de Moş Crăciun, ca şi el de ea. Şi obrajii lor păreau să devină mai rumeni de fericire în fiecare zi.

Speranţa plutea din nou în aer. Aurora Boreală lumina mai puternic. Iar scrisorile pentru Moş Crăciun întotdeauna ajungeau în vârful muntelui.

Cât despre mine, ei bine, lucrurile s-au îmbunătăţit. S-au îmbunătăţit considerabil.

Elfii nu mai şuşoteau pe seama mea. Nu mai eram străina nedorită. Elfhelmul era un loc care primea prietenos oamenii şi iepurii deopotrivă. Şi cu şcoala mergea mai bine. Mama Jingle şi toţi ceilalţi profesori păreau să aibă mai mult respect în ceea ce mă priveşte. Columbus chiar mi-a dat o temă specială – să scriu o nouă istorie a Elfhelmului, corectând toate greşelile despre iepuri. Twinkle şi Snowflake mi-au devenit foarte bune prietene şi nici măcar nu mai râdeau de mine în timpul lecţiilor de dans spickle.

Scriind pentru *Zăpada,* am izbutit, în cele din urmă, să plătesc reparaţiile pentru Vifor 360. Kip şi cu mine am devenit prieteni, oarecum, şi ne-am comparat poveştile experienţelor noastre cu răpitorii. Eu am câştigat competiţia Conducătorul de Sanie al Anului, la juniori, şi mi-am purtat insigna cu mândrie.

După ce articolul meu despre Moş Vodol şi Iepuraşul de Paşte a crescut vânzările ziarului la nivel record, am fost făcută Corespondent-Şef la departamentul Iepuri, iar interviul meu cu Iepuraşul de Paşte a fost declarat „cea mai emoţionantă lectură a anului” de toată lumea care l-a citit.

Şi viaţa a continuat astfel ani de-a rândul. Mă rog, mai mult sau mai puţin. Crăciunurile veneau şi treceau. Moş Crăciun era în continuare ocupat la Atelierul de Jucării şi Mary era în continuare ocupată la cafenea, eu eram în

continuare ocupată cu şcoala şi cu *Zăpada*, dar era o ocupaţie fericită. O ocupaţie de tip elf.

Ani mai târziu, într-o zi de Crăciun, am plecat din Elfhelm după o ultimă călătorie cu sania şi m-am întors la Londra pentru a întemeia un orfelinat; Căminul Magic pentru Fete şi Băieţi. Am hotărât să plec nu din pricină că aş fi fost nefericită. Dimpotrivă. Nu fusesem niciodată mai fericită undeva decât printre elfii magici şi cu Moş Crăciun.

Încă îmi mai aminteam vremea de dinainte – o vreme când eram singură şi foarte tristă, o orfană la azilul de săraci – şi ştiam că mai există alţi oameni ca mine în lumea oamenilor, care se simţeau fix la fel. Prin urmare, am hotărât să fiu ca Moş Crăciun. Am hotărât să încerc să-i fac pe oameni fericiţi, oferindu-le câte un pat curat şi nişte mese copioase, cu mâncăruri gătite după cele mai bune reţete ale lui Mary, şi să-i învăţ să citească şi să scrie.

Adesea le spuneam orfanilor povestea copilăriei mele. După prăjiturica lor de după-amiază, mă aşezam la gura sobei, într-o zi de iarnă, şi le povesteam despre timpul pe care-l petrecusem în Elfhelm. Le vorbeam despre elfi şi

spiriduşi şi troli. Le vorbeam despre Moş Crăciun şi Mama Crăciun şi Iepuraşul de Paşte. Le spuneam cum scrisorile lor pentru Moş Crăciun zburau tot drumul până la Muntele Foarte Înalt şi erau prinse de un elf nemaipomenit de acrobatic pe nume Pippin, care era fără egal la sărit şi la prins.

Încă le mai spun poveştile acestea şi acum, când sunt bătrână, chiar şi în această lume plină de noi invenţii ca automobilele şi maşinile zburătoare numite avioane.

Şi, cu toate că nu mă mai duc niciodată în Elfhelm, încă mai simt magia acelor zile. Chiar dacă eu nu am fost vrăjită vreodată cu drimwick, încă mai păstrez vie magia aceea, încercând să-i fac pe oameni fericiţi. Văzând partea bună din fiecare om. Şi lăsând bunătatea aceea să se reflecte înapoi.

După cum zicea odată Moş Crăciun, „Zâmbetul este cea mai bună magie din lume”.

Şi eu zâmbesc acum, în această Zi de Crăciun, în timp ce stau aici şi închei povestea aceasta. Scrisoarea lui e chiar lângă mine. Cea pe care el a lăsat-o pentru mine, în vatra căminului.

Nu conţine decât câteva cuvinte: „Îţi mulţumesc, Amelia”.

Asta e tot. Şi e tot ce era nevoie să spună. Pentru că şi cuvintele sunt o magie şi pot cuprinde totul.

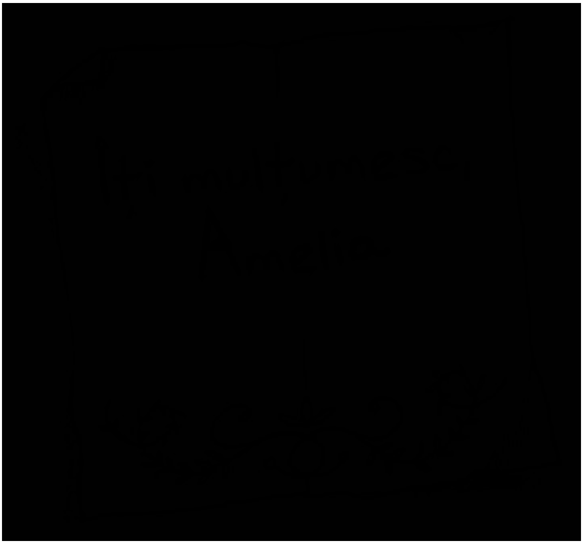

Partea aceea de la sfârşitul cărţii, unde le mulţumeşti oamenilor

Este cu adevărat dificil să scrii o carte. Şi cu adevărat plăcut, de asemenea. Însă ai nevoie de mult ajutor, ca scriitor, înainte ca o carte să devină carte. Acest lucru este mai cu seamă adevărat pentru *Eu şi Moş Crăciun* şi celelalte două cărţi din trilogie – *Un băiat numit Crăciun* şi *Fetiţa care a salvat Crăciunul.*

Trebuie să le mulţumesc în special:

Ţie. Cititorului. Cred că citeşti foarte bine. Nici prea repede, nici prea încet. Bravo ţie.

Lui Chris Mould. Ilustratorul. Pentru că a presărat desene minunate pretutindeni. Cărţile cu ilustraţii frumoase sunt cele mai bune.

Lui Francis Bickmore. Genialul meu redactor. Pentru că mi-a spus care fragmente erau mai slabe, ca să le pot îndrepta şi face mai bune.

Lui Clare Conville. Agentei mele. Pentru că e înţeleaptă şi extraordinară.

Tuturor celor de la Canongate, care au muncit din greu la aceste cărţi. Inclusiv Rafi Romaya, Megan Reid, Rona Williamson, Jenny Fry, Claire Maxwell, Alice Shortland, Neal Price, Jane Pike, Andrea Joyce, Caroline Clarke, Christopher Gale şi fără a-l uita pe Jamie Byng.

Lui Andrea Semple. Cea mai bună prietenă a mea. Care a citit prima această carte, pe când toate greşelile încă erau înăuntru. Şi care a scos greşelile. Şi care a făcut cartea aceasta, aşa cum le face pe toate, cu mult mai bună decât era.

Ah, şi-i mulţumesc lui Moş Crăciun. Evident.

Totuşi, cel mai mult se cuvine să le mulţumesc celor mai grozavi copii din întreaga lume: Pearl Haig şi Lucas Haig. Ei sunt motivul pentru care am scris aceste cărţi. Ei dau un plus de magie vieţii mele în fiecare zi. Aceasta este încercarea mea de a le întoarce darul, într-o oarecare

măsură.

Vă mulţumesc tuturor.

Crăciun fericit!

Să înceapă bătălia pentru Crăciun!

Nu e ușor să fii copil și să crești în Elfhelm, chiar dacă părinții tăi adoptivi sunt Moș Crăciun și Mama Crăciun.

De exemplu, școala elfilor poate fi de-a dreptul plictisitoare când trebuie să cânți colinde de Crăciun în fiecare zi – chiar și în iulie – și când pici la toate examenele de făcut jucării. Să nu mai zicem că e mereu foarte, foarte frig.

Dar când gelosul Iepuraș de Paște și armata lui de iepuri atacă Elfhelm pentru a opri Crăciunul, e rândul Ameliei să-și ajute noua familie și pitorescul sat de elfi – să păstreze viu spiritul Crăciunului, înainte să fie prea târziu...

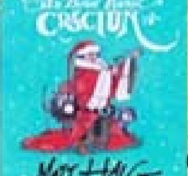

eBOOK DISPONIBIL

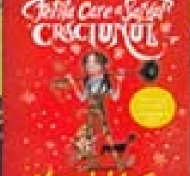

CRĂCIUN
FAMILIE
SĂRBĂTOARE
BUCURIE

8+ ani

nemi.ro

nemira.ro

ISBN 978-606-43-0395-0

9786064303950